

PLAYBOY

BŘEZEN 03/2017 | 99 Kč | 3,99 €

Billy Bob Thornton

Santa je pořád úchyl

RYCHLÉ PENÍZE

Průvodce světem půjček

MLADÍ A BOHATÍ

Nejmladší
miliardáři světa

ESTER LEDECKÁ

Fenomén svahů
exkluzivně
pro Playboy

ADAM ONDRA

Český „pavouk“
okouzil svět

**ZLATOKOPKY
- VYUŽÍT,
NEBO
NALETĚT?**

Jak
zvládnout
vychytralou
sexy
dvacítku

Playmate

Yuliya

Lasmovich

www.playboy.cz

can-am

SPYDER

STAŇTE SE ČLENEM JEDINEČNÉ KOMUNITY

**LUXUS NEKOMPROMISNÍ JEDINEČNOST
TECHNOLOGIE A VÝKON DESIGN**

BRP CENTRUM PRAHA – ZÁPAD, PRAŽSKÁ 1569, 252 10 MNÍŠEK POD BRDY

www.ctyrkolky-bce.cz

www.brp-world.com

ANKETA

Něžná a svůdná nahota... Ano, či ne?

Je to právě rok, kdy americký Playboy oznámil, že na svých stránkách končí s nahotou. Údiv. Šok. Nespál jsem přes sedmdesát hodin v kuse, dokud se mi nepodařilo získat pro český Playboy výjimku. A měl jsem důvod. Pokud si představíte fotografii ženy na stupních nula až deset – přičemž nula je žádná nahota a deset je přímý frontální pohled na celé ženské tělo – pak americký Playboy šel svým rozhodnutím z desítky na nulu, zatímco náš český Playboy se vždy pohyboval ve velmi decentní rovině kolem čísla čtyři. A tak to i zůstalo. Nicméně tato diskuse ještě neskončila. Přicházejí noví investoři, inzerenti, kamarádi i předplatitelé a pořád se ptají: „Je to dobré? Musíte tam tolik nahoty mít? My bychom u vás rádi inzerovali, ale museli byste s úplnou nahotou přestat!“ Tak se chceme zeptat vás, našich čtenářů. Ale nejdřív pár slov k nahotě.

Muže ženská nahota fascinuje. Nemůžeme než pokleknout před laskavostí Tvůrce všehomíra, jenž našim očím dopřává pohled na tolik krásy, totiž na nahou ženu. Už homo téměř sapiens plácal figurky nahých žen obdařených obrovskými prsy a zadnicemi. Kde je tedy hranice mezi fotografií plnou půvabů a pornografií? Pornografie je tupá, chladná záležitost, která partnera redukuje na pouhý předmět. V pohlavním spojení vykresleném pornografií cítíme silnou pachutí znásilnění. Naproti tomu fotografie plná půvabů není vulgární. Jde o obrazové vyjádření smyslového vzrušení, podivné emoce, při které se svírá hrdlo, krátí dech a vlhnu dlaně, aniž to nutně vede k erekci nebo k přisprostlým řečem. Půvab erotické fotografie – na rozdíl od pornografie – je v tom, že žije z představ. Pro erotiku je vždycky nejvzrušivějším okamžikem stoupání po schodech. A vstoupí-li do pokoje, pak jen klíčovou dírkou. Erotika je spíš touha a očekávání než rozhodnost. Musí hlavně naznačovat. Mám rád fotografie lehce zahalené, subtilně smyslné, které dávají průchod představivosti. Stejně jako sen dává i erotika pocit, že se blížíme k věci, ale zarazíme se přesně tehdy, když je vše na dosah. Tu nahou ženu, co nás fascinuje, můžeme stále milovat, protože nám nikdy nebude patřit. Cudná smyslnost těchto fotografií nás často staví do pozice voyeurů, nenasytného dítěte, které pošilhává po krámkou s legem. Skládáme proto hold krásným ženám, ať už je stupeň nahoty u jejich aktů jakkoli vysoký či nízký. Kládme je na piedestal jako královny, bez nich by byl náš život prázdný. A co si myslíte vy?

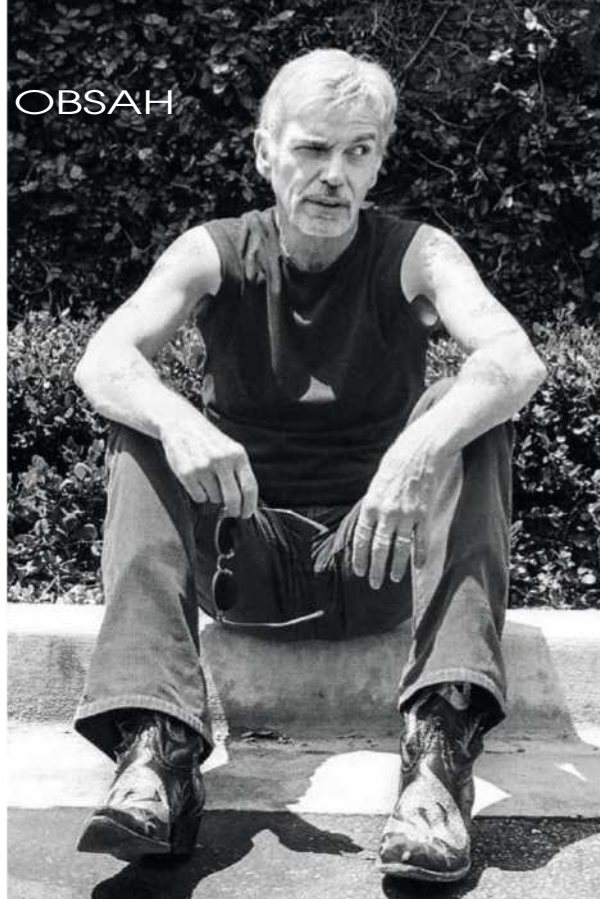
Napište nám, jak byste si představovali ženskou nahotu v našem časopise. Potřebujeme váš názor. Můžete napsat jednu dvě věty anebo se pořádně rozepsat. Je to na vás. Teď se vás neptám na to, jestli se vám modelky v našich pictorialech líbí, či ne. To je jiná diskuse, protože každý má jiný vkus. Jde mi teď o míru nahoty a její ztvárnění.

A NA ZÁVĚR DROBNÁ MOTIVACE: deseti z vás pošleme oficiální PLAYBOY kalendář na rok 2017. Zamyslete se a pište.

Netrpělivě na vaše odpovědi čekáme.

Vlado Oliva
ŠÉF REDAKTOR

44 Billy Bob Thornton je ve svých 61 letech stejně šilený jako ve všech svých filmech.

54 Ester, mladá úspěšná dáma, která ze všech možných sportů nevyzkoušela snad jen curling a šachy.

96

Mladí a bohatí

14

IRIS AVDIĆ

58

YULIYA LASMOVICH

80

CZECH BEAUTY

106

BREE LEIGH

KOKTEJL

- 004 Nástup éry QLED
- 006 Staří přátelé píšou nejlepší příběhy
- 008 LUXUSNÍ ÚNIKY | **Hotel Turm**
Za obrazy už nemusíte do galerie
- 012 Část Dave Matthews Bandu v Praze
- 014 PICTORIAL | IRIS AVDIĆ

FOTO TITUL
**FREDRIC
FRESHW
YULIYA
LASMOVICH**
chce prorazit
v Americe

PEOPLE

- 024 DOBRODRUZI | **ADAM ONDRA**
Když se sport stane
uměleckým dílem
Dělá to, co ho baví,
a je v tom nejlepší na světě
- 028 PROFIL | **ONDŘEJ KOLÁŘ**
Sranda musí být
Sympatický třicátník
je nejmladším pražským starostou
- 030 STORY | **Trh Cukidži**
Tradice versus olympiáda
Nejstarší rybí trh na světě
musí ustoupit olympiádě
- 034 PROFIL | **JAMES COLE**
Není nutné cpát furt do světa
nějaké umění...
Ikona české hiphopové scény
- 038 TÉMA | **Kdo nedluží, není Čech,
hop, hop...**
Máme se skvěle a bude ještě lépe?
- 044 INTERVIEW | **BILLY BOB THORNTON**
Santa je zase úchyl!
Neuvěřitelný herec je stejně šílený
jako ve všech svých filmech
- 050 SEX | **Svádíte jako Casanova?**
- 054 20 OTÁZEK | **ESTER LEDECKÁ**
Nedělejte ze mě prosím hvězdu
- 058 PLAYMATE | **YULIYA LASMOVICH**
- 070 CARTOONS & PLAYBOY SE SMĚJE |
Vtipy

HIGHTECH

- 072 AUTO SNŮ | **Porsche Panamera**
O ošklivém káčátku
- 076 AUTO MĚSÍCE | **Honda C-HR**
Vesmírná odysea
- 080 PICTORIAL | **CZECH BEAUTY**

LIFESTYLE

- 088 FÓRUM | **Prozrad' to, ty hajzle!**
Se špionáží úzce souvisí umění výslechu
nepřátelských agentů a zajatců...
- 092 Z PRVNÍ RUKY | **Pomalů vyhasinají
táborové ohně digitálního věku**
Svět se změnil. Nenápadně, ale důkladně
- 096 HITPARÁDA |
16 hodně mladých a bohatých
- 100 FITNESS | **Triky na běhátku**
Pár nápadů na běžeckém trenážeru,
které vám vlijí novou krev do žil
- 102 KNOW-HOW | **Za všechny své
zlatokopky si můžeme sami**
Zlatokopka je z pohledu muže věc.
Spotřební statek. Nové porsche...
- 106 PICTORIAL | **BREE LEIGH**

PLAYBOY

- 112 HRY | 114 KNIHY | 116 HUDBA
| 118 FILMY
- 120 PŘEDPLATNÉ
- 122 PŘIPRAVUJEME, co vás čeká v příštím
čísle?

DOPIS MĚSÍCE

Vážená redakce Playboye,
obracím se na vás s dotazem, který mi
vrtá hlavou od poloviny ledna. Jsem velký
fanoušek trucků a vůbec všech závodů
s nákladáky (ostatně jsem z Mostu) a loni jsem si koupil hned dva
výstisky vašeho speciálního čísla Playboy Dakar 2016. Ten druhý
jsem poslal kamarádovi, který žije v Anglii. A tak se ptám: do-
čkáme se i letos podobného speciálu, ve kterém se člověk dozví
opravdu všechno o tomto neuvěřitelném závodu? Dakar už přece
dávno skončil...

ČENDA, MOST

Milý Čendo, odpověď zní ANO. Speciální číslo Playboy Special
Dakar 2017 vychází právě v těchto dnech a bude na stáncích asi
tři měsíce. Dříve se to nedalo stihnout, i když nám podklady po-
sílají ze závodu přes satelit. Musíme to zpracovat, dát vytisknout,
a to trvá asi dva týdny. A je samozřejmě stejně dobrý jako loni.

REDAKCE

Redakce zálohuje na prostředcích WD

ZASLÁNÍM NEVYŽÁDANÉ FOTOGRAFIE, KRESBY ČI PŘÍSPĚVKU NA ADRESU REDAKCE (POŠTOU ČI E-MAILEM) AUTOR UDĚLUJE SOUHLAS K TOMU, ABY JEHO DÍLO BYLO ZVEŘEJŇOVÁNO, POUŽÍVÁNO, UPRAVOVÁNO A UCHOVÁVÁNO REDAKCÍ PODLE POTŘEB. AUTOR PŘÍSPĚVKU NESE VEŠKEROU PRÁVNÍ ODPOVĚDNOST ZA OBSAH A PŮVOD SVÉHO DÍLA. PŘÍSPĚVKY NEJSOU HONOROVÁNY. NÁROKY HONOROVÁNÍ PŘÍSPĚVKŮ PODLEHÁJÍ VÝLUČNĚ PŘÍPADNÉ SMLouvĚ S AUTOREM. PŘÍSPĚVKOVÉ MATERIÁLY PODLEHÁJÍ SOUHLASU REDAKCE. SOUHLAS JE VYDÁN JEN TĚM PŘÍSPĚVKŮM, KTERÉ NEBSAHUJÍ REKLAMU, VULGARISMY, PORNOGRAFIÍ ČI JINÉ ODBOBNÉ ZÁVADNÉ MATERIÁLY A JSOU OPATŘENY JMÉNEM A PŘÍJMENÍM AUTORA, PŘÍLOŽENÝM FUNKČNÍM KONTAKTEM NA JEHO OSOBU (ADRESA, MAIL, TEL.). REDAKCE SI VYHRÁŽE PRÁVO PŘÍSPĚVEK ODMITNOUT. PRO UDĚLENÍ SOUHLASU NEEXISTUJE Tedy PRÁVNÍ NÁROK A JEHO PŘÍPADNÉ VYMÁHÁNÍ JE TAK IRELEVANTNÍ. NEVYŽÁDANÉ PŘÍSPĚVKY NEVRACÍME.

Inzerce

VÝSLEDKY SOUTĚŽE: Ještě v prosincovém čísle
jste se mohli zúčastnit jedné „vánoční“ soutěže
o dva vysavače Dyson, které svou službu určitě už prokazují
Ivaně Horákové a Janě Reichlové z Prahy. Ve druhé prosincové
soutěži tradičně z rubriky her byly v osudí čtyři pecky Mafia III
a další reklamní drobnosti. Stačilo vědět, že první díl Mafie vyšel
v roce 2002. Výhra putuje k Zdeňce Polákové do Újezda u Brna,
Marcele Machů do Uherského Brodu, Milanu Koritákovi do Ústí
nad Labem a Petru Hejdovi do Hluboké nad Vltavou.

Vše o Playboyi se dozvíte na

www.playboy.cz

Posílejte nám své názory a připomínky na adresu:
**Playpress, s. r. o., Playboy ČR, Ohradní 1440/2a,
140 00 Praha 4-Michle, e-mail: playboy@playpress.cz.**
My se je budeme snažit vzít v potaz a uvést v praxi.
Vždyť PLAYBOY tu je pro čtenáře.

INFORMACE PRO SOUTĚŽÍČI: Při e-mailové korespondenci
s redakcí, zejména když odpovídáte na soutěžní otázku,
nezapomeňte uvést zpáteční adresu. Jinak nebudete moci být
zařazeni do slosování.

PLAY GOLF

www.playgolfstyle.com

Nástup éry QLED

Na veletrhu CES 2017 představila společnost **Samsung Electronics** novou řadu televizorů QLED s modely **Q9, Q8** a **Q7** a ukázala, jakým směrem se v tomto roce chce ubírat. Vzhledem k tomu, že kvalita obrazu zůstává pro spotřebitele na celém světě prioritou, zejména proto, že velikost průměrného televizoru stále roste, představují televizory Samsung QLED obrovský krok vpřed. Nová řada QLED TV nabízí výrazně lepší barevné podání, přesné zobrazování barevného prostoru DCI-P3, přičemž televizory Samsung QLED jsou poprvé schopny reprodukovat 100 procent barevného objemu. To znamená, že dokážou zobrazit všechny barvy při jakékoli úrovni jasu. Nejjemnější rozdíly jsou viditelné i při nejvyšším stupni jasu technologie QLED. K designovým i uživatelským vylepšením QLED televizoru patří jediný „neviditelný“ kabel, jehož prostřednictvím lze k televizoru připojit veškerá periferní zařízení.

www.samsung.cz

Exotika versus píle a zručnost

Elegantní **Bonpland Rum** je exotickým propojením Německa a Karibiku. Blend karibských rumů dozrává v sudech po špičkovém víně na tamních ostrovech a až po několika letech je převezen do oblasti okolo řeky Mosely v pohraničí Německa, Lucemburska a Francie, kde dochází k závěrečnému dozrávání a úpravám. Při výrobě se nepoužívá žádný cukr ani barviva a destilát není vystaven studené filtraci. Romy **Blanc** a **Rouge** jsou charakteristické svou ovocnou elegancí a nádechem cizokrajných bylinek. Lehkost a eleganci rumu Blanc vytváří především vůně vanilky, sušených peckovin a pomerančů. Naproti tomu rum Rouge svádí vůní čokolády, rozinek a sladkou chuť zakončuje jemně suchý finiš.

asi 1040 Kč / www.1er.cz

TIP
PLAYBOYE

Hry mohou začít

Herní design, pokročilé možnosti chlazení a grafika – to jsou hlavní přednosti novinky od **Aceru Aspire VX 15**. 2,5 kg těžký notebook přichází s procesorem Intel Core i7 sedmé generace, který nabízí výrazné zvýšení výkonu s nižší spotřebou energie. Herní notebook je dodáván s grafickou kartou NVIDIA GeForce GTX 1050 Ti s grafickou pamětí GDDR5, která propouští 32 GB za sekundu. Vysokou rychlost má na starosti paměť v podobě 16 GB DDR4 hned po vybalení a rozšířit se dá až na 32 GB. Ukládání souborů pak zajišťuje 512GB SSD a 1TB HDD. Chod toho všeho při optimálních teplotách umožňuje dvojice ventilátorů a herní zážitek umocňuje HD audio s funkcí Dolby Audio Premium, stejně jako technologie Acer TrueHarmony. Díky 15,6 palce Full HD IPS displeji potěší určitě i vynikající kvalita obrazu.

asi 26 000 Kč / www.acer.cz

Nabíjet a zálohovat v jednom kroku

To dokáže nový externí disk **Canvio for Smartphone** od **Toshiby**. Odhaduje se, že jen osm procent uživatelů chytrých telefonů zálohuje svá data pravidelně. Toshiba Canvio for Smartphone dokáže zálohovat všechna důležitá data a nabít připojený chytrý telefon v jediném kroku. Pokud si uživatel v intuitivní aplikaci pro Android aktivuje příslušnou funkci, jsou veškeré zálohy vytvářeny při každém připojení smartphonu automaticky bez nutnosti jakékoliv obsluhy. Zároveň zjednodušuje přechod na nový telefon, a to včetně přenosu všech informací ze starého zařízení. K přehrání dat je potřeba pouze několik kliknutí na displej.

asi 2200 Kč / www.toshiba.eu/storage

Největší evropský výběr

Na sklonku loňského roku byl v Praze otevřen showroom francouzské značky **Cabasse**, která se specializuje na výrobu luxusních designových reproduktorů. V prostorách pražského New Living Centra se tak nachází showroom, který je z hlediska množství a hodnoty zboží největší v Evropě. Jen pro ilustraci nejdražší reproduktor **Cabasse L'Océan** přijde na 2 700 000 Kč, nejlevnější **Antigua „jen“** na 15 000 Kč. V prodejně značky s téměř sedmdesátiletou historií na vlastní oči uvidíte, na vlastní uši uslyšíte a na vlastní kůži vyzkoušíte, jaké to je mít skutečně dokonalý zvuk na dosah ruky.

www.cabasse.cz

Kodak je zpět

Společnost **Eastman Kodak Company** a skupina **Bullitt** představily smartphone **KODAK EKTRA**, fotoaparát s funkcí smartphonu. Smartphone poháněný výkonným desetijádrovým procesorem MediaTek Helio X20 a 3 GB RAM cílí na milovníky fotografie. Jeho designu dominuje výrazná obruba čočky fotoaparátu, grip na spodní hraně pro lepší úchop a nechýbí ani dvoustupňová spoušť, která při vypnutém displeji umožňuje rychlé spuštění aplikace fotoaparát. Srdcem hlavního fotoaparátu je 21Mpx snímač s rychlým ostřením ukrytý za optikou s clonovým číslem f/2.0. Senzor je opatřen optickou stabilizací obrazu, duálním LED bleskem a technologií ARCSOFT pro skvělé snímky za špatného osvětlení. Přední fotoaparát má rozlišení 13 Mpx s fázovým ostřením a clonovým číslem f/2.2. Pro uložení snímků je připravena interní paměť o velikosti 32 GB a slot pro karty microSD.

asi 14 500 Kč / www.alza.cz

Saří přátelé píšu nejlepší příběhy

Stejně jako každý rok i letos se 17. března ulice měst po celém světě zbarví do zelena a připomenou tak příchod křesťanství do původně pohanského Irsku.

Den svatého Patrika

je důvodem k pořádným oslavám, které už dávno přerostly hranice svého domova, a pokud je strávíte s **Jamesonem**, budou vás obklopotovat historické příběhy dokonce dva! Druhý příběh se ukrývá v designu letošní limitované edice Jameson, kterou vytvořil populární irský výtvarník, mladý gentleman s plnovousem Steve McCarthy. Ten se inspiroval událostí z 15. století, během které v Dublinu došlo k nečekanému příměří dvou válečnických klanů – z bojů unavený Gearóid Fitzgerald přikázal svým mužům vyřezat díru ve zdi, která je oddělovala od nepřítelů, a přes tu pak prostrčil jako výraz smíru na druhou stranu barikády svou ruku. Jeho sok Black James ji mohl useknout, ale namísto toho odložil meč, rukou potřásl a dlouhodobý spor tak ukončil. Dodnes se proto mezi Iry používá výraz „riskovat ruku“, který je pro atmosféru Dublinu a mentalitu jeho společenských obyvatel tak příznačný. Zkuste to tedy na svatého Patrika jako Irové. Ať už budete 17. března trávit kdekoli, objednejte si svou oblíbenou whiskey, odhodte stud, vystupte ze své komfortní zóny a natáhněte ruku. Budete překvapeni, jaká nečekaná nová přátelství a zážitky vám tohle irské zariskování přinese.

asi 670 Kč (1 litr) /

www.presigeselection.cz

TIP
PLAYBOYE

Potěšení nejen pro oko

Prémiový notebook **Asus ZenBook 3** je proti svým předchůdcům ještě lehčí, tenčí a výkonnější. Zaujme jednoduchým hliníkovým tělem se zlatým orámováním kolem typického kovového víka se vzorem soustředných kruhů. Vysoký výkon luxusního počítače o velikosti 12,5 palce zajišťují procesory Intel Core i7-7500U, resp. i5-7200U sedmé generace, až 16 GB operační paměti a také rychlý SSD disk s kapacitou až 1 TB. Novinka je potěšením nejen pro oko, ale i pro sluch diváka. Čtyřkanálový inteligentní zesilovač vylepšuje čtveřici samostatných reproduktorů, které mají kvalitní a věrný zvuk s hlubokými basy a čistými vokály, a to i při vysokých úrovních hlasitosti.

asi 40 000 Kč / www.asus.cz

Hudba napříč domovem

Žijeme v bezdrátové době, kdy každý chce být svobodnější a nikdo nechce být technologiemi omezen. Posledním příkladem jsou bezdrátové reproduktory **BeoSound 1** a **BeoSound 2** dánské společnosti **Bang & Olufsen**, které jsou navrženy pro pohodlí a uzpůsobené pro přesouvání. Reproductory působí jedinečným 360stupňovým sférickým zvukem. Kónická těla se pohybují lehce nad zemí a nechávají úder basových linek pod sebou. Z akustických důvodů jsou v horní části lehce pootevřené, ale nehlédě na to je hliníkový povrch jednolitý. BeoSound 1 je přenosný bezdrátový reproduktor s možností provozu na baterie, BeoSound 2 je výkonnější sourozenec, který potřebuje nepřetržité připojení k elektrickému proudu, aby produkoval skvělý zvuk s ohromnou jasností a rozlišením.

asi 35 000 Kč (BeoSound 1) a 45 800 Kč (BeoSound 2) /

www.beostores.com

Návrat k řemeslnosti

440 AUDIO je malá rodinná firma. Otec a syn Tomáš Jiráček ml. a st. spolu ručně vyrábějí gramofony na zakázku. Dominantou jejich produktů je dokonalý zvuk, jednoduchý design, precizní zpracování a použití skla a dřeva. Ve svých návrzích se autoři snaží vrátit k řemeslnosti a přírodním materiálům. A že jde o ojedinělý počín, svědčí i ocenění Objev na Czech Design Week 2016 v Kafkově domě z listopadu minulého roku.

www.440audio.eu

Odhalí i zbytkový alkohol

Obliba alkohol testerů neustále roste. Stále víc řidičů si uvědomuje, že za volant musí usednout nejen střízliví, ale i bez alkoholu v krvi. Model **AlcoFind PRO X-5 plus** je profesionální alkohol tester určený nejen k soukromému použití, ale vhodný i pro firmy, nemocnice, protialkoholní léčebny... Konstrukce přístroje je založena na moderním elektrochemickém snímači PRO X, který umožňuje provádět testy v širokém rozsahu od 0 do 5 ‰ s přesností 0,01 ‰. Na elektroniku alkohol testu se vztahuje 5 let záruka a na senzor 12měsíční záruka. Podmínkou záruky senzoru je provedení kalibrace ve shodě s návodem: maximálně po 500 měřeních.

asi 2600 Kč / www.spyshop.cz

Změňte ve vteřině svůj telefon

Chcete přátelům promítnout film na zeď nebo je na party ohromit výběrem hudby, a přitom s sebou nosit jen jediný přístroj? Přesně takové přání dokážou splnit smartphony z rodiny **Moto Z** spolu s doplňky **Moto Mods** z dílny **Lenovo**. Smartphone Moto Z je odolný, a přesto se svým 5,2mm profilem tenký jako břitva. Je vybaven 13Mpx fotoaparát s vysokým rozlišením, optickou stabilizací obrazu a laserovým automatickým zaostřením. Přední 5Mpx fotoaparát využijete hlavně na selfie. A pokud k telefonu máte i příslušenství Moto Mods, jejich jednoduchým připojením proměníte svoje „zetko“ na multifunkční zařízení. **Hasselblad True Zoom** Moto Mod vašemu telefonu například přidá pokročilé zobrazovací schopnosti. S desetinásobným optickým zoomem a xenonovým bleskem se stačí jen soustředit na požadovaný záběr. Přídavným zařízením pro stereo hudbu ve vysoké kvalitě je reproduktor **JBL SoundBoost**, který je dodáván se dvěma 3W vestavěnými reproduktory. asi 17 000 Kč (Moto Z), 3200 Kč (JBL SoundBoost), 9000 Kč (Hasselblad True Zoom Moto Mod), 9000 Kč (projektor Insta-Share Moto Mod) / www.lenovo.cz

Za obrazy už nemusíte do galerie

Zájem o umění stále roste, a tak skutečnost, že své sbírky nevystavují už jen galerie, ale i banky a soukromí sběratelé, dnes nikoho nepřekvapí. Že existuje hotel, kde na stěnách visí originály od Picassa a Kokoschky, by asi čekal málokdo. Navíc když leží v neznámé vesnici v jižním Tyrolsku!

**Stephan
Pramstrahler**

si odpočinout v solné jeskyni. Skvělé jsou i procedury a masáže, při kterých se používají výhradně místní produkty. Za vyzkoušení určitě stojí senná koupel, která je ideální k uvolnění a pročištění. Její léčebný efekt doporučoval už přírodní léčitel Sebastian Kneipp a relax v ní si dopřával i Ludwig van Beethoven. A jak jsem se zde dozvěděla, senná koupel má přísná pravidla. Seno, které se smí pro koupel používat, nesmí růst u silnice, musí se kosit brzy ráno nebo pozdě večer, aby v něm zůstaly zachovány éterické oleje. A aby se vůbec mohlo použít, na jednom metru čtverečním se musí vyskytovat nejméně 40 druhů léčebných bylin. Jak majitel hotelu pyšně zdůrazňuje, jejich seno pochází z vlastní louky Seiser Alm, která leží v nadmořské výšce 1800 metrů a na jednom metru je dokonce 70 bylin. Muži asi spíše ocení vinoterapii. Jejím tajemstvím je polyfenol, který bojuje s volnými radikály, a citelně tak zpomaluje stárnutí pokožky. Polyfenoly navíc snižují hladinu cholesterolu, posilují kardiiovaskulární systém a nervovou činnost. Pro dokonalý účinek se samozřejmě musí víno i konzumovat!

Skvělá gastronomie je v jižním Tyrolsku samozřejmostí

Kombinace tradiční alpské kuchyně s ušlechtilými italskými pochoutkami je totiž dokonalá, ať už jste v horské chatě, či v luxusní restauraci. Stálíci je domácí špek, úžasné červené víno Lagrein i místní sýry. V restauraci hotelu Turm ale zažijete skutečné gastronomické nebe, jehož hvězdou je šéfkuchař a majitel v jedné osobě. O jeho kulinářských

Historie romantického hotelu Turm, která sahá až do 13. století, je opravdu bohatá. Budova sloužila v průběhu let jako fara, soudní dvůr, šatlava a poté se stala zájezdním hostincem. Z hostince už byl jen krůček k vybudování hotelu, z kterého se pécí tři generací rodiny Pramstrahlerů podařilo vybudovat hotelový skvost, k jehož atrakcím patří sbírka uměleckých pokladů. Otec současného majitele Stephana Pramstrahlera totiž nasbíral za svého života kolem dvou tisíc obrazů, akvarelů a litografií, z nichž část našla své místo právě na stěnách hotelu. Největší pozornost budí jména jako Pablo Picasso, Salvador Dalí, Paul Klee nebo Oskar Kokoschka. Přestože se jedná o originály, rozhodně se nemusíte

obávat sterilního prostředí s jedním obrazem v místnosti a s všudypřítomnými hlídači. Chodby, společenské místnosti i samotné pokoje hotelu jsou obrazy a sochami doslova přeplněné a ke každému z nich se bez problémů můžete přiblížit a kochat se, jak dlouho budete chtít.

Nový způsob, jak vychutnat víno

Hotel tvoří čtyři věže, které jsou propojeny stavbami, v nichž se skrývají hotelové pokoje, restaurace, fitness a vinný sklep. Nechybí zde ani skvělé wellness, kde si můžete zaplavat ve venkovním bazénu s výhledem na masiv Schlern, poté si zajít do smrkové sauny či páry, kde každý den mění vůni, a na závěr

text **VĚRA BECHYŇOVÁ**
foto **ARCHIV HOTELU**

vinici Grottnerhof. Na příkrých svazích zde pěstují klasické jihotyrolské odrůdy, jako Weissburgunder, Gewurtztraminer, Sauvignon a Blauburgunder. Degustovat můžete přímo na vinici, a to v památkově chráněném objektu z 13. století, do kterého se architektem podařilo dokonale zapasovat moderní design. Najdete zde kuchyň ještě s původně zakouřenými stěnami i se stále funkční pecí na chléb, ale i absolutně moderní prosklené prostory. Pokud by vám víno zachutnalo, jsou zde k dispozici i dva luxusně zařízené apartmány, takže můžete v klidu přespat a objednat si snídani rovnou do postele.

Pokud se donutíte pohodlí hotelu opustit, můžete vyrazit na nekonečné pláň Seiser Almu či na jedno z nejkrásnějších hřišť v Alpách – St. Vigil. Seiser Alm, největší a nejvýše položená vysokohorská pastvina Evropy, vytváří zajímavý protiklad k vrcholům Dolomit a už při dopadu prvních vloček se mění na rozsáhlý lyžařský ráj. Na lyžaře a snowboardisty zde čeká 60 kilometrů sjezdovek, na freestyleisty zase snowpark Alpe di Suisi, který patří mezi nejlepší v Itálii. Najdete zde příliš mnoho černých sjezdovek, to ale kompenzují široké a dlouhé tratě, kde si carvingové oblouky opravdu vychutnáte. Seiser Alm je dokonce označován za Mekku carvingu. Díky rozsáhlé síti vleků a lanovek zde navíc nehrozí žádné fronty, což je po návštěvě českých areálů příjemná změna. Běžkaři tu najdou 80 kilometrů skvěle upravených stop pro skate i klasiku. O žaludky návštěvníků se zde stará 365 horských chat.

kvalitách svědčí 14 bodů Gault Millau i fakt, že se restaurace umístila mezi pěti nejlepšími hotelovými restauracemi v Itálii. Celá naše skupina se shodla, že lepší tatarský biftek jsme nikdy neochutnali. Recept na něj nám zde neprozradili, ale Stephan zrovna připra-

vuje novou kuchařku The Best of, tak třeba se objeví v ní. Restaurace nabízí i vegetariánské menu a vynikající pokrmy bez lepku a laktózy.

Hotel byl také vyznamenán oceněním vinné kultury, takže máte-li rádi dobrá vína, jste určitě na správné adrese. Hotel má vlastní

Bližší informace o hřišti i hotelu najdete na www.hotelturn.it.

Patříte-li mezi golfisty, pak doporučuji návštěvu hřiště St. Vigil, které leží jen pět minut od hotelu. Osmnáctka o rozloze 60 hektarů je umístěna ve výšce 850 m nad mořem, a nabízí tak úžasné výhledy na okolní krajinu. Čekají vás rybníky, potůčky, rokliny i fascinující vodopády. Hřiště s párem 69 není dlouhé, což ale neznamená, že by bylo lehké. Spíše naopak. Fairwaye jsou úzké a téměř žádná jamka neleží v rovině. Odpalujete buď z příkrého svahu dolů, nebo do kopce nahoru, což vás nutí stále udržovat pozornost. Na nepovedené rány naštěstí rychle zapomenete při pohledu na okolní krajinu i na skvěle upravené hřiště. Zásadní jamkou je patnáctka s párem 3 a největším převýšením v Evropě. Hraje se z prudkého kopce dolů, což umožňuje si ránu opravdu vychutnat, neboť míček se na green snáší hodně dlouho. Během hry vás čeká neustálé stoupání a klesání, takže pokud nechcete podávat heroické sportovní výkony, doporučuji vzít si autíčko. Na hřišti, kterému není co vytknout, se hraje od března do listopadu.

„Pánský oblek je neuvěřitelně sexy...

...pokud je ovšem dobře ušitý,“ dodává okamžitě OLGA KRAMPEROVÁ, majitelka luxusního pražského salonu WINDSORS. „Vizitkou elegantního muže je vhodný, bezvadně padnoucí oblek z kvalitního materiálu. Příznačné je, že právě ti jedineční a úspěšní chápou, že originálu sluší zas jen originál, a nechávají si své oděvy šít na míru.“

Trh tento trend spolehlivě registruje a v Čechách vyrůstá „luxusních“ krejčovských salonů jako hub po dešti. Kvantita však ještě neznamená kvalitu a Praha svou Savile Row, jako místo uskupení opravdu prestižních značek, zatím postrádá. Za poměrně drahé peníze se v řídkých případech dá pořídit dokonalost, díky novodobé české krejčovské „tradici“ však daleko častěji nákladný paskvil. Jak ho ale již v zárodku poznat a vyvarovat se ho? Jak v kůži laika odlišit skutečně prestižní krejčovství od nafouklé bubliny s prázdným obsahem? Olgu dohnala k založení vlastního salonu vašeň pro pověstnou italskou eleganci a touhu po perfektním výsledku. V jejím případě je obojí podloženo výjimečnou invencí a citem pro styl, hlubokou znalostí tradičních i moderních postupů a zejména nekompromisním důrazem na pečlivost krejčovského zpracování. Proto jsme požádali právě ji, aby nám poskytla pár užitečných rad a tipů, co požadovat, jak poznat kvalitní práci a čemu se v české „salonní“ džungli raději obloukem vyhnout.

Materiál

Pozor na serióznost salonu. Představí vám světoznámou značku a prodá ji třeba něco úplně jiného, levného. Požadujte vždy aktuální originální vzorník výrobce, což pravděpodobně nebude například výpravně zpracovaný vzorník s logem salonu. Firmy, se kterými spolupracujeme my, vyrábějí zejména v Itálii, což

OLGA KRAMPEROVÁ

Ručně šitý malý překlád přes filc límce.

Kouzelný ruční steh, díky kterému drží klop vždy perfektní fazonu.

Vnější náprsní kapsička jemně zasunutá pod klopou a vzor dokonale navazuje.

je dnes ojedinělé. Je-li však na látce napsáno Italy, ještě to neznamená Made in Italy. Může pocházet z Indie, Rumunska, Číny... Tam je výroba daleko levnější. Pozor i na to, že oblek ušitý v Česku z látky známého výrobce bývá prezentován jako oblek této značky. Vyrobený je samozřejmě za zlomek ceny, ale v zákazníkovi se vyvolává pocit, že výhodně nakoupil originál.

Střih

Je základem úspěchu. Sebedražší oblek vám nepřinese bezchybný vzhled ani pohodlí, nebude-li správně střižený a ušitý na vaši postavu. Pokud mám upozornit na nejčastější nedostatky, okamžitě mě napadá třeba přetočený vlnitý rukáv. Staromódně zas vypadají kvůli velkým vycpávkám příliš hranatá ramena. Límec obleku musí přiléhat na límec košile, neměl by mezi nimi být žádný prostor. Častými a většinou spolu souvisejícími chybami jsou odstávající klopky a křížící se (sbíhající se) přední díly jdoucí do tvaru V. Tento problém nastává většinou u zákazníků s vypracovaným hrudníkem a je markantní zejména na pruhané látce. Vinou špatného střihu vznikají i vlnky za krkem nebo odstávající rozparky. Knoflíkové dírky na samém kraji rukávu zase prozrazují neodborné dodatečné zkracování rukávu. O nenavazujícím vzoru snad ani není nutné mluvit...

Znaky precizně ušitého obleku

Výše zmíněný promyšlený, účelný, postavě „lahodící“ střih. Dále samozřejmě kvalitní přírodní materiál, označený labellem výrobce, a etiketa se symboly, složením a označením, kde byl oblek ušitý. Typické jsou funkční dírky. Vnější náprsní kapsa musí být zčásti vsunuta pod klopou. Typickým dokladem zručnosti krejčího jsou „líbající se“ (jemně se překrývající) knoflíčky. Luxusním detailem a příkladem pečlivé řemeslné práce jsou ručně šité knoflíkové dírky. Ručně sestavený a zkompletovaný límec

je vůbec nejdůležitějším prvkem saka ve smyslu vyváženosti střihu. Malý překlád přes filc límce je u špičkových obleků téměř vždy šitý ručně. Kalhoty by měly mít v pase protiskluz, vycpádkované přední díly a chránitko na dolní záložce.

Ve výčtu detailů i otevírání dalších „horkých“ témat týkajících se problematiky i kvality šití na míru se dá stále pokračovat a určitě to má smysl. Pomůže to jak zákazníkovi při výběru skutečně prestižního salonu, tak pozitivnímu rozvoji i budování dobrého jména celé branže.

Jako správné muže i milovníky elegance nás setkání s půvabnou Olgou, jejím nadšením, kreativitou i profesionálními zkušenostmi skutečně zaujalo. Věříme, že toto zaujetí budete s námi sdílet. Připravili jsme pro vás společně seriál mapující podstatné milníky na správné cestě k dokonalému, na míru šitému obleku.

Pokračovatelé jižanského rocku

Legendární americká hippie formace **Creedence Clearwater Revival**, která slavila celosvětový úspěch na přelomu 60. a 70. let, se sice dávno rozpadla, ale jejich hudba stále žije. Jejich tvorbu po světě hraje britská sestava hudebníků nazvaná **Creedence Clearwater Revived**. A právě pokračovatelé jižanského rocku brzo navštíví Českou republiku, kde fanoušci uslyší nejznámější hity CCR, jako jsou Have You Ever Seen The Rain, Fortunate Son, Green River a další. Britskou sestavu tvoří zkušení hudebníci, kteří prošli kapelami jako Animals, Troggs nebo Titanic. Milovníci jižanského rocku a CCR se mohou těšit **25. února** do brněnského **Sono Centra**.

Vstupenky v síti www.ticketpro.cz.

Kmotr britského blues

To je titul průkopníka bluesové hudby **Johna Mayalla**, který se jím může pyšnit právem. Hudební kariéra nestora britské rockové scény šedesátých let Johna Mayalla trvá totiž už víc než 50 let. Nejdůležitější pro jeho tvorbu byla druhá polovina 60. let dvacátého století. V té době založil a vedl skupinu John Mayall & the Bluesbreakers, která se stala líhní tehdejší začínající britské rockové scény. John Mayall je živoucím důkazem toho, že i po osmdesátce se dá hrát blues plné energie, které baví a zajímá diváky po celém světě. A i když právě kvůli svému věku razantně omezil vystoupení na pódii, jeho fanoušci ho uvidí letos u nás. V rámci turné **Live'n' Lovin' The**

Blues 2017 vystoupí **2. března** v pražském **Divadle Archa** od 20.00.

Vstupenky v síti www.ticketpro.cz.

Kořn jsou zpět!

Americká metalová skupina z Bakersfieldu založená v roce 1993 patří k nejdůležitějším a zároveň nejpokročilejším rockovým seskupením. Často jsou označováni za průkopníky nu-metalu, tedy stylu, jenž kombinuje metal s prvky jiných hudebních stylů. **Korn** již rok po svém vzniku debutovali eponymní deskou. Masové popularity skupina dosáhla koncem devadesátých let, kdy natočila alba Follow The Leader (1998) a Issues (1999). Obě nahrávky dobyly vrchol albového žebříčku v Americe. Korn prodal víc než 35 milionů desek a získali řadu ocenění. O jejich umění se můžete přesvědčit při jejich návratu do České republiky. **30. března** v pražském **Foru Karlín** mimo jiné představí i svou novinku The Serenity of Suffering, která vyšla loni v říjnu.

Vstupenky v síti www.ticketpro.cz.

Část Dave Matthews Bandu v Praze

Dave Matthews a **Tim Reynolds**, oba z Dave Matthews Bandu, se představí během koncertů na různých místech po celé Evropě. Po masivním úspěchu bandu na evropském turné v roce 2015 se duo těší na návrat s velmi odlišným druhem vystoupení. Během těchto akustických show představí Matthews a Reynolds podstatu a příběh každé skladby. Dave Matthews Band, slavící 25. výročí, je proslulý svými živými vystoupeními a během poslední dekády se stal kapelou s nejvyšším počtem prodaných vstupenek. Od svého vzniku kapela prodala víc než 20 milionů vstupenek a dohromady 38 milionů CD a DVD nosičů. Evropské turné duo Dave Matthews a Tim Reynolds začíná v londýnském Eventim Apollo v březnu a zastaví se i v Praze. Jejich české vystoupení proběhne ve **Foru Karlín 2. dubna**. Vstupenky v síti www.ticketpro.cz.

moto z

s doplňky motomods

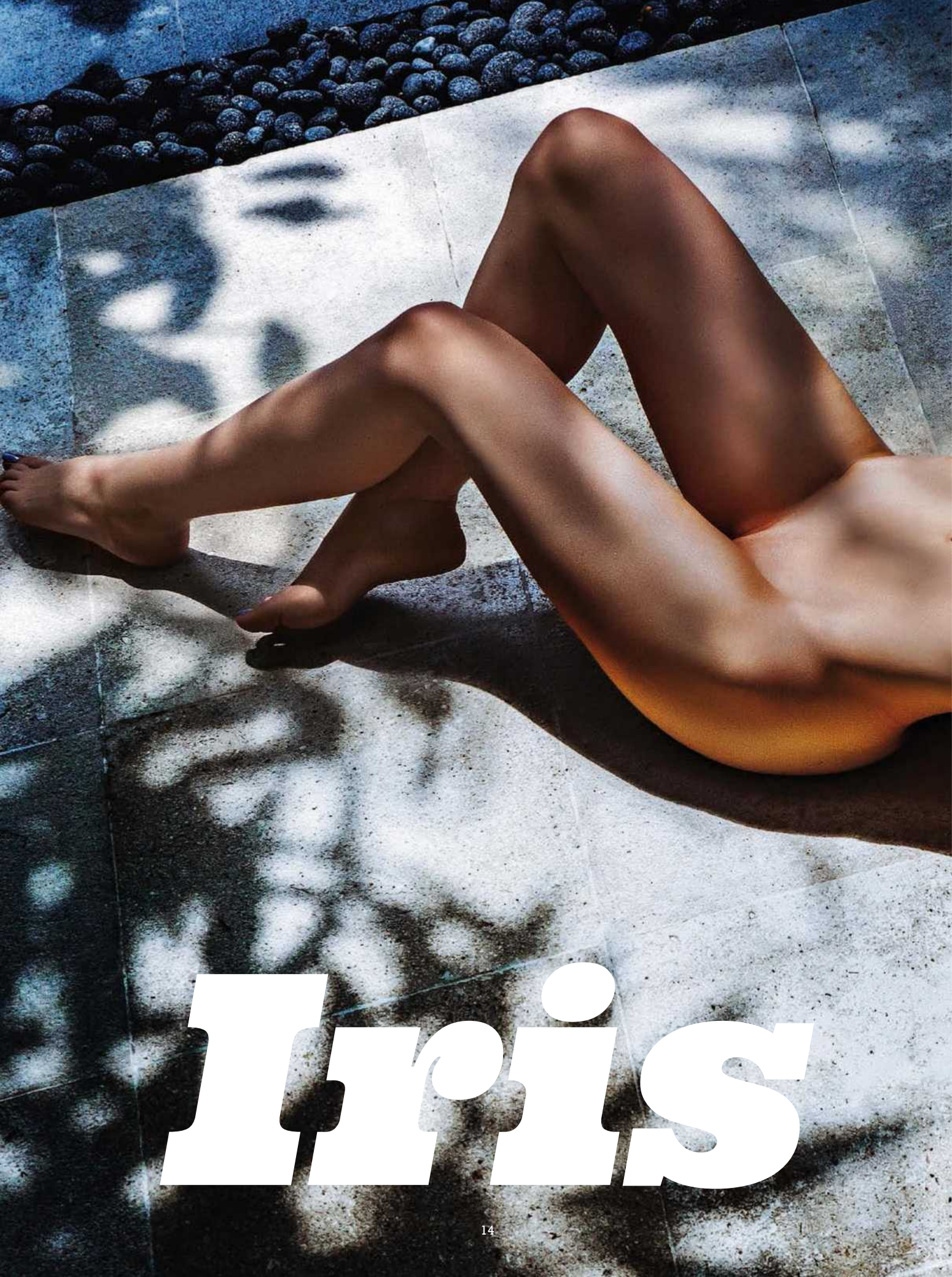

hellomoto

Představte si **smartphone, který se dokáže proměnit v projektor, powerbanku, plnohodnotný fotoaparát nebo reproduktor.** Nový Lenovo Moto Z tohle zvládne. K jeho ultratenkému tělu jednoduše pomocí magnetu připojíte **doplňky Moto Mods**, které možnostem použití vašeho telefonu dodají nový rozměr.

#necovyjimecneho

Lenovo™

Iris

Dvaadvacetiletou krásku ze slovinského Kamniku Iris Avdić jsme obdivovali v Playboyi už jako dívku snů, která tenkrát jako magnet přitahovala pozornost čtenářů.

Rozhodnutí pro fotografa Aleše Bravničara bylo tedy jednoduché – nafotit ji na Bali. „Poslední dva roky byly pro mě dost dramatické, protože jsem se musela naučit žít bez milovaných osob. Dnes opatruji každý okamžik svého života,“ říká statečná dívka.

Štáb rozbil stan v krásné Zala Villa Bali, kde se odehrála i podstatná část produkce. A jelikož Aleš zná Bali velice dobře, vzal Iris i na několik pro turisty nepřístupných míst.

Když se sport stane uměleckým dílem

Adam Ondra

Pořád se usmívá, je neustále dobře naladěný. Není divu. Dělá to, co ho baví, a je v tom nejlepší na světě. Exceluje ve skalách i na umělých stěnách a stejně jako Radek Jaroš se svou kompletní sbírkou himálajských osmitisícovek ukazuje světu, že Česko sice není velká země, ale lezce má ohromné.

V pondělí 21. listopadu 2016 dokončil Adam Ondra volný přelez stěny Dawn Wall, téměř kilometrové kolmé stěny masivu El Capitan v Yosemitešském národním parku. Cesta mu trvala osm dní. Tímto výkonem jen potvrdil, že je jedním z nejlepších světových lezců současnosti – ne-li úplně nejlepším. Šlo teprve o druhý volný přelez téhle extrémně těžké stěny v dějinách. Tommy Caldwell a Kevin Jorgeson, kteří ji zdolali v lednu 2015 jako první, k tomu potřebovali sedm let příprav a pak devatenáct dní ve stěně. K úspěchu jim tehdy gratuloval i prezident Barack Obama.

Když vás začnou poznávat na ulici

V září 2016, pouhé dva měsíce před úspěchem na Dawn Wall, ovládl Adam Ondra mistrovství světa v lezení na obtížnost v Paříži. Obhájil zlatou medaili v hlavní disciplíně a zároveň získal stříbro v boulderingu. „Určitě je to velký úspěch,“ říká. „Obhajoba dvojitého zlata z minulého mistrovství světa se sice nepodařila, ale v situaci, kdy mistrovství probíhalo v pěti dnech a ne na dvou různých soutěžích, to je výsledek víc než příjemný.“

V boji o medaili v hlavní disciplíně se jako jediný dostal až k poslednímu chytu finálové cesty. Ze světových šampionátů na umělé stěně má už osm cenných kovů, z toho tři zlaté.

„Zřejmě je to největší lezecký talent, který se na světě narodil,“ říká o něm reprezentační trenér Tomáš Binter, který ovšem Adama Ondru sám netrénuje. „Dokáže naprosto dokonale a efektivně vyhodnotit provedení potřebného pohybu. Má neuvěřitelný dar perfektně číst dané cesty, takže prakticky nechybují. Ve chvíli, kdy chybu udělá, je schopný si ji v průběhu pohybu uvědomit a následně eliminovat.“

Po fenomenálním úspěchu na El Capitanu si Adama Ondru všimla nejen česká, ale i světová média. I u nás ho dnes lidé na ulici poznávají, což v tomto poměrně menšinovém sportu rozhodně není pravidlem. „Už nejsem tak anonymní, jako jsem býval, což beru spíš jako nepříjemné,“ usmívá se Adam Ondra. „Ale rozhodně vnímám, že moje sláva má pozitivní vliv. Lidé díky tomu objeví lezení nebo začnou dělat nějaký jiný podobný sport se stejnou vášní, jako to dělám já. A to je určitě největší ocenění toho, co dělám.“

Den ve skalách je vždy výjimečný

Kajakář sjezdí extrémně nebezpečné úseky řeky. Paraglider krouží nad horskými údolími. Himálajský horolezec stoupá na osmitisícové vrcholy. Biker sjezdař se řítí směrem přesně opačným. To všechno jsou legitimní výzvy, jak se poprat s přírodou i sám se sebou. Jaké touhy pohánějí lezce na ultratěžkých stěnách? Co je na nich baví tak, že jim obětují celý život?

„Je to ten samotný pohyb ve vertikále,“ vysvětluje Adam Ondra. „Řešit konkrétní problém. Přijít s vlastní kreativitou, jak ty všechny chyty chytit, kam si dát nohy. Spojit to všechno do jednoho souvislého přelezu může být podobné jako stvoření uměleckého díla – a tím je samotný přelez. Když lezu dokonale, cítím se lehký, ve stavu beztlíže.“

Ačkoliv vozí pravidelně medaile ze světových závodů na umělé stěně, jen tohle lezení by ho nebavilo. „Mám rád to všechno kolem, co máme společné s vodáky, bikery nebo paraglidery – že je člověk v přírodě,“ vysvětluje Adam Ondra. „Cestování, poznávání nových kultur a lidí. Kdyby šlo jenom o výkon, kdyby to byl jenom ten čistý sport na umělé stěně, tak

by mě lezení sice určitě bavilo, ale nebyl bych takový blázen, jako jsem teď. Rád to všechno kombinuju.“

Umělá stěna, to je pro Adama Ondru čistá sportovní výzva, posouvání hranic. Venku je to něco úplně jiného. „Den ve skalách je vždycky nějakým způsobem výjimečný,“ tvrdí. „Jsem člověk, co nemá rád rutinu. Proto se věnuju i boulderingu bez lana na nízkých skalních blocích, proto čas od času jedu na nějaký pořádný bigwall, velkou stěnu. Jako třeba teď na Dawn Wall v Yosemitech.“

Pouze klasické alpské horolezectví Adama Ondru příliš neláká. Chybí mu tam kreativita na skále. „Když jdete na osmitisícovku normálkou, je to prostě jenom dupání do kopce,“ usmívá se. „Samozřejmě to nijak nesnižuju, ale mě baví hlavně lezení po skále.“

Opičí index a lezecká intuice

Jaké vlastnosti musí mít takový lezec, aby zažíval pocity, o kterých Adam Ondra mluvil? Aby se cítil lehký, ve stavu beztlíže? Aby vytvořil umělecké dílo?

Příroda mu musí nadělit správný poměr výšky a váhy, i když výjimky potvrzují pravidlo. „Záleží na souhře celého těla, hodně důležitá je síla prstů,“ vysvětluje Adam Ondra. „Protože nějak se za ty chyty, které jsou často opravdu malé, udržet musíte. Ale to není všechno – musíte umět zapojit všechny svalové partie na těle tak, abyste si pohyb co nejvíc ulehčili.“

Podle Adama Ondry také záleží na jakési otevřenosti mysli, ochotě učit se nové věci. „Myslím, že jednou z mých předností je lezecká intuice,“ říká. „To je něco, co se naučíte jen tím, že pořád jen lezete a lezete. Vyložení fyzicky nad ostatními nevynikám, ale vím, jak si to co nejvíc usnadnit. Samozřejmě v rámci pravidel hry.“

Pak je tady pojem „opičí index“. Nesouvisí s výškou IQ, ale s poměrem výšky lezce a rozpětí jeho rukou. „Na lezení je zájima-

vé, že při svých 185 cm a 68 kg dokážu závodit se závodníky, kteří měří 160 cm a váží 40 kg,“ vysvětluje Adam Ondra. „Obojí má své výhody a nevýhody. Je dobré být malý a zároveň mít dlouhé končetiny, takže dosáhnete daleko. Anebo být vysoký, třeba jako já, a poměr výšky a rozpětí rukou, opičí index, mít plus minus stejný.“

Opičí index je rozpětí rukou minus výška. Adam Ondra má opičí index plus jeden centimetr, což je průměrná hodnota, většina lezců má opičí index v plusu. A co se stane, když je opičí poměr vyšší? „Pokud

Lezec není hokejista nebo fotbalista. Nemůže počítat s tím, že bude už na ligo-vé úrovni brát ohromné peníze. V tomhle sportu tolik peněz není. Dělá se s láskou a většinou prodělečně.

jste vysoký a ještě máte vysoký opičí index, tak se vám chyty, které se berou zespoda, takzvané spoďáky, hodně špatně berou, protože máte příliš dlouhé páky. Výhoda, že dosáhnete dál, je vykoupena tím, že se daleko víc nadřete.“

Šestiletý závodník s pohárem

Jak se vůbec člověk dostane ke skalám a k lezení? Většinou je tahle cesta přirozená, stejně jako v případě Adama Ondry. „Moji rodiče lezli, sami se při lezení poznali,“ vypráví. „Odmala jsme jezdili do skal, na lyže, na kolo, stejně jako většina našich známých. Jako batole jsem si plácal bábovičky pod skalami, koukal se, co to tam rodiče dělají, a přirozeně jsem to chtěl zkusit taky.“

Svou první vylezenou stěnu si Adam Ondra už nepamatuje, byl ještě opravdu moc malý. „Pamatuju si až na své první závody v šesti letech,“ říká. „Byla to pro mě velká motivace, když jsem na svých prvních závodech dostal pohár, dal si ho

doma na policičku a chtěl mít vedle něj další poháry.“

Kromě pohárů za vítězství naplňují život lezců docela malé, ale přesto nesmírně důležité radosti. „Cítím obrovské uspokojení, když třeba přijdu v zimě do skal na nějakou jižní stěnu. Kolem už leží sníh, ale na té prosluněné jižní skále je teplečko,“ popisuje Adam Ondra. „Pak si vylezu nějakou cestu, která je pro mě třeba úplně lehká, vychutnávám si každý pohyb. Je to velký pocit svobody, i třeba z toho důvodu, že jsem na místech, kam se moc lidí nedostane. V ten moment bych chtěl zastavit čas.“

Úplně jiný psychický zážitek je pak lezení na extrémně obtížné umělé stěně. „Nejde už o požitek z pohybu, ale o absolutní soustředěnost,“ pokračuje Adam Ondra. „Tě člověk dosáhne v případech, že něco umí dokonale. Je to jako oddělení mysli od těla, čisté uspokojení z vlastního výkonu. Mám cíl, tvrdě jsem na něm makal a ten cíl se mi splní.“

Jak se uživit lezením

Lezec není hokejista nebo fotbalista. Nemůže počítat s tím, že bude už na ligo-vé úrovni brát ohromné peníze. V tomhle sportu tolik peněz není. Dělá se s láskou a většinou prodělečně. Často jde spíš o životní styl než o výkon. „Pokud je člověk jeden z nejlepších na světě, lezením se užívá docela pohodlně. Pokud je ale třeba druhý nejlepší v republice, už to podle mě na uživení nestačí.“

Ačkoliv je Adam Ondra v absolutní světové špičce dlouho, široká veřejnost ho začala vnímat až v posledních měsících po oslnivém výkonu na stěně Dawn Wall.

„Rozhodně to byl můj mediálně nejviditelnější výkon,“ usmívá se. „Přitom nemůžu říct, že by ten výkon byl pro mě hodnotnější než titul mistra světa nebo vylezení extrémně těžké krátké cesty obtížnosti 9b+. Ale Dawn Wall mě proslavil nejvíce. Určitě hraje roli i ten zajímavý příběh okolo. Lidi třeba zaujme, že se tam ve stěně spí v závěsném stanu. O zdolání Dawn Wall se dá povídat snadněji než třeba o závodech na umělé stěně, ze kterých jsem si odvezl zlato.“

Tisíc metrů za osm dní

Nocování v kolmé stěně vypadá na fotografiích jako skvělý zážitek, rozhodně to ale není nic pro slabé povahy. Přesto je takový bivak podle Adama Ondry napros-

Dawn Wall, El Capitan

Je považována za nejtěžší velkou stěnu (bigwall) na světě. Poprvé byla volně přelezena v lednu 2015, což bylo považováno za obrovský zlom v historii lezení. Tommymu Caldwellovi a Kevinu Jorgesonovi, kteří přelez po 19 dnech ve stěně dokončili, gratuloval i prezident Obama, byli oslavováni i v mainstreamových médiích.

V boji o medaili na posledním mistrovství světa se v hlavní disciplíně jako jediný dostal až k poslednímu chytu finálové cesty.

DOBRODRUZI
ADAM ONDRA

Adam Ondra se svým týmem po úspěšném přelezu Dawn Wall.

Ta stěna budí ohromný respekt. Vylézt ji se podaří jen těm absolutně nejlepším lezcům. Adam Ondra je jedním z nich.

Dawn Wall, El Capitan

to bezpečný. „Závěsnou plošinu si nikdy nevěšíte za něco, čemu nevěříte, navíc si vevnitř nikdy nesundáváte lezecký úvazek,“ vypráví. „I kdybyste se náhodou ve spánku nějak nešikovně přetočil, pořád jste na laně.“

Jak tedy ta slavná cesta probíhala? Adam Ondra zdolal Dawn Wall volným přelezem jako tzv. single push, což znamená přelez bez přerušení, pouze s nutným nocováním ve stěně. „Volné lezení znamená, že se nahoru člověk dostává jen vlastní silou za pomoci chytů a nerovností, které samotná skála nabízí,“ vysvětluje Adam Ondra. „Jistíci pomůcky se používají jen pro jistění před pádem.“

Tento styl se mezi lezci považuje za čistší a hodnotnější. Nejde jen o to, že něčeho dosáhnete, ale především jak toho dosáhnete. Je to něco jako vylézt na osmitisícovku bez kyslíku.

Samotná stěna Dawn Wall je vysoká necelých tisíc metrů. Adam Ondra na překonání této vzdálenosti potřeboval osm dní, prvolezci Tommy Caldwell a Kevin

Jorgeson dokonce devatenáct dní. Laikovi se proto vnučuje otázka, co na té skále vysoké necelý jeden kilometr proboha tak dlouho dělali.

„Bylo to tak těžké, že jsem musel mezi jednotlivými úseky dlouho odpočívat,“ popisuje Adam Ondra. „Vylezl jsem třeba třicet metrů za deset minut a pak jsem půl hodiny odpočíval. Pak jsem vylezl další úsek, půl hodiny odpočinek. Po dalším úseku jsem pak třeba odpočíval celý den. Kdybych měl dostatečnou výkonnost, abych to vylezl v podstatě bez odpočinku mezi jednotlivými úseky, což asi teoreticky možné je, dala by se tahle stěna zvládnout i za dvacet hodin.“

Ta nejtěžší výzva

Kam ještě může lezec formátu Adama Ondry dojít? Jedna výzva by tu byla. Výzva všech výzev. Výstup s obtížností 9c. Cesta s takovou obtížností zatím neexistuje nikde na světě, proto ji Adam Ondra sám udělal a teď ji zkouší.

Hlavním cílem pro rok 2017 je proto

samozřejmě právě tato cesta s pracovním názvem Project Hard a s obtížností 9c. Nachází se v Norsku v oblasti Flatanger. Po úspěšném vylezení by šlo o vůbec nejtěžší vylezenou cestu světa.

„Dobré počasí tam začíná někdy na konci dubna, mám čas zhruba do října to zkoušet,“ plánuje Adam Ondra.

Aktuálně nejtěžší přelezená obtížnost je 9b+. Na světě jsou momentálně tři cesty v této obtížnosti a všechny jako první vylezl právě Adam Ondra. Jen jednu po něm zopakoval Američan Chris Sharma. ■

Adam Ondra (5. února 1993, Brno)

Český lezec, dvojnásobný mistr světa v lezení na obtížnost a jednou mistr světa v boulderingu. Už ve dvanácti letech se zařadil mezi deset nejlepších světových lezců na obtížnost, deset let vede žebříčky skalních lezců. Světová média ho nazývají českou senzací sportovního lezení.

Ondřej Kolář

SRANDA MUSÍ BÝT

Sympatický třicátník je nejmladším pražským starostou. Ondřej Kolář (32), který šéfuje šesté městské části, je profesí právník. Absolvoval Fakultu právnickou Západočeské univerzity v Izni, mediální studia na FSV Univerzity Karlovy a International Legal Studies na Washington College of Law. Pracoval v University of New York in Prague, v ČEZ a advokátní kanceláři DLA Piper. Byl tajemníkem Karla Schwarzenberga. Je svobodný, s partnerkou má dva syny (2 a 3 roky).

?

Pane starosto, na úvod si dáme pár rychlých otázek na zahřátí, takový rozstřel. Jaké je vaše nejoblíbenější jídlo?

Srncí svíčková s knedlíkem od babičky. Těch knedlíků šest!

Jaký jste naposledy viděl film?

Tajný život mazlíčků.

Kterou hudbu jste dnes poslouchal?

Desku And Justice for All od Metaliky.

A jakou čtete knihu?

Inzerát na dům, ve kterém už nechci bydlet.

Jaká je podle vás ideální žena?

Moje partnerka. Až po ní Cindy Crawford.

A ideálně strávená neděle?

V klidu doma s Albertem a Davidem Kolářovými, tříletým a dvouletým pérem, které mám nejradši ze všeho.

Které sporty máte rád?

Jsem sportovní antitalent, co je kulaté a letí, to nechytím. Ve dvanácti letech jsem začal víceméně náhodou veslovat. To mě hodně chytilo, a dokonce jsem nastoupil na sportovní gymnázium, kde jsem ale byl jediný veslař. Pořád se mě ptali, jestli je veslování to, co dělá Martin Doktor, a já odpovídal ne, vesluje Václav Chalupa. Ve skříni mám sbírku medailí z různých mistrovství, ale nejsem žádný Ondra Synek. Jiný sport jsem závodně nedělal. Poslední dva roky se vůbec nehýbu. To minimum volného času, který mám, trávím hlavně se svými dětmi. Třeba mě jednou naučí hrát i ten fotbal.

?

A teď vážněji. Jste nejmladší svého druhu v Praze. Jak se člověk stane ve třiceti starostou?

Byla to souhra okolností. Kdybych kandidoval kdekoli jinde, asi by to takhle nedopadlo. Praha 6 je totiž dost specifická, konzervativní a ze všech pražských částí ta nejvíc pravicová. Dlouho tu neomezeně vládla ODS, která se navíc společně s ČSSD dopustila řady zásadních přehmatů. Do nebe volající byla například aféra s Key Investments, kde radnice nakoupila rizikové dluhopisy za víc než čtvrt miliardy korun a na bizarní transakci prodělala 136 milionů. To jsou například tři nové moderní mateřské školy. Lidem už došla trpělivost a řekli dost! Tehdy se jako jediná další významná pravicová strana logicky nabízel TOP 09. Byl jsem zkrátka ve správnou chvíli na správném místě. To by samo o sobě ale samozřejmě nestačilo. Rozhodla především kvalitní kandidátka, kterou jsme dokázali nabídnout. Nebyla to žádná hurá parta, ale skupina zajímavých, kvalitních lidí, kteří ve svých oborech něco dokázali. Viděli ve mně nezkomumpovaného odhodlaného kluka, který toho sice zatím moc nedokázal, ale má jasný cíl – očistit a čestně a s pokorou vést radnici. A voliči, kterých si za tu odvahu vážím, byli pro.

?

Už dva roky působíte v komunální politice. S čím jste do ní šel? A co dál?

Moje krédo bylo a je, že politika se dá dělat slušně, s pokorou a hlavně bez postranních úmyslů. Beru ji jako službu, jako

něco, co mám od lidí propůjčené a podle toho se k tomu musím chovat. To je samo o sobě obrovská výzva a odpovědnost. Chce-li člověk v politice uspět, musí se chovat jako šachový hráč, myslet několik tahů dopředu, zároveň ale uvažovat tak trochu chladnokrevně a mít na paměti, že je pořád „na ráně“. České politice bohužel chybí slušnost, nadhled a smysl pro humor. To jsou vlastnosti, kterých jsem si nesmírně vážil a vážím na svém bývalém šéfovi Karlu Schwarzenbergovi a kterých se snažím držet co nejvíc. Problém mnoha politiků je, že se berou tak strašně vážně, až už neumějí rozlišit realitu od nějakého jejich vlastního světa. Chovají se jako roboti, mluví – pardon – hovoří jako roboti a šíleně přeceňují význam toho, co dělají. Zajišťování úklidu hověnek opravdu není to samé jako rozhodování o použití jaderného kufříku... Co dál? Dál, když to půjde, samozřejmě rád v politice porostu a budu dokazovat, že i u nás se dá dělat slušně a poctivě.

?

Zmínil jste Karla Schwarzenberga. Jak se vám s ním pracovalo, jaký je doopravdy?

Karel Schwarzenberg je především velká osobnost. Má přirozenou autoritu, umí se chovat vždy a všude, je pohotově vtipný a dokáže si udělat srandu i sám ze sebe. Domluví se několika světovými jazyky a má obrovský přehled. K tomu používá v češtině výrazy, které mnozí už zapomněli, ale jeho mluvu krásně okoření. Ale je také pěkný vztekoun. Jakmile se mu něco

nezdá, dokáže pořádně „vypěnit“. Zároveň ale umí uznat chybu. Já si ho získal asi tím, že jsem se před ním nepodělal a uměl ho přesvědčit o tom, že mám pravdu já, a ne on. A také tím, že jsem zbytečně nemluvil, když nebylo třeba. Myslím, že škola politiky od Karla Schwarzenberga je něco, co mi dává proti mnohým jiným obrovskou výhodu.

❓ **A smysl pro humor? Myslíte si, že do politiky opravdu patří?**

Jistojistě. A nejen do politiky. Politika je zrádná v tom, že člověku může začít dávat strašně silný pocit moci. A ten, kdo to neumí brát s potřebnou dávkou humoru a nadhledu, je ztracen; začne o sobě mluvit v množném čísle a nevidí, že dělá něco špatně. Podívejte se na tuhle kancelář. Má 75 metrů čtverečních. To do jisté míry

umět poznat, kde sranda končí. Kontaminovaná voda, která ohrozí na zdraví 30 000 lidí, žádný humor není.

❓ **Co podle vás chybí Praze? A co chybí české politice jako takové?**

Praze chybí vize a lidé, kteří by ji uměli naplnit. A vizí nemyslím obsazená místa v nejrůznějších dozorcích radách, ale moderní město, které funguje pro své obyvatele a lidi, kteří ho navštěvují. Pro výstavní světovou metropoli, kam přijíždějí miliony turistů ročně, je prostě nepřijatelné, aby se 27 let po sametové revoluci nedostali z letiště do centra jinak než přečpaným autobusem nebo předraženým taxikem. Důsledky přešlapování na místě a polovičatých rozhodnutí vidíme všichni – aktivizovaná společnost, která zavrhlá politiky jako bandu

❓ **Žil jste v Norsku, Švédsku a Irsku, co vám pobyt v zahraničí dal?**

Především jazykovou výbavu. Mluvim anglicky a německy, rozumím několika dalším řečem. Můj otec, bývalý aktivní diplomat, s oblibou říkává, že právě díky pobytu v zahraničí se z člověka stane ten pravý vlastenec. Může totiž srovnávat a poznat, že se u nás něco dělá špatně, protože jinde to dělají lépe. A naopak: když u nás někdo na něco nadává – třeba na MHD, řeknu mu, neblázni, proti irskému je ten český systém skvělý. Tady alespoň víš, kam dojeďš.

❓ **V souvislosti se zahraničím se nabízí otázka směřující na vašeho otce – jaké to je být synem bývalého významného diplomata, který ovlivnil i naši domácí politiku a v poslední době se o něm**

něco vypovídá o tom, kdo ji nechal vybudovat. Když jsem se posadil za ten obrovitý stůl za námi, hned jsem udělal dvě věci: do předsálí jsem pověsil fotku prezidenta v nafukovacím člunu a do knihovny si dal cedulku s nápisem „Politické rozhovory zakázány“. Rekreační se Zeman způsobil strašlivě haló, opozice kvůli němu demonstrativně opouštěla jednání zastupitelstva, média hledala příčiny a vymýšlela důvody, já se jen smál. Jednoduchému žertíku se dostalo takové pozornosti, jakou si rozhodně ani nezasloužil. A zákaz politických rozhovorů? Některé návštěvy, když to vidí, koukají trochu zmateně. Jedním dechem ale dodávám, že člověk musí

neschopných nekňubů, kterým jde jenom o ta teplá místa. Z toho potom čerpají kdovíjaká hnutí, která by v normální spokojené společnosti neměla šanci. S lidmi je třeba mluvit, naslouchat jim a snažit se jim vyhovět. Ne za každou cenu, ale tolik, kolik to jde. A nechovat se arogantně. Prototyp politika u nás je nafoukaný arogantní mamlas, který vám vysvětlí i to, že si špatně utíráte nos, a to všechno pěkně v teple jeho kanceláře. Špatně. Dojít za lidmi na to místo, kde si stěžují na problém, probrat ho s nimi, usmát se, to je něco, čím si je získáte, a mnohem snáz se pak i vysvětluje, že opravdu nemůžete udělat všechno tak, jak by chtěli.

mluví jako o jednom z možných kandidátů na prezidenta? Podporujete to?

Člověka to vybudí, o tom žádná. Ale stejně jako jsem mluvil o knížeti, tak mohu prakticky to samé říct o otci – takovou školu, jakou mám od něj, mi může leckterý konkurent blbě závidět. Otec je neuvěřitelně houževnatý a pilný člověk, má potřebu neustále se vzdělávat a posouvat kupředu. Samozřejmě má své mouchy, ale umíme si o nich promluvit. Já s bratrem jsme pro něho partneři, se kterými se radí i třeba o své případné kandidatuře kamkoli. A já samozřejmě jakoukoli jeho kandidaturu podpořím, když mu to dovolí jeho žena, naše maminka.

Jaká byla nejlepší rada, kterou jste v životě dostal?

Jsou dvě a obě od mého otce. První, orel much nelapá, zní možná trochu nafoukaně, ale člověka dokáže správně nasměrovat a často mu i usnadnit práci. Druhá je jednodušší - keep smiling. ■

Trh Cukidži

tradice versus olympiáda

Pátého ledna letošního roku oznámila agentura AP, že majitel sítě japonských suši restaurací Kijoši Kimura vydražil tuňáka o váze 212 kilogramů za 74,2 milionu jenů, což se v přepočtu rovná 16,3 milionu korun. Stalo se tak tradičně na nejslavnějším rybím trhu světa Cukidži (Tsukiji), který se nachází poblíž stejnojmenné stanice tokijského metra.

I když pan Kimura ani zdaleka nepřekonal vlastní rekord z roku 2013, kdy za tuňáka o hmotnosti 220 kilogramů zaplatil takřka 40 milionů korun, mohl být se svým dražebním triumfem spokojen. Stal se totiž už pošesté vítězem poslední úvodní dražby nového roku pořádané na Cukidži. Přestože Japonsko mimořádně dbá na své tradice, zdá se, že v této chvíli přítomnost vítězů nad slavnou minulostí. Jedno z nejslavnějších a turisty hojně vyhledávaných míst Tokia by proto mělo ustoupit silnici budované u příležitosti olympiády, která se v japonské metropoli uskuteční v roce 2020. Kijoši Kimura měl navíc štěstí, protože podle původních záměrů tokijské radnice měl být rybí trh přesunut na nové místo už v listopadu 2016. Termín stěhování byl však posunut, protože nové útočiště nesplňovalo nezbytné hygienické podmínky.

Živelním pohromám navzdory

První trh v japonské metropoli, která nesla do roku 1870 název Edo, byl vybudován za účelem zásobování potravinami. Jeho stavitelem a prvním majitelem byl Ieja-

su Tokugawa, který získal ke spolupráci věhlasné rybáře z Ósaky. Ryby se neprodávaly v prostorách zámku, ale na trhu poblíž mostu Nidžúbaši.

V srpnu 1918 zmítaly země vycházejícího slunce „rýžové bouře“. Stěžejním důvodem protestů, kterých se účastnilo přes sto měst celého císařství, byl nedostatek potravin. Po neúspěšném pokusu potlačit povstání vojenskou cestou vládě nakonec nezbylo nic jiného než začít budovat potravinová centra. První byla na řadě velká města. Na jaře 1923 byl na základě vládního nařízení uveden do provozu Centrální trh v Tokiu. Bohužel 1. září téhož roku postihlo Japonsko ničivé zemětřesení, při němž bylo centrum Tokia včetně rybiho trhu Nidžúbaši takřka srovnáno se zemí. Když se v té době nepříliš funkční císařství vyrovnalo s následky živelní pohromy, bylo rozhodnuto přemístit trh do čtvrti Cukidži. Zároveň vyrazili japonští experti na starý kontinent pro inspiraci, ale vzhledem ke specifičnosti rozsahu trhu se vrátili s nepořízenou. Nakonec vsadili na kruhový tvar. Jak se později ukázalo, bylo to prozíravé rozhodnutí: kruh vyhovuje náročným logistickým požadavkům trhu, kde se dnes každý den otočí 20 000 kamionů. V roce

Kijoši Kimura

se letos při poslední dražbě na rybářském trhu Cukidži stal už pošesté jejím vítězem.

1935 bylo gigantické tržiště slavnostně uvedeno do provozu.

Trh Cukidži má 223 000 metrů čtverečních a dělí se na vnitřní a vnější. V tom prvním provozuje 900 licencovaných obchodníků stánky, konají se v něm aukce a zpracovávají ryby. Vnější trh se skládá z obchodů s nejrůznějším sortimentem a bezpočtem suší restaurací. Přestože trh proslavily především ryby a plody moře, v jeho prostorách se například prodává několik stovek druhů ovoce. Denní obrát činí 1,8 miliardy jenů, přičemž 100 jenů se rovná asi 22 korunám. Před třemi lety činil roční obrát 600 miliard jenů, tedy 5,9 miliardy dolarů. S fungováním trhu je spojeno 60 000 pracovních míst.

Jeho veličenstvo tuňák

Výjimečnost trhu Cukidži se odvíjí od skutečnosti, že Japonci jsou světovými premianty v konzumaci ryb. Zatímco celosvětový roční průměr činí 19 kilogramů na osobu, obyvatelé císařství spořádají během roku 27 kg ryb a mořských plodů. V jejich útrebách pak končí 80 procent tuňáků ulovených ve všech v mořích a oceánech. Na trhu se denně obchoduje s víc než 400 druhy plodů moře, levnými řasami počínaje, exkluzivním kaviárem konče. Ročně se zpracuje a prodá 700 000 tun rybiho masa.

rii, je známo místo lovu a jméno plavidla. Časnému začátku fungování Cukidži odpovídá i „pracovní doba“. Většina obchodníků má vyděláno kolem jedenácti hodin, hodiinu po poledni trh zavírá.

Vsad'te na včasnou rezervaci

Aukce tuňáků představují vyhledávanou turistickou atrakci. Proto je dobré se předem zaregistrovat na specializovaném webu. Přesně tak, jak to neučinil úspěšný blogger Petr Vápeník při své návštěvě Tokia. „Aukce začínala v pět, takže jsem si přivstal, vzal fotoaparát a vyrazil. Dokonce jsem si předem zjednal taxíka, protože metro ani jiný druh hromadné dopravy v Tokiu tak časně ráno nefungují,“ vzpomíná Petr na svou návštěvu rybiho trhu a nepříjemné pocity, které se dostavily při pohledu na tabuli pravící, že rezervace byly ukončeny. Náš cestovatel však nerezignoval a přemístil se do prostor vnitřního trhu, kde nezúčastněné osoby nemají co pohledávat. „Byla to výprava na vlastní riziko, protože jen přejítí křižovatky se pro člověka neznalého místního provozu a zvyklostí rovná boji o přežití. Areálem tržnice totiž zběsile poletovaly malé dopravní prostředky, jakési „ještěrky“, které podle prazvláštních pravidel neustále překvapivě rychle vozí

pány. Někteří rybáři totiž bývají na lidi zvenku docela nevrlí. Ale i to patří k japonské mentalitě. Gaidžinovi, tedy cizinci, místní odpustí leccos z toho, co by u krajanů netolerovali.“

Aukcím vládne Tuna King

Tuňákové aukce se na trhu Cukidži konají každý pracovní den od 5.25 do 5.45 a od 5.50 do 6.10 hodin. Během obou bleskových dražeb se prodá denně 200 tun ryb. Jestliže všemocní inspektoři z tokijského magistrátu z nějakého důvodu nerozhodnou o uzavření trhu pro veřejnost, může se každé aukce zúčastnit maximálně 60 návštěvníků, přičemž rozhoduje rychlost přihlášky. Také proto je řada aukcechtivých na místě už ve tři ráno. Pro účastníky dražeb jsou připraveny různobarevné vesty. Vzhledem ke zmiňované noční nefunkčnosti tokijské hromadné dopravy (metro začíná provoz ve čtyři ráno) doporučuji cestovní průvodce pobyt v některém z blízkých hotelů. Nejčastěji jsou v této souvislosti zmiňovány Bussines Hotel BAN a Ginza Capital Main Hotel. U obou se ceny pohybují v rozmezí 70 až 75 dolarů za noc.

Pro případné zájemce je dobré vědět, že vzápětí po vylovení musí být tuňák hluboce zamražen v roztoku slané vody, aby se

Jak napsal Robbie Swinnerton, novinář z listu Japan Times, je Cukidži výraznou součástí japonské kulturní tradice. Jeho přesunem ztratí nejen Tokio, ale i celé Japonsko část vlastní identity.

Pracovní den začíná na trhu Cukidži (výjimku tvoří neděle, svátky a některé středy) ve tři ráno. V tuto dobu začínají letadla, lodi i nákladní auta svážet zboží z celého světa. Velké pozornosti se těší především vykládka mražených tuňáků, kteří se stávají objektem aukcí. Nejdřív se stanoví vyvolávací cena, pak přijdou na řadu dražby, kterých se můžou účastnit jen licencovaní obchodníci. I když ceny tuňáků dosahují mnohdy až astronomických výšek, většinou se jedná o oboustranně výhodný obchod. Vždyť miniaturní plátky masa z tuňáka s patřičným obsahem tuku se v Tokiu prodávají v přepočtu za 440 korun za kus. Ještě lepší zhodnocení tuňákové investice pak představují suši a sušimi. Máme-li věřit materiálům z oficiálních stránek trhu, každý tuňák má svou histo-

něco odněkud někam a jsou velmi mrštné. Obrát o 180 stupňů zvládne ještěrka skoro na místě, takže se musí neustále kontrolovat, aby se to, co před chvilkou jelo ve stejném směru, najednou střelhibitě neotočilo a neřítlo se přímo na vás.“

Ve snaze zavést přátelskou konverzaci se Petr přepřtal jednoho z rybářů, co to má v ruce. Dostalo se mu odpovědi, že je to ryba. Když se pak snažil debatu rozvést udiven zabarvením dotyčné ryby, dostalo se mu odpovědi, že ryba má stejnou barvu jako vždycky. „Moc jsme si sice nepovídali, ale rybáři moji přítomnost akceptovali, což se dalo považovat za dílčí vítězství. Bylo zřejmé, že když nebudu moc otravovat, budou zkušeni chlapi v hlinách a gumových zástěrách v klidu. Měl jsem štěstí, protože jsem nejspíš narazil na vstřícné

v maximální možné míře zachovala jeho nutriční a chuťová hodnota. Teplota tuňáka je tak minus 18 až 21 stupňů Celsia, čemuž odpovídá i klima v místě dražby. Proto se v každém ročním období doporučuje zimní bunda. Zakázány jsou žabky, lodičky a obuv na vysokém podpatku. Dále není povoleno nosit do místa dražby potraviny. A protože se čekací doba může protáhnout i na několik hodin, není marné vzít si tablet, případně knihu. Pořizování obrazového záznamu je povoleno, nulová tolerance ale panuje pro použití blesku.

Aukcí se mohou aktivně účastnit jen licencovaní obchodníci, většina z nich jsou majitelé obchodů či restaurací. Těm věvodí Kijoši Kimura, který v lednu už pošesté vyhrál první, tedy nejprestižnější aukci nového roku. „Řekl bych, že ryba je trochu

předražená, na druhou stranu ale vypadá opravdu dobře a moji zákazníci mají právo na to nejlepší, co je právě na trhu," řekl muž přezdívaný Tuna King o aukci, během které vydražil víc než dva metráky vážícího tuňáka asi za 16,3 milionu korun. „Občas se někde dočtu, že při tak vysokých cenách není možné ani pokrýt náklady, ale já vím, co dělám.“

Po transportu k novému majiteli se tuňák manuálně rozmrazí a pásovou pilou naporcuje na několik kusů. Následuje tepelná úprava, nejčastěji za použití páry. Je to náročný proces, který má přímý vliv na kvalitu finálního produktu. V této fázi ztrácí tuňák zhruba 25 procent vody obsažené v mase. Po ukončení tepelné úpravy přichází na řadu nejpodstatnější část v podobě filetování speciálním dlouhým nožem. Asi nemá cenu zdůrazňovat, že mistři „kráječi“ musí postupovat s precizností brusičů diamantů.

Boj o Cukidži

V listopadu 2016 se měl trh stěhovat do nových prostor vzdálených dvě míle jižně od Tokijského zálivu. Starostka Tokia paní Juriko Koike však vydala rozhodnutí, na jehož základě bylo stěhování odloženo. Na místě nového trhu se totiž našly toxiny. Hladiny benzenu, arzenu a kyanidu výrazně převyšovaly standardy, hladina rtuti pak byla ve srovnání s normálním stavem sedminásobná. Zmiňovaná fakta vyděsila nejen desítky tisíc lidí, jejichž obživa závisí na fungování obřího trhu. Až dosud se totiž „Made in Cukidži“ rovnalo stoprocentní záruce kvality a zdravotní nezávadnosti. A do toho najednou toxiny! Navíc v době, kdy poptávka mezi zákazníky, především z Číny a Jižní Koreje, po kva-

Největší rybní trh by měl skončit kvůli výstavbě silnice u příležitosti olympiády, která se bude v Tokiu konat v roce 2020.

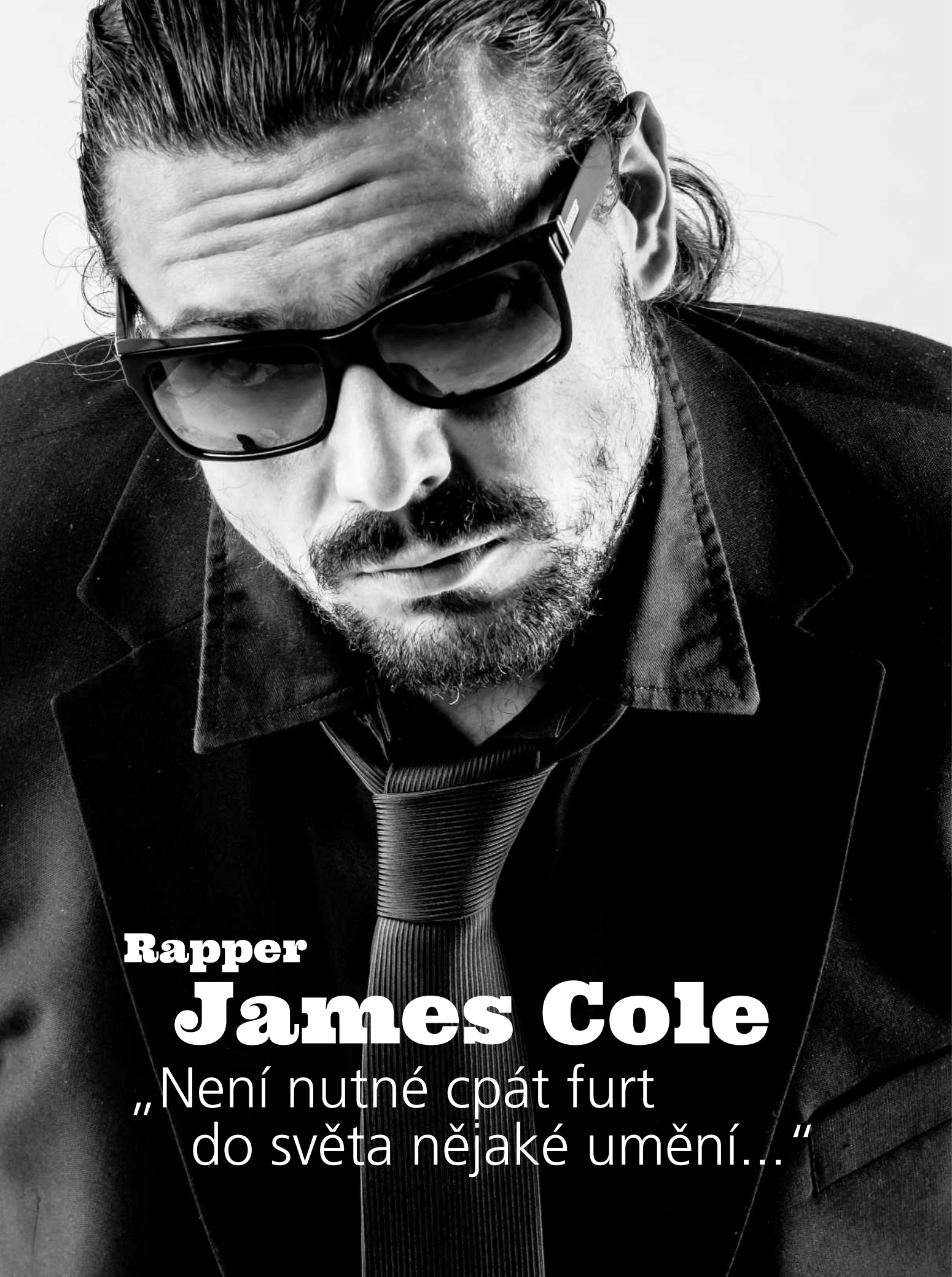
litních rybách rapidně narůstá. A Japonci na základě katastrofy jaderné elektrárny Fukušima dobře vědí, jak snadno lze přijít o těžce vydobytou dobrou pověst.

Zastánci setrvání trhu na původním místě zavětřili šanci a pustili se do boje. V dubnu loňského roku byl mezi místními obchodníky proveden rozsáhlý průzkum s jednoznačným výsledkem. Z 247 dotázaných obchodníků jich chtělo změnit adresu pouhých devět!

V polovině ledna letošního roku zaznamenali ochránci Cukidži další významný

úspěch. Do prostor trhu zavítala starostka, která si našla dokonce čas na tuňákovou aukci. Pravda, během své návštěvy Juriko Koike neposkytla žádné konkrétní vyjádření o budoucnosti, případné ledy však byly prolomeny.

Jak napsal Robbie Swinnerton, novinář z listu Japan Times, je Cukidži výraznou součástí japonské kulturní tradice. Jeho přesunem ztratí nejen Tokio, ale i celé Japonsko část vlastní identity. Souboj tradice versus olympiáda pokračuje. Uvidíme, kdo s koho.

A black and white close-up portrait of a man with a beard and mustache, wearing dark-rimmed glasses and a dark suit with a striped tie. He is looking slightly downwards and to the left. The background is plain white.

Rapper

James Cole

„Není nutné cpát furt
do světa nějaké umění...”

Je úplně jedno, kdo je váš oblíbený zpěvák nebo muzikant. Koukáte na něj na pódiu během koncertu, závidíte mu, jak ho všichni žerou. A vůbec vás nenapadne, kolik neviditelných proher a pádů už má za sebou. Nejde o provařený chlast nebo drogy – ve hře můžou být jen věčné pochybnosti, nesplněné ambice. Sny. Nutnost jet v rozjetém rychlíku tohohle byznysu, protože vyskočit už nejde. Ale taky vášně k hudbě, vášně ke slovům. Vášně k životu. Seznamte se s jedním z nich. Ikona české hipopové scény JAMES COLE.

Hiphop stvořila ulice. Chudoba, násilí, války gangů. A pocit, že když už s tím nemůžu nic udělat, můžu o tom aspoň zpívat a křičet. Rapovat. Všechno to začalo v newyorském Bronxu v polovině 70. let. Vypadal jinak než dnes, všude to tam hořelo a hodně se tam střílelo. Byl plný gangů. Ve vybydleném a polorozpadlém Bronxu tehdy žili už jenom ti, kteří neměli kam odejít. Černoši a Portorikánci. A Jamajčani, kteří sem přinesli svůj typický způsob dýdžeingu, kdy se skladby na gramodeskách porůznu míchaly a vybízely posluchače k tanečním pohybům nebo k opakování hesel.

„Celá ta kultura se vyvinula ze spíkování během dýdžeingu,“ říká James Cole. „Ono to vlastně původně vzniklo jako party music. Až teprve na přelomu 70. a 80. let přišli Grandmaster Flash & The Furious Five a nahráli skladbu The Message, což byla vlastně první věc, která měla nějaký silný sociální komentář.“

Ještě v 80. letech byl hiphop výkřik ulice. Hněv a frustrace. V 90. letech se rebelství přetavilo do komerce.

Kašlat na kariéru

„U nás byl hiphop vždycky spojený s pouliční kulturou, se sígrovtvím,“ říká James Cole. „V jednom pytli s graffiti, s break-dancem, s hospodou, se specifickým pražským způsobem parties. Lidi do toho vkládali své příběhy. A stejně jako v Americe, i tady se z něj to původní vytratilo.“

Pro Jamese Colea je hiphop forma uměleckého vyjádření. Rytmického pracování s vokálním projevem, kdy není jasná hranice mezi tím, kdy už člověk zpívá, a kdy něco odříkává. „K hiphopu jsem se dostal tak, že mě na tom něco chytilo, něco mě vtáhlo. Tuhle muziku jsem začal přijímat

na začátku 90. let, byla pro mě součástí přílivu veškeré západní kultury po revoluci. Přišly kazety a cédéčka – Public Enemy, Beastie Boys, prostě se mi to líbilo. Bylo v tom něco svobodného. Proudil mnou nejen hiphop, ale třeba i tvrdé kapely, Prodigy, Rage Against the Machine.“

Tehdy ještě internet nebyl, člověk se k nahrávkám dostával tak, že mu je někdo půjčil na cédéčku. „Musel jsi vyloženě přijít k někomu, kdo je živý, z masa a kostí,“ usmívá se James Cole. „Vyměnit si s ním

že budu mít nějakou hudební kariéru, ani jsem o to prvních pár let nijak neusiloval. Jenom jsme u té kultury byli rádi. Chodili jsme na koncerty, na mejdany. Je v tom samozřejmě i kus nějakého exhibicionismu, chuti vylézt na pódium, účastnit se té atmosféry. Tak jsem se k tomu dostal.“

Když rapper startuje kariéru

„Vždy bude existovat rozdíl mezi uměním a zábavou. Umění je vyjádření a sebevyjádření, zábava je byznys. Pokud jsi skutečný umělec, to poslední, co tě na tomhle světě zajímá, je přemýšlení o penězích. O byznysu s tvým uměním. O touze ho prodat. Máš přece něco opravdu důležitého, co chceš říct!“

Tohle prohlásil off-broadwayský režisér Steve Josephson. Člověk z jiné branže, ale ze stejného města, odkud hiphop pochází. Měl by umělec tvořit bez ohledu na následky – materiální, kariérní, názorové? Co ztratil hiphop v okamžiku, když se z výkřiku ulice stal mainstreamovým žánrem?

„Hodně kapel má skvělé první desky a pak zahučí někde do háje,“ říká James Cole. „Je to i kvůli tomu, že v tu chvíli nastartuješ, ať chceš

nebo nechceš, něco jako kariéru. Dostaneš se pod spoustu různých tlaků, které ti můžou narušit tvou vlastní integritu a soustředění. Můžou tě hodit někam, kam by ses jinak nedostal. A nedejbože když máš na krku kámen obživy. Když se muzikou chceš uživit, musíš začít plánovat. A pak se začneš bát dělat kroky. Už to není výkřik, ale kompromis. Přemýšlení.“

...a pak to šlo do kopru

James Cole vydal loni na jaře zatím poslední desku Orfeus. První zásadní deska Toxic Funk vyšla v roce 2004. Od

kazetu, vyměnit si s ním cédéčko, nahrát si to. Takhle jsme se seznamovali.“

A tak taky vzniklo první uskupení kolem Jamese Colea, který si tehdy říkal Phat. Jmenovalo se K.O. Kru, později SuperCrooo. S partákem Hugem Toxxxem tehdy v roce 2004 vydal desku Toxic Funk, jednu z nejzastatnějších desek domácí hipopové scény.

„Mám pocit, že to tehdy bylo něco úplně jiného, než je dnes,“ vzpomíná James Cole. „Dnes je doba hodně cílevědomá, asertivní. Lidi od začátku přemýšlejí v rámci nějaké kariéry, cesty a úspěchu – my jsme opravdu jenom blbli. Nikdy jsem nepočítal s tím,

té doby se toho hodně stalo, hodně změnilo. „Začali jsme spontánně, s takovou psí rozverností,“ vzpomíná James Cole. „Byly to výkřiky, ale výkřiky dětí. Nemělo to tu váhu. Jenže se to chytilo, udělali jsme první desku Toxic Funk, a ta podle mě splňuje ty parametry, o kterých jsem mluvil. Dělalí jsme si, co jsme chtěli, a to bylo ono.“

Po první úspěšné desce se stalo to, co se stát muselo. Úspěch, koncerty, smlouva s velkým vydavatelstvím. „Samozřejmě jsme to neustáli a šlo to do kopru,“ pokračuje James Cole. „Protože jsme se zatnuli, ta situace nám nebyla příjemná. Zároveň nám dali nějaké prachy, a my jsme udělali takovou hrozně divnou až přetmnělou psychotickou desku České Kuře: Neurofolk. Byla odlišná od Toxic Funku, lidi to nechytlo.“

V SuperCrooo zavládlo napětí, úspěšná dvojice Hugo Toxxx a James Cole se de facto rozpadla, oba pokračovali po vlastní ose. „Od té doby, od roku 2006, se z toho skrže více či méně úspěšné pokusy snažím vyhrabat a dostat se zase zpátky někam, kde jsem byl. Což znamená dělat věci, jak je dělat chci. A dělat je tak, aby mě to bavilo,“ říká James Cole.

„Prostě půjdu a najdu si práci...“

S poslední deskou Orfeus je James Cole zatím nejspokojenější, protože se mu podařilo, jak říká, od toho všeho odlepit a udělat něco, co chce sám. Něco, co mu udělá radost. „Chci na téhle cestě pokračovat. Dlouho jsem se trápil. Dlouho jsem byl vystresovaný a teď si zařizuji život tak, abych už nebyl skřípnutý. Ale je to bizarní, protože pak na sebe koukám a říkám si – kdysi mě tohle všechno bavilo. A najednou tady čumím a mám stres, lezou ze mě polovičaté věci, které netěší ani mě, ani publikum. To přece není nutné furt cpát do světa nějaké umění. Prostě půjdu a najdu si práci. To není žádná moje povinnost. Proč jsem tady? Proč to dělám?“

I polomrtvá ryba vydělává prachy

Je to svým zvráceným způsobem vlastně obyčejný showbiznys. Znaky revolty,

hněvu a buřičství povýšily na obchodní značku. Hip-hop je dnes globální byznys. Produkuje spoustu mladých černých milionářů, kteří nosí baseballku s rovným kšiletem, půlkilový zlatý řetěz na krku a kalhoty s rozkrokem proklaté nízkou.

„A pak se dostaneš do situace, kdy musíš posílat desku do oběhu jenom proto, aby ta loď nějak plula dál,“ říká James Cole. „Ono se může stát, že ti to vyjde. Ale taky se může stát, že inspirace vůbec nepříjde a ty odevzdáš nějakou polomrtvou rybu.“

Hlavním důvodem pro razantní změnu vizáže byla představa režiséra videoklipu k písni Orfeus ze stejnojmenné desky z roku 2016. Nový životní styl se mu nakonec zalíbil.

Kdo je James Cole

Daniel Ďurech *1984

- Kolem roku 1998 založil (pod nickem Phat) s Hackem (Hugo Toxxx) formaci **K.O. Kru**.
- V roce 2002 vydal sólové album **Frekvence P.H.A.T.** S Hugem Toxxem vytvořil i kultovní uskupení **SuperCrooo**, jemuž vyšla alba **Toxic Funk** (2004), **České Kuře: Neurofolk** (2005) a první české rapové 2CD **Dva Nosáči Tankujou Super** (2007).
- O rok později vydává James Cole spolu s Orionem z PSH album **Orikoule**.
- V roce 2009 mu vyšlo CD **Kapitán Láska**, které připravil spolu s bývalým kytaristou Support Lesbiens Yardou Helešicem a nestorem českého hip-hopu Ristem Sokolovským, poté **Halucinace ze třetího patra** a v roce 2013 **Moby Dick**.
- Posledním albem je **Orfeus** z roku 2016.
- Studoval překladatelství a tlumočnictví, dnes je studentem filozofie na Karlově univerzitě. Nejblíže má ke směrům 19. a 20. století, zajímá jej například fenomenologie představovaná Martinem Heideggerem nebo Edmundem Husserlem.

Dvě tváře drsného rappera

Album Toxic Funk, které stvořilo kult SuperCrooo i Jamese Colea, tehdy v roce 2004 málem nevyšlo. Vydavatelství se nelíbilo, že je na desce příliš vulgárních textů. A ty se rozhodně neomezily jen na první album. James Cole ale má vedle pózy drsného rappera i druhou tvář – studoval překladatelství a pak filozofii na Karlově univerzitě. Je to rozpor, schizofrenie, nebo stylizace?

„Ani jedno z toho,“ odpovídá James Cole. „Je to jenom nějaký kus člověka a není to ani celá pravda o něm. Stejně jako naše povídání tady není žádná celá pravda o mně, je to jenom další obrázek. Co se týče hudby, prošel jsem nějakým vývojem a dnes mi není úplně příjemné to, co jsem dělal před pěti lety. Není mi příjemné se k tomu vracet, hrát to na koncertech a být s tím spojovaný. Ale co může člověk dělat. Musí v tom pokračovat, táhne to za sebou.“

Vysekat se do archetypu řeckého válečníka

James Cole byl v dobách legendárních SuperCroo podle dobré tradice slavných amerických hiphoperů poněkud... velký. Sám o tom zpívá v písni Luzr:

„Válení na posteli je můj sport / sem mistr světa podobných sort / Na břicho mi narostl slaďoučký dort / vstávat, něco dělat to je samomort.“ Pak se ale něco stalo. V roce 2016 přišla deska Orfeus, k ní stejnojmenný klip a v něm svalnatý a vysportovaný rapper James Cole, dříve typický hithoperský ... ehm tlouštítk.

„Bylo to právě kvůli tomu klipu,“ usmívá se James Cole. „Režisér měl nějaký záměr a říkal – nemůžeš tam vypadat jako Pomeje, to by bylo trapné. Tak jsem se kousnul a vlastně mě to i bavilo. Makal jsem s osobním trenérem a pomalu se začal měnit.“

Posilovna, pot a dřina. Správná výživa. Úplně jiný životní styl. „Ulítnout se na tom dá pěkně,“ směje se James Cole. „Do těla se ti dostávají všechny možné hormony, měníš se před očima. Máš pocit, že vládneš tělu, že se formuješ, děláš ze sebe sochu.“

Tvrď trénink trval půl roku, proměna byla dokonalá. Pak se vrátili staré problémy se zády a bylo po cvičení. „Samozřejmě jsem začal žrát a je to furt dokola,“ krčí rameny James Cole.

1. místo

Nejlepší hotel v ČR
pro individuální
turistiku

TTG

czech
Travel
Awards
2015

ENJOY MAXIMUS LIFE

HOTEL MAXIMUS RESORT

Nechte se rozmazlovat

Pravá kombinace toho nejlepšího UBYTOVÁNÍ navržené podle zásad FENG SHUI, unikátní WELLNESS & SPA, naservírovaná SNÍDANĚ NA POKOJ, kulinářský zážitek při romantické večeři v jedné z našich RESTAURACÍ, romantický PÍKNÍK v přírodě, projíždku na KOLOBĚŽKÁCH po okolí Brněnské přehrady a mnoho dalšího. OBJEVTE U NÁS KOUZLO ODPOČINKU.

Z NAŠICH POBYTOVÝCH BALÍČKŮ SI URČITĚ VYBERETE !

OBJEDNÁVEJTE

WWW.MAXIMUS-RESORT.CZ

M: +420 774 750 002

E: REZERVACE@MAXIMUS-RESORT.CZ

HOTEL

RESTAURACE

KONGRES

EVENT

WELLNESS & SPA

SVATBY

SPORT

KDO NEDDLUŽÍ, NENÍ ČECH, HOP, HOP ...

Učebnice historie mluví o době bronzové a stříbrné, na internetu jsem se pak dočetl například o zlaté době pražských hospod. Je docela dobře možné, že až budou historici v některém z mnoha badatelských ústavů hodnotit dnešní časy, budou hovořit o DOBĚ DLUHOVÉ.

Jsem upřímně přesvědčen, že lze stěží najít příznačnější označení. Žijeme v zadluženém světě a v zemi, kterou dokáže její vláda zadlužit jak v časech na naše poměry nebývalé ekonomické konjunktury, tak v dobách krize. A stejně jako stát se chovají i domácnosti. Na konci září loňského roku zveřejnila Česká národní banka zprávu o zadlužení domácností a podniků u bank. Přestože jsou to jen dluhy vůči oficiálním bankovním subjektům, dosáhlo zadlužení domácností nemalé částky 1,398 bilionu korun, což je mimochodem víc než u zadlužení podniků – 1,019 bilio-

nu korun. Rovněž další čísla ze zprávy ČNB nebudí přehnaný optimismus. Ve srovnání s předchozím rokem stouplо zadlužení domácností jen u bank o 90 miliard, jen během září se naši spoluobčané zadlužili o deset miliard. Jak se ve zprávě dále praví, nejrizikovější skupinu tvoří mladí lidé do 24 let (!), přičemž dluhy nezvládá splácet až 16 procent z nich.

Významný segment reklamy

Čím to? Odpověď je jednoduchá. Stačí letmý pohled na internet, aby člověk nabyl dojmu, že ten, kdo si nepůjčuje, a tudíž

nedluží, jako by nebyl. Kyberprostorem se nesou hesla jako: „Půjčka ihned, bez poplatků a výhodně,“ nebo „Výhodná půjčka – Potřebujete nečekaně peníze?“ Některé půjčující instituce umějí přitvrdit, když sdělují: „Vánoce bez dárek se dětem nebudou líbit.“ Podobně to funguje i v televizi. Stačí vzpomenout na bývalého kuchaře, který dokáže vykouzlit lahodnou krmi z kůžiček, svého času v žoldu nejmenované nebankovní instituce. Nebo na hodného bankéře a jeho nerudný a natvrdlý protějšek. Případně na Marušku, která si půjčila na jahůdky pro nevlastní sestru a macechu, nebo na loupežníky mající vlastní podmínky.

Stav na poli rychlých půjček došel dokonce tak daleko, že největší světový internetový vyhledávač Google, jehož bossy nelze podezírat z přehnaného sentimentu, loni rozhodl o zákazu příjmu reklam na některé nebankovní půjčky a půjčky z kategorie „do výplaty“. Podle průzkumu Googlu totiž mohou zejména tyto půjčky vést k nesplacitelným dluhům, a patří tedy do stejné škatulky jako padělky či falešné léky na hubnutí.

Zatímco Google reklamu na rychlé půjčky zakázal, jeho český konkurent Seznam v reakci na toto rozhodnutí uvedl, že analýzu velikosti segmentu půjček jeho firma neprováděla. „V obecné rovině jsou ale půjčky a hypotéky významným segmentem internetové reklamy,“ sdělil Ondřej Křišica, manažer Skliku, reklamního systému Seznamu.cz.

Zemský ráj to napohled...

Podle odborníků stojí za zvýšeným zájmem o půjčky, rovnající se mnohdy až desetiletí trvajícím zadlužení, zvýšené sebevědomí českého občana. Média a politici se předhánějí v tvrzeních, jak se máme skvěle a bude ještě lépe. Stačí hodit do urny hlas se jmény kandidátů jediné správné strany. Psycholog Petr Moos

hovoří v této souvislosti o paradoxu, který lze na jednu stranu považovat za nemravný, na stranu druhou je z ekonomického hlediska výhodný. „Daňový poplatník slyší ze všech stran, že brát si hypotéku na domy a leasingy na auta je úplně normální. A když je ještě člověk neustále konfrontován s tím, že se má báječně a bude ještě líp, takže nemusí na konkrétní věc čekat, ale může si ji koupit hned, většina z nás po tom sáhne.“ Jak říká Petr Moos, nemají politici zájem na rozpočtové odpovědném poplatníkovi, protože zadlužený občan je pro stát paradoxně výhodnější. „Mám pacienta, manažera, kterému se daří. Vzal si hypotéku na dům, leasing na auta pro celou rodinu. Udělal to v okamžiku, kdy ekonomika šlapala a všude kolem sebe slyšel, jak zářná budoucnost nás čeká. Vůbec ale nepočítal s tím, že nic netrvá věčně,“ říká Petr Moos. „A tak mám před sebou najednou člověka úzkostlivého, depresivního, napůl vyhořelého, který začíná mít psychosomatické

„Člověk, který nikde nic nedluží, se může začít cítit v konfrontaci s okolím skoro nepatřičně.“

potíže. Bez obtíží se shodneme na tom, že je potřeba zvolnit tempo, protože sebe-destructivní styl je cestou do pekel. Pak se ale dotyčný zasekne, protože se dostal do dluhové pasti, a pokud se z ní chce dostat ven, nesmí polevit v tempu. Kdykoli se totiž někdo zadluží, tak i v okamžiku, kdy se mu daří, v něm zůstává lehká nejistota, co by se stalo, kdyby nastaly horší časy. Takže takovému pacientovi předepíšu antidepresiva, alespoň tímto způsobem podporuji farmaceutický průmysl...”

Kouzlo dluhového marketingu spočívá podle psychologa ve schopnosti nenabízet primární půjčky, ale vidinu toho, že něco, po čem toužím, můžu mít v konkrétním okamžiku. V takovém případě lze snadno podlehnout heslům o „výhodných“ půjčkách. „Jedná se o jednoduchý psychologický trik, který používají všichni. Jsme zahlceni informacemi o tom, kolik hypotečních úvěrů bylo poskytnuto, jak všechno funguje, bublina blahobytu současného i budoucího se nafukuje a nafukuje. Člověk, který nikde nic nedluží, se může začít cítit v konfrontaci s okolím skoro nepatřičně,“ konstatuje Petr Moos.

Užívej si, po nás potopa!

Nosný problém dneška spočívá podle Petra Moose v neochotě či neschopnosti nemalé části populace odložit uspokojení. Zároveň však u těch, kteří se zadlužují kvůli věcem nikoli nezbytným – klasickým příkladem jsou Vánoce či dovolené – odmítá hovořit o diagnóze podobné té, které se „těší“ například patologičtí hráči. „Spíš bych v této souvislosti hovořil o lehkomyšlném životním stylu. Věci, bez kterých se lze v praktickém životě dost dobře obejít, ale přesto se kvůli nim lidé zadlužují, patří do kategorie takzvaného statusového symbolu. Patrně je to u dětí, škol, mobilů, tabletů, nejrůznějších chytrých hodinek.“

Většina dlužníků má obranný psychologický mechanismus, na jehož základě si například nepřipouštějí, že dům, který považují za svůj, patří na základě hypotéky bance, auto leasingové či úvěrové společnosti. „Onen mechanismus potlačí nepříjemnosti, vsugeruje člověku, že to nevdá, nic se neděje. Ostatně je prokázá-

PRO CHVÍLE,
NA KTERÉ SE NEZAPOMÍNÁ..

www.zluva.cz

ŽLUVA
IMPOEXPO spol. s r.o.

no, že do čtyřiceti let se jen mizivé procento z nás zabývá vlastní konečností," říká Petr Moos.

Přes veškerá negativa života na dluh se českým domácnostem, které zvolily taktiku deficitních rodinných rozpočtů, nelze moc divit. Většina světa, v čele s USA, přežívá díky ekonomice poháněné tištěním nových peněz a nafukováním bublin. A politika takzvaného utahování opasků možná někoho oslovovala po dobu několika euforických týdnů konce roku 1989. Petr Moos k tomu říká: „Politici uvažují v časové relaci maximálně čtyř let. Potenciálním voličům ale nabízejí dlouhodobá řešení jejich ekonomické situace, například u hypoték se jedná o dvacet let. Politik uvažuje ve smyslu: Užívá si, po nás potopa.“

Ministr Pelikán, táta dlužníků

Nezpochybnitelným důkazem poslední věty Petra Moose je aktuální ministr spravedlnosti JUDr. Robert Pelikán. Zatímco dělníci z řad odborářů považovali svého času za otce svého bosse Richarda Falbra, mohou se dlužníci spolehnout na otcovskou péči rozvedeného jogína. Ostatně, už při svém nástupu do funkce pan doktor neskrýval, že svou pozornost hodlá zaměřit především na exekutory a insolvence. Obojí vykonává s patřičnou důsledností, a pomalu se mu proto daří vytvářet obraz dlužníka coby nebohého postiženého a oběti, zatímco věřitel je osobou takřka opovrženihodnou, která může být ráda, dostane-li během let zpět alespoň necelou třetinu z původně půjčené částky. „Bohužel se jedná o trend, který v posledních letech pozorujeme jak v politickém, tak mediálním diskursu. Pojem věřitel je ale mnohem širší. Může to být živnostník nebo zaměstnanec, kteří poskytli službu, odvedli práci, ale nedostali zaplacené. Spotřebitel, který neobdržel zaplacené zboží, rodič, který se domáhá výživného pro sebe nebo pro své dítě," vysvětluje Pavel Staněk z pozice prezidenta České asociace věřitelů (ČAV).

Pro lepší pochopení myšlenkových pochodů pana ministra nebude od věci přinést několik jeho pozoruhodných úvah. Doktor Pelikán lidem radí, aby si pokud

možno nepůjčovali. Jenže svými praktickými skutky spoluobčany k půjčkám nabádá s tím, že se o ně v případě nouze postará. Kdyby tomu tak nebylo, stěží by mohl pronést větu o tom, že vrácení 30 procent dluhu je vůči dlužníkovi nespravedlivé! Škoda jen, že pan ministr nenakládá s vlastními finančními zdroji stejně velkoryse jako s penězi věřitelů. Kdyby se rozhodl tak učinit, jsem ochoten při jakékoli půjčce z jeho strany vrátit okamžitě po realizaci transakce například 47 procent dlužné vypůjčené částky. Nebo možná i 55 procent, jakkoli to bude, alespoň z pohledu pana ministra, vůči dlužníkovi nespravedlivé. Já se s touto nespravedlností rád srovnám. Když už jsme u té spravedlivosti, je dobré vědět, že insolvenční zákon, jehož novelizaci pan ministr k radosti dlužníků připravil, stanovuje pořadí uspokojování takzvaných přednostních pohledávek.

**Ministru
Pelikánovi
se daří
vytvářet
obraz
dlužníka
coby
nebohého
postiženého
a oběti, zatímco
věřitel je osobou
takřka opovrže-
níhodnou...**

„Tyto pohledávky mají výhodnější pořadí a k jejich uspokojení dochází poté, co peněžní prostředky budou dostačovat na odměnu a hotové výdaje insolvenčního správce, pohledávky věřitelů vzniklé za trvání oddlužení a zajištěné pohledávky věřitelů z úvěrového financování," říká Pavel Staněk. Do této vyvolené kategorie spadají pohledávky finančních úřadů, zdravotních pojišťoven. Jak vidno, státní moloch si své peníze pohlíká!

Mravnost nade vše

Zpět k „nemravnosti“ oněch 30 procent, které by měl dlužník podle současné legis-

lativy během pěti let věřiteli vrátit. Jak ukazuje praxe, řada dlužníků se v průběhu procesu oddlužení snaží mnohdy úspěšně optimalizovat své legální příjmy tak, aby pokryly jen nutnou část dluhu. O nemravnosti podobného jednání jsem se bohužel nikde nedočel. Přesto ministerstvo spravedlnosti zamýšlí zrušit „nemravnou“ hranici 30 procent. „V takovém případě se věřitelé v řadě případů nedočkají vůbec žádného plnění. Novela tak de facto povede k vyvlastnění majetku bez nároku na kompenzaci, což je podle našeho názoru v rozporu se základními principy právního státu," konstatuje prezident ČAV.

Vejde-li totiž podle Pavla Staňka v platnost novela insolvenčního zákona ministra Pelikána, nebude muset dlužník vůbec prokazovat jistotu, že během určitého období splatí věřitelům alespoň určitou poměrnou část svého dluhu, neboť současná, tolik „nemravná“ hranice 30 procent bude ze zákona odstraněna. Jediná suma, kterou bude muset dlužník ve výsledku zaplatit, může být nakonec jen odměna insolvenčního správce a částka za sepsání návrhu na oddlužení.

V takovém případě se půjčování a nesplácení může pro dlužníky stát výhodným byznysem. Existuje konkrétní případ jisté dámy, která si nejdříve vzala několik úvěrů a pak vyrazila na několikaletý exotickou dovolenou. Po návratu podala žádost na oddlužení. Co dodat? Snad jen to, že občan, který se rozhodne dostát svým závazkům a řádně je splácet, se může v brzké době stát ohroženým druhem. Pokud se jím už nestal...

Komu to slouží?

Už římský filozof Seneca kdysi vznesl dotaz, komu konkrétní čin přináší prospěch. V tomto případě je odpověď nasnadě. Přece dlužníkům! Podle nedávných průzkumů se zadlužení týká dokonce každého třetího občana, exekuční řízení jsou pak vedena proti zhruba třičtvrtě milionu fyzických osob. Nepochybně velká síla, se kterou je potřeba počítat. A zijeme v dobách permanentních voleb, ministr je s dlužníky na jedné lodi, věřitelé mají smůlu. Svět, alespoň u nás, funguje naruby. Občané, zadlužujte se, po nás potopa. ■

A.C.A.B1
Enterprise s.r.o.

Víte proč si u nás koupit, objednat,
či pronajmout vozidlo?

A proč ne.....?

U nás při výběru nemusíte dělat kompromisy
a brát co zrovna je,
u nás si objednáte přesně to, co chcete!

www.a-c-a-b1.cz

Billy Bob Thornton

Santa je zase úchyl!

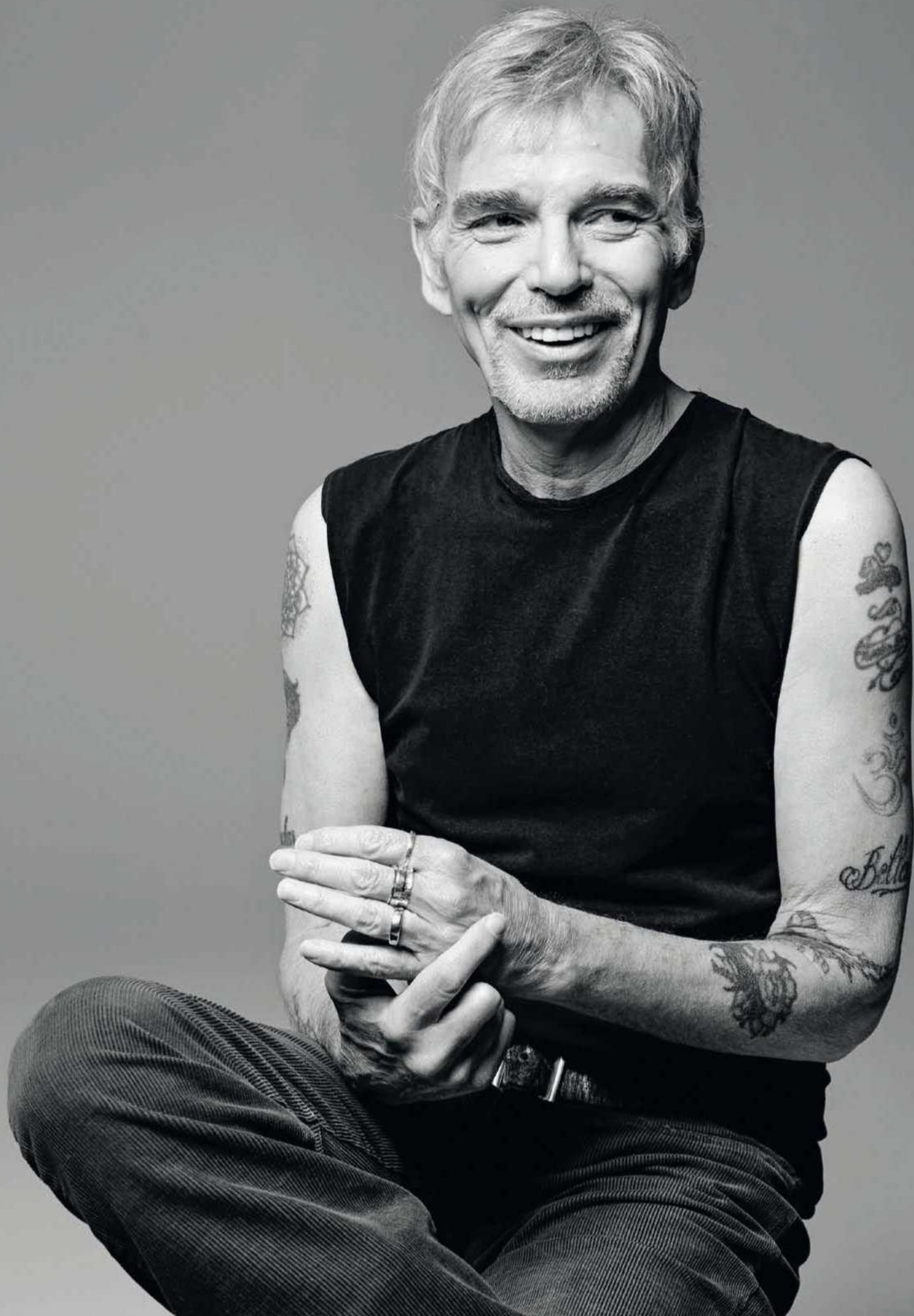
Už jeho tetování vypadá jako divoký příběh. Cherubíni, prostřelená srdce a další skvělé kousky zdobí vyrýsovanou postavu sexuálního predátora. Objevují se tam stopy jeho čtyř dětí od tří manželek. A někde na jeho těle najdete i manželku číslo šest, Connie Angland. Jedna kérka na předloktí – anděl – řve PEACE, ale kdysi na jeho místě bylo jméno ANGELINA. „To docela bolelo,“ říká Thornton. Prozradím vám tajemství: někteří z nejlepších charakterních herců jsou mimo plátno neskutečně nudní. Mluvím o držitelích Oscarů, se kterými byste raději ani nejeli taxíkem. Jenže Billy Bob Thornton, sedící naproti vám v křesle, je ve svých 61 letech stejně šílený jako ve všech svých filmech. Neuvěřitelný herec. Teď je tady znovu jako Santa. Jako úchyl.

PLAYBOY: Před víc než deseti lety jste vytvořil rekord ve frekvenci výrazů „fuck“ ve vánočním filmu Santa je úchyl. Ještě pořád říkáte „Fuck the fuck off“ před dětmi?

THORNTON: Jasně. Ve druhém pokračování možná ten rekord ještě překonáme, podle toho, jak to sestříhají. Santa je zase úchyl je víc o emocích a vypráví lidský příběh intenzivněji než v jedničce. Willie, moje postava, byl jenom zneužívané dítě, ze kterého kvůli tomu vyrostl zahořklý člověk. Pro mnoho lidí je to hrdina, když mluví o komercializaci svátků. A film je znovu samá sranda a sprostárna.

PLAYBOY: Jak se vaše postava za těch deset let rozvinula?

THORNTON: To už je hlubší otázka. Cítím se starší v tom smyslu, jak by se i moje postava cítila starší. Mládí je za námi. Jsem veterán. Kdyby před pár lety moje postava uviděla na ulici krásnou dívku, zřejmě by k ní okamžitě zamířila. Teď asi ne. Teď je víc unavená a zralejší. A tomu rozumím. Už mě nerozčilují ty sračky, které mi lidi dělají nebo říkají. Jsem v tomhle byznysu třicet let. Zažil jsem všechny stupně úspěchů a propadů a zklamání a radosti a ponížení a zlámaných srdcí. Už nechci dělat nic světobornějšího než dobře pracovat

jako umělec a být se svými dětmi. Ty dvě věci, a basta. Myslím, že jsem vyrovnanější, víc soustředěný, víc ve vnitřním míru sám se sebou. Jako kdybych seděl celá léta v nějakém vlaku, a teď jsem vystoupil na zastávce, která se mi líbí. Takže si říkám, tady se usadím.

PLAYBOY: Od chlapa, který o sobě vždycky říkal, že je divný, to zní rozumně...

THORNTON: Nevím, jestli jsem rozumný, nebo prostě starší a moudřejší. Člověk se dostane do stadia, kdy už se nechce smířovat s žádnými kravinami. Měl jsem kdysi problém lidi odmítat. Teď už ne. Kdysi po mně třeba nějaký režisér chtěl, abych něco udělal tak, že to bylo proti mému instinktu. A já to udělal. Dneska jen řeknu: „Tenhle dialog není dobrý. Proč celá ta scéna vyznívá naprázdno? V tom ději to nedává smysl.“ A tak to mám i s lidmi. Klidně řeknu: „Povězte támhleтому kreténovi, že nebude každým manipulovat.“ Když někdo umí víc než já, nemám s tím problém. Nechci být nejchytřejší člověk v místnosti. Ale když mám pocit, že nevíte, kam postavit kameru, tak vám určitě něco řeknu.

PLAYBOY: Kdysi jste přiznal, že jste při natáčení prvního Santy hodně pil. Aplikoval jste tuto Stanislavského metodu herectví i v pokračování filmu?

THORNTON: Stejně to určitě nebylo. U prvního Santy jsem tak trochu žil život té postavy. Byla to obrovská, strašná sranda. Dnes jsem nesrovnatelně krotší. Jednou za dva týdny si dám pivo s nízkým obsahem alkoholu a druhý den už mě bolí hlava. Natáčení prvního Santy bylo jedno z nejvíc bezstarostných období, jaká jsem kdy zažil. A vůbec, celý začátek tisíciletí byl skvělý. Dělal jsem filmy, s kým jsem chtěl – Muž, který nebyl, Ples příšer, Santa je úchyl. To bylo mé hvězdné období.

PLAYBOY: Bylo to také období, kdy jste žil s Angelinou Jolie. Když se na to podíváte zpětně, dal se ten vztah zachránit?

THORNTON: Upřímně, ne. Možná to ještě mohlo vydržet dva tři roky, ale já jsem to podělal.

PLAYBOY: Podělal jak?

THORNTON: Nevím. Vždycky jsem se cítil jakoby menší, horší, slabší než ona. A to je špatné pro oba partnery. My jsme s Angie zůstali přáteli. To se nikdy nezmění. Ona si

prožila svoje a ví, že se na mě může kdykoli obrátit. Angie je skvělý člověk. A je jedním z lidí, kteří mě nikdy neopustili.

PLAYBOY: Jak to myslíte, „neopustili“?

THORNTON: Víte, vždycky se cítím tak trochu mimo showbiznys. Nikdy jsem do Hollywoodu nezapadl. Nemám tam ani žádné přátele. Na druhé straně mám kamarády v L. A. Jeden z nich je truhlář, který hraje ochotnické divadlo a točí krátké filmy. A kluci z kapely jsou taky kamarádi. To je všechno. Jinak mezi tu hollywoodskou smečku nepatřím. Kdysi ke mně lidi vzhlíželi, ale potom mě pustili jako horký brambor.

PLAYBOY: Máte na mysli někoho konkrétního?

THORNTON: To neřeknu, protože o svých nepřátelích nemluví. Většinou jsou to herci. Většina z nich je o něco mladší než já, někteří i o desetiletí. Někakou dobu jsem byl nejstarší člen party a každý z nich se kolem mě chtěl točit. Chtěli po mně, abych jim napsal scénář nebo abych je obsadil ve svém filmu, aby si se mnou mohli zahrát. A najednou jsem o nich neslyšel. Možná i mojí vlastní vinou. Jsem maniodepresivní a částečně dyslektický. To samozřejmě přináší určité chování. Pár z nich se občas ozve a hodně si jich vážím. Třeba Bill Paxton, Bruce Willis a Dennis Quaid. Jsme kamarádi. A Kevin Costner a Dwight Yoakam. Občas se ozve John Cusack. Jinak nemám

ve filmovém průmyslu žádné přátele. Stejně to bylo i ve škole. Byl jsem totální outsider. Kamarádil jsem s klukama, kteří dělali muziku, a kouřili jsme za rohem. Rozhodně jsem nepatřil k oblíbeným dětem. Ani v jednašedesáti nepatřím mezi populární lidi. Ale hlavně už nikomu nezávidím.

PLAYBOY: Máte za sebou spousty dobrých filmů. Máte Oscara. Co jste komu záviděl?

THORNTON: Možná to, že hezké mužské hvězdy dostávaly velké role jen kvůli svému vzhledu a popularitě. Jako herec jsem vždycky věděl, kdo jsem a kam patřím. To je u herce strašně důležité. Mám známé, kteří nepracují tak tvrdě, jak by měli, protože si myslí, že jsou Clark Gable, a přitom nejsou. Já jsem vždycky věděl, že nejsem

Clark Gable, ale někde uvnitř mě to hlodalo. Nikdy jsem to ale neventiloval. Teď už mě to netrápí. Je mi jedno, kdo v čem hraje a proč. Soustředím se pouze na to, co právě dělám.

PLAYBOY: To zní jako průlom...

THORNTON: Velkou zásluhu na tom má moje dcera Bella. Je jí dvanáct a je to dítě, které zoufale potřebuje svého otce jako kamaráda, nejen jako tátu. Máme mnoho společného. Jako bychom byli nějak magicky propojeni. Ví, že jsem tady pro ni. A to teď dává mému životu správný směr. Někteří mí známí žijí pořád stejně jako před dvaceti lety. Já jsem naopak byl nahoře, dole, uprostřed, všude. Je to asi tím, že mám nekontrolovanou chuť do života. Toho se nelze zbavit, stejně jako se nejde zbavit některých neuróz.

PLAYBOY: Vaše fobie jsou zřejmě známější než některé z vašich exmanželek. Pořád máte panický strach ze starožitného nábytku a z varana komodského?

THORNTON: Řeknu to takhle: pořád ještě mám spoustu excentrických zvláštností, ale umím s nimi žít. Když to nikomu neubližuje, je to v pořádku. Například se často zpozdím na schůzku, protože musím několikrát objet blok. Když to neudělám třikrát, je to konec světa. Je to součást celoživotního boje s obsedantně-kompulzivní poruchou.

PLAYBOY: Vaším dalším problémem je úzkost.

THORNTON: A strašným problémem. Někdy to vyvolávají konkrétní věci, ale většinou to na mě přijde znenadání. Zrychlí se mi

tep, přestanu cítit některé části těla, všechno vidím přes jakousi bílou mlhu. A těžko se mi dýchá. Vyvolá to třeba situace, kdy ke mně někdo přistoupí a já nevím, co říct. Ironií osudu je, že v opravdu krizových situacích si vím rady. Třeba když se stane nějaká nehoda při natáčení. To zvládám bravurně a pomáhám v naprostém klidu jak fyzicky, tak psychicky.

PLAYBOY: Na všechny tyto problémy existují terapie a léky. Zkoušel jste něco brát?

THORNTON: Ne, nikdy. Myslím si, že je to součást komplexní osobnosti, která z vás dělá umělce. Žádnou terapii jsem nikdy nezkoušel. To je trochu jako u Anonymních alkoholiků – je fajn snažit se, aby lidi byli strážliví, ale celkové chování člověka to nezmění. Na povrch vyplavou všechny problémy, které člověk držel pod pokličkou alkoholem nebo drogami. Terapie jsou dobré pro lidi, na které to funguje.

PLAYBOY: Vy nerad slyšíte, když vám někdo říká, co byste měl dělat, že?

THORNTON: Přesně. Když se rozhodnete něco změnit sám, je to v pořádku. Ale ať mi nikdo druhý neříká, třeba že mám přestat kouřit. Když chci přestat, přestanu, sám od sebe. Ne proto, že mi to bude někdo říkat. Žijeme ve společnosti, která všechno víc a víc hodnotí a kritizuje. Rozhodně nejsem zastáncem politické korektnosti.

PLAYBOY: To nejste sám. Není ale pravda, že politická korektnost má původně za cíl chránit lidi vyloučené ze společnosti a utlačované?

THORNTON: Nedávno jsem o tom přemýšlel. Vyrůstal jsem na Jihu v době segregace. Od chvíle, kdy to skončilo, jsme jako země udělali velký skok, to ano. Ale na jiné úrovni je propast ještě větší než kdy předtím. Politická korektnost například nefunguje v umění. Budu znít jako dinosaur, ale pro naši generaci byla kulturní laťka nastavena mnohem výš. Vyrůstal jsem v období, kdy třeba hudební laťkou byli Beatles. Jako herci jsme všichni chtěli být jako Spencer Tracy nebo Marlon Brando nebo James Dean. To bylo měřitko. Dnes žijeme v době, kdy nikdo neřekne nebo neudělá něco, co by chtěl, ze strachu, že by mohl někoho urazit. Tvůrčí riziko je skoro nemožné. A neříkají se už ani dobré fóry, protože i ty by mohly urazit.

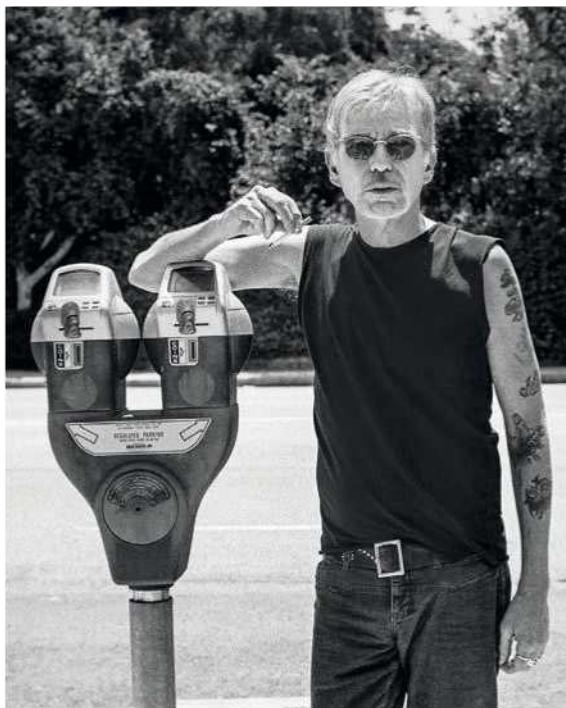
PLAYBOY: A znáte dobré vtipy?

THORNTON: Nikdy si žádný nepamatuju, což je v tomhle případě asi dobře.

PLAYBOY: Tak z jiného soudku. Který byl váš nejtěžší film?

THORNTON: Jednoduchý plán – kvůli podmínkám, ve kterých se točil. Strašná zima. Bylo to velmi obtížné, ale já si užíval každou vteřinu. A taky zatím poslední film, který jsem natočil, London Fields. Nejsem si ale jistý, jestli ten film někdy někdo uvidí. Je to podle knihy Martina Amise. Víím, že nastala bitva mezi producenty a tvůrčím týmem kvůli finálnímu střihu. Já jsem viděl režisérův střih a je to mistrovské dílo. Ale může trvat léta, než uvidí světlo světa.

PLAYBOY: Jedna věc, pokud jde o ten film, už ovšem světlo světa uviděla, a tou je

šuškanda, že jste se vyspal s vaší spolkohvězdou z filmu London Fields, krásnou Amber Heard. To prý doběla rozčílilo jejího manžela Johnnyho Deppa.

THORNTON: To je naprosto komické. V době, kdy se to údajně mělo stát, jsem byl na turné se svou kapelou. Nejenom že to je celé lež, ale k pravdě se to ani náznakem nepřiblížilo. Jak se něco dostane na internet, je konec. Všichni vám volají a chtějí znát váš názor. Přitom je to stupidní, vymyšlená historka. Stejně to na vás ulpí, hlavně pokud jde o sex.

PLAYBOY: Co by muži měli vědět o ženách?

THORNTON: Nevím, jestli jsem ta správná autorita, protože jsem poštěst ženatý.

Když máte vztah a jeden večer jste jí nevěrný na toaletách v restauraci, většinou se přes to žena přenesení. Mnohem horší pro ni je, pokud jste se zamiloval, třeba i bez sexu. U mužů je to naprosto opačně. Chlapi jsou vychováni tak, jako kdyby sex byla olympijská disciplína – kdo je nejlepší, největší, nejrychlejší, nejsilnější. Žádná romantika. Já jsem ale i beznadějný romantik. Kdyby se moje žena do někoho zamilovala, zabilo by mě to, ale pochopil bych ji. Toaletu v restauraci bych ale nepochopil.

PLAYBOY: S Connie Angland, matkou vaší dcery Belly, jste už víc než deset let a od roku 2014 jste manželé. Je to konečně ta pravá?

THORNTON: Ano. Je to ta pravá. Záleží jí na mně a ukázala mi, jak se dá vychutnat stabilní život. A ví, kdo jsem. Třeba ví, že se nikdy nebudu prohánět po světě a vyhledávat exotická místa. Miluje cestování, ale ví, že já nejedím. Angelina to o mně věděla taky. Věděla, že s ní nepojedu na celé měsíce do Vietnamu nebo do Číny a nebudu létat ze země do země. Jsem trochu jako poutník, vstanu v noci a spím ve dne. A jsem rád doma.

PLAYBOY: V posledních letech děláte dost věcí i v televizi. Fargo je dnes už kultovní hit a v seriálu Goliath jste skvělý.

THORNTON: Já se spíš dívám na sport. Jsem baseballový fanda a mám rád i americký fotbal. Mám příšerný strach z létání, a tak se samozřejmě dívám na seriál Letecké katastrofy. Občas je to tak – když se něčeho bojíte, musíte to zkusit. Je mi jasné, že televize je teď in. Práce na projektech, které jste zmiňoval, byla moc příjemná.

Mám rád postavu, kterou hraji v Goliathovi. Poslední tři nebo čtyři epizody jsou velmi intenzivní.

PLAYBOY: Vraťme se trochu zpátky. Co je vaše nejstarší vzpomínka?

THORNTON: Dvorek u babičky. Tam jsem vyrůstal, v městečku Alpine v Arkansasu, počet obyvatel asi sto. Kouzelné místo. Tam, v matriarchátu mé babičky, jsem začal objevovat krásy světa. K babičce se všichni chodili radit. Byla velmi inteligentní, jedna z mála gramotných lidí v okolí. Psala i časopisy, vyplňovala všem daňová příjmení. A oni zaplatili broskvemi nebo něčím jiným. Obdivoval jsem ji. Občas sním o tom, že se vracím znovu na začátek, do

stejně rodiny, a mám všechno pod kontrolou, vím, že neudělám stejné chyby.

PLAYBOY: Co byste udělal jinak?

THORNTON: Byl bych pořád relativně chudý. Stal bych se slavným v hudbě ještě jako teenager. Nemusel bych být zrovna Beatles, ale lidi by mě respektovali. Pár věcem bych se vyhnul – některým nemocem a některým manželstvím. A přál bych si, aby táta žil déle, abych se mohl vrátit a znovu s ním mluvit. To by změnilo jeho názor na sebe sama. Měl velký potenciál, ale neuměl ho využít.

PLAYBOY: Kolik mu bylo let, když zemřel?

THORNTON: 44 nebo 45. Byl hasičem na torpédoborcích. Máma pořád žije, je jí 83 let.

PLAYBOY: Vy jste po ní?

THORNTON: Téměř ve všem. Dcera mi říká Marlin. To je rybí táta ve filmu Hledá se Nemo. Má pořád strach o svého syna a nenechá ho jít ven a volně plavat. Máma a já jsme stejní – úzkostliví pesimisté. Je to zajímavé, protože úzkost necítím, jedině když točím.

PLAYBOY: Takže jste vždy tužil, že se stanete hercem?

THORNTON: Ne. Chtěl jsem hrát baseball za St. Louis Cardinals. Pak jsem se zranil a to mě poslalo jiným směrem. Na střední škole se mi líbily holky, které chodily do dramatických kroužků. S holkami mi to šlo, se školou už hůř. Navíc jsem byl dyslektik. Pak mi jednou jedna profesorka řekla, že to mám zkusit, a navíc nebudu muset párkrát na matiku. Tak jsem šel. Nikdy na to nezapomenu.

PLAYBOY: Byl jste na škole paříč?

THORNTON: Dělal jsem všechno. Drogy, pití, sex. Nikdo neznal AIDS, takže jsme byli v pohodě. Nejhorší hrozbou byla kapavka, ale to se šlo k doktorovi, šup tam ampicilin, a žili jsme dál.

PLAYBOY: Jak dlouho to trvalo?

THORNTON: Ono se to rychle přejí, aspoň u mě to tak bylo. Já byl spíš typ na tlumící drogy. Po prvních experimentech mě drogy už nezajímaly. Ani tráva. Asi jsem na ni alergický. Když si dám jointa, mám pocit, že mě honí FBI. Ale když to ještě byla sranda, byla to fakt sranda.

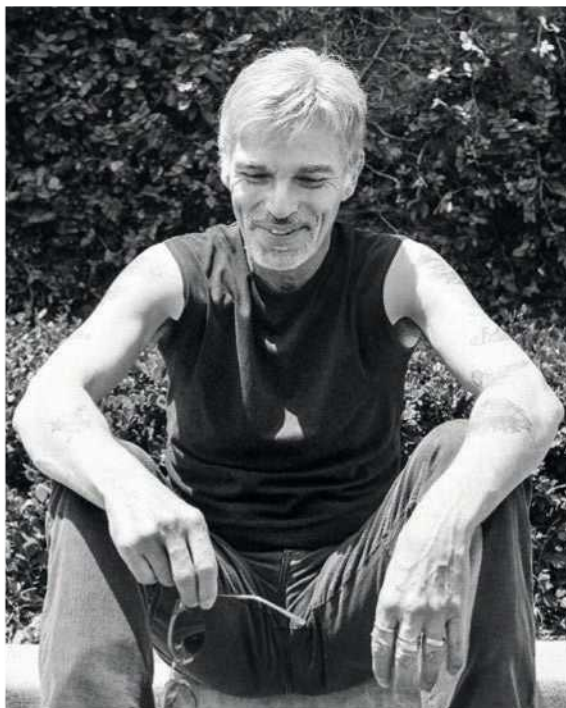
PLAYBOY: Jak jste se dostal do L. A.?

THORNTON: Měl jsem kamaráda, Toma Eppersona, který se stěhoval do Kalifornie, aby se stal scenáristou. Řekl mi: „Hele, byli jsme spolu v dramatickém kurzu, ne? Proč se nestaneš hercem?“ Tak jsem šel

a dělal všechno. Telemarketing a tak. Určitě jsem nečekal, že bych se stal hvězdou. Dostal jsem roli v Matlockovi a další šťěky. A bavilo mě to. Potom jsme s Tomem napsali One False Move a to se líbilo i kritikům i divákům. Vymýšleli jsme to pro sebe. Třeba i Smrtící bumerang.

PLAYBOY: Jaký máte pocit, když se na Smrtící bumerang díváte dnes?

THORNTON: Stejný jako poprvé. Režiroval jsem to jakoby v sebeobraně, abych zachránil něco, co jsem napsal. Nechtěl jsem být režisér. Pořád mi to vyrazí dech. Lidi za mnou chodí dodneška – po víc než dvaceti letech – a dělají ten zvuk „mmm-hmm“ hlasem mé postavy z toho filmu. Je to pro mě neskutečná čest.

PLAYBOY: Říkal jste, že když Martin Scorsese viděl první sestřihy toho filmu, předpokládal správně, že za něj dostanete Oscara. Ale řekl také, že potom už nikdy nezažijete tu svobodu, abyste mohl udělat nějaký film přesně, jak vy chcete. Měl pravdu?

THORNTON: Samozřejmě že měl. Tak to prostě v Hollywoodu chodí. Když se do toho zamíchají chlápci v oblecích, je to tak. Milují, jak jste originální. Zbožňují ten svérázný styl. „Budete ohromný!“ A když podepíšete smlouvu, začnete všechno dělat úplně jinak.

PLAYBOY: Celou kariéru se pohybujete mezi nezávislými filmy a kasovními trháky. Proč?

THORNTON: Začal jsem v nezávislých filmech. Mohl jsem hrát charakterní roli nebo hlavní roli, protože jsem jako charakterní herec začínal a publikum mi to dovolilo. Klukům, kteří byli dívčími idoly, jako třeba Tom Cruise, diváci nedovolí hrát extrémní postavy. Oni by je určitě chtěli hrát, a je mi jich líto. I když Tom byl skvělý ve filmu Rain Man s Dustinem Hoffmanem. Když chcete dneska natočit nezávislý film, dostane se k malému distributorovi, nedají vám na něj téměř žádné peníze a chtějí, aby v něm hrálo aspoň sedm velkých hvězd. Takže nakonec obsadí herce, kteří se na dané role nehodí. Jakmile se nezávislý film dostal na tohle scestí, skončil. Dnes je tou správnou cestou kabelová televize, což je skvělý formát pro nezávislý film, protože můžete točit osmi- až desetihodinové filmy formou minisérií. To je vlastně Fargo.

PLAYBOY: Jste spokojený se svou kariérou?

THORNTON: Nikdy jsem netušil, že budu hrát ve filmu, natož pak v některých z nejlepších filmů posledních desetiletí. Pro mě je to zázrak. Filmy jako Ples přišer, Pevnost Alamo, Světla páteční noci a další. Pak jsou tady věci, které bych si byl přál dělat. Měl jsem hrát hlavní roli v posledním filmu Roberta Altmana, než zemřel. To mě moc mrzí. Rád bych natočil film s Martinem Scorsesem. Vždycky jsem si taky přál pracovat s Woodym Allenem, Genem Hackmanem, Jackem Nicholsonem. Vždycky jsem si přál hrát vysokoškolského profesora. Hrál jsem už vojáka, teď můžu hrát generála,

třeba Eisenhowera. Jo, a to vás asi překvapí – rád bych udělal film s Bradem Pittem.

PLAYBOY: To by byla zajímavá podívaná.

THORNTON: No jo, šlo by nám to spolu báječně. Hráli bychom dvojici Jižanů, bankovních lupičů, v naší vlastní verzi jižanského thrilleru.

PLAYBOY: Vaše cíle?

THORNTON: Zrovna teď se všechno vyvíjí dobře. Jsem šťastný se svojí rodinou, spokojený se svou prací. Všechno dělám s nadšením, to je důležité. Necítím potřebu být součástí nějaké mašinerie. Mám svůj život a ten mi stačí. Dokud budu moct dělat věci, které jsou fajn a lidem se líbí, tak to bude hlavní cíl mého života.

Během dvou dnů v resortu Svatý Petr ve Špindlerově Mlýně v krásných Krkonoších proběhl již 4. ročník mimořádného klání týmů složených z hráčů koňského pola, kteří se do České republiky slétli z různých koutů světa. Tři polo teamy nesly názvy hlavních partnerů celého turnaje: team BOGNER, team ELAN a nesměl chybět ani team reprezentující organizátora celého turnaje „tailor made events“ agenturu PRESTIGE MODELS. Kromě turnaje v koňském polu se na akci podílela řada známých osobností. Denním programem provedla návštěvníky krásná Lenka Vacvalová, večerní program skvěle uvedla Eva Decastelo a také nesměly chybět krásné zpěvačky, slovenské duo Twiins a účastnice Superstar zpěvačka Kristie. Módní přehlídky během celé akce zpestřily program a to jak díky krásným modelkám, vítěžkám soutěže LOOK BELLA, České Miss 2014 Gabriele Frankové, tak i díky módním značkám jako Bogner, Neonky Nely Slovákové i luxusní spodní prádlo Wersa a sourozenecké návrhářské duo Poner.

Na viděnou ve Špindlerově Mlýně za rok! Bude to již po páté, co budou Krkonoše hostit tuto celoevropsky výjimečnou, nejenom sportovní, ale i společenskou událost.

CZECH SNOW POLO MASTERS

3. - 4. února 2017

Skiareál Špindlerův Mlýn - Svatý Petr

BARTONČÍK & BARTONČÍK
ADVOKÁTNÍ KANCELÁŘ

MINISTERSTVO ZEMĚDĚLSTVÍ

Turnaj Czech Snow Polo Masters 2017 se koná pod záštitou ministra zemědělství pana Ing. Mariana Jurečky, starosty města Vrchlabí a předsedy Svazku měst a obcí Krkonoše, Ing. Jana Sobotky, starosty města Špindlerův Mlýn, Bc. Vladimíra Starucha a také pod záštitou starosty města Trutnova Mgr. Ivana Adamce.

Svádíte jako Casanova?

Legendární milenec užíval pro svádění a sexuální hrátky deset triků, díky nimž se dámské korzety chvěly touhou. Apřítom – nos měl jako bambule, ustupující vlasy, odulý obličej a stužka na ohonu. Nic moc. Přes tento nezajímavý vzhled ještě žádný muž v historii neměl pověst skvělejšího milovníka. Značnou část ze 73 let svého života promiloval se šlechticemi, s herečkami, neteří kněze, dcerou sedláka, pěti sestrami (a jejich matkou), s transvestitou, s hrbatou ženou (která měla „rozkošně přemístěnou vulvu“), s nymfomankou a s dvěma jeptiškami. Schopnost okouzlit ženu a přimět ji, aby vám dala to, čemu Casanova říká „ta sladká věcička“, závisí hlavně na stylovosti a upřímnosti. Na rozdíl od fiktivního Dona Juana nebo markýze De Sada to nebyl sexuální predátor. Většinu svých žen hluboce miloval a ony zbožňovaly jeho. Prožívaly s ním mnohočetné orgasmy, a to, že vůbec pomyslel na jejich uspokojení a rozkoš, ho výrazně odlišuje od jiných mužů. A jeho deset zásad? Tady jsou...

1. Udělejte něco mimořádného, aby se žena cítila výjimečná

Před zapovězenou večeří s řádovou sestřičkou si Casanova najal elegantní pětipokojový byt, šel jí naproti ke gondole, v bytě připravil pro dívku věci osobní hygieny. Měl to pod kontrolou.

A vy? Pravý Casanova se ujímá vedení. Má plán. Nemumlá: „A co bys teď jako chtěla dělat?“ Takže se chováte, jako kdybyste ji žádal o ruku (i když ji žádáte o něco pikantnějšího než manželství). Ženy velmi oceňují každé úsilí, a Casanova si to uvědomoval.

2. Intimita je sexy

Jeptiška musela chránit svou pověst a Casanova na to dbal. Jídlo podávané skrz okno ve zdi, intimita dávala ženě možnost být sama sebou.

A vy? Musíte vytvořit intimní atmosféru, kdykoli je to možné. Večeře při svíčkách, útulný stůl v restauraci. Neustále se během večera snažte navazovat kontakt. Ženě nemůžete složit větší kompliment, než když jí věnujete veškerou pozornost.

3. Ať vás obdivuje, když vy obdivujete ji

Byt pronajatý Casanovou byl plný zrcadel a svíček. Věděl, že krásná žena si ráda prohlíží sama sebe a cítí se tím ještě více sexy. Zrcadla, svíce a stříbro ženy okouzluje.

A vy? Pokud takovou atmosféru nemůžete napodobit, staňte se zrcadlem vy. Ať na vás vidí odraz své krásy. Co chvíli se na ni obdivně zadívejte a usmějte se. Ve vhodné chvíli ji zalichote – vyberte si rys, který není zřetelný na první pohled. Krásné ženy jsou zvyklé, že muži opěvují jejich půvab. Takový kompliment nebude účinný. Řekněte však krásné ženě, že je chytrá, a je vaše. Otevřený, rafinovaně vyjádřený obdiv má tajemnou příchut, která ženu okouzlí.

4. Zeptejte se, co si myslí

Casanova sváděl svou jeptišku dvě hodiny a většinu té doby pokládal otázky a pozorně naslouchal. V době, kdy se ženy ve srovnání s muži považovaly za podřadné, bylo takové chování mimořádně lichotivé. Choval se k nim jako k rovnocenným partnerkám a upřímně se zajímal o jejich pohled na svět.

A vy? Ženy považovaly Casanovu za okouzujícího, protože on považoval za okouzující je. Věřil tomu, že bez zajímavé konverzace není fyzická rozkoš přitažlivá. Ve chvíli, kdy začnete uvažovat o ženě jako o věci, přestáváte být Casanovou. On dával ženám pocit, že si jich váží kvůli něčemu jinému než tělu. Není obtížné přimět ženu, aby vyprávěla sama o sobě. Pokládejte jí přímé otázky a mlčte. Musíte to však myslet upřímně. Casanovův úspěch pramenil z jeho upřímného zájmu o ženy jako o lidské bytosti. Než si dovolil zabrousit kamkoli jinam, nejdřív se dotkl jejich srdce.

5. Vyvolejte mírně dekadentní atmosféru

Casanova toho večera nelitoval žádných výdajů. Večeře sestávala z osmi chodů podávaných po dvou. Řada z nich – ústřice, šampaňské, zvěřina, jeseter, lanýže, ovoce a sorbety – byla považována za luxus i jednotlivě, natož takto pohromadě. Casanova věděl, že po prvním hříšném ochutnání je mnohem snazší hřešit znovu.

A vy? Nabídněte dámě něco dekadentního. Může to být čokoládový lanýž v dárkovém balení nebo vanička smetanové zmrzliny, o kterou se podělíte. Hlavně ať je to nevázané – to způsobí průlom v opevnění.

6. Ať se nabaží všechny její smysly

Casanova nechal být provonět mexickými amarylkami, o nichž byl přesvědčen, že mají afrodiziakální vlastnosti. Jako předkrm – ústřice a šampaňské. Vytvořil ovzduší opulentního luxusu, takže její vlastní prostopášnost jí připadala přirozená. Často a něžně se jí dotýkal, aby nezapomněla na pravý cíl večera. Casanova stimuloval všechny smysly své milenky, aby prožila intenzivní, erotikou a vzrušením nabitý večer.

A vy? Buďte pozorný vůči každému z jejích smyslů. Pusťte hudbu jako kulisu, lehce se dotýkejte jejích zad, abyste ukázal směr, nalijte jí šampaňské. Všechny smysly jsou jako motor, který je třeba zahřát na provozní teplotu.

7. Vychutnejte si chvíle očekávání

Fakt, že řadra dámy zakrývá jen průsvitná košilka, dokázal sice Casanovu maximálně rozpálit, ale přesto se na ni nevrhl jako zvíře. Dokázal být trpělivý. Věděl, že když dosáhnete uspokojení příliš rychle, nemůžete si ho beze zbytku užít. Chvilky očekávání často představují polovinu zážitku.

A vy? Předehra neprobíhá pouze v ložnici třicet vteřin před pohlavním stykem. Je to věc organická. Může trvat celý den. Strčte jí do kabelky papírek s poznámkou, jak moc se na večer těšíte. Zavolejte jí do práce. Když se setkáte, vezměte ji za ruce a něžně polibte na rty – očekávání vzroste. A hlavně nechte večeru přirozené tempo. Když jste spolu, nikam nespěcháte.

8. Buďte hravý

Pokrmu a nápoje, kterým Casanova dával přednost, byly sexuálně dvojnásobné. Kypré ústřice, výběr vín, šťavnaté divoké husy, měkké sýry, zralé ovoce... Líbilo se mu, když si ženy vkládaly tyto pochutiny do úst. A byla to příležitost k hrátkám. Třeba kluzká ústřice, která spadla na bujná řadra, a on ji mohl vysrknout. Casanova věděl, že sex skýtá dospělým příležitost ke hře.

A vy? Ať jíte v restauraci, nebo doma, vyberte si něco provokativního, o co se můžete podělit. Dejte si talíř mezi sebe a ochutnávejte. Jezte rukama. Krmte se navzájem. Jídlo není zdaleka tak vážná záležitost, jak si každý myslí. Snažte se, aby večer byl hravý.

9. Využijte každé situace

Casanova byl oportunista. Toulal se z jedné země do druhé, jeho povolání byla směšně různorodá (byl knězem i pasákem). Byl to vyznavač daného okamžiku. Jednou se třeba při zlém bouři ocitl v kočáře se ženou sedláka, která mu skočila do klína při jednom zvláště hrozivém hromobití. A co myslíte, že udělal?

A vy? Pokud se večer nevyvíjí podle vašich představ, nepodléhejte tomu. Poslouchejte osud a běžte, kam vás vede. Sebedůvěra a odvaha, kterou tak prokazujete, jsou samy o sobě přitažlivé.

10. Překvapte ji dárkem

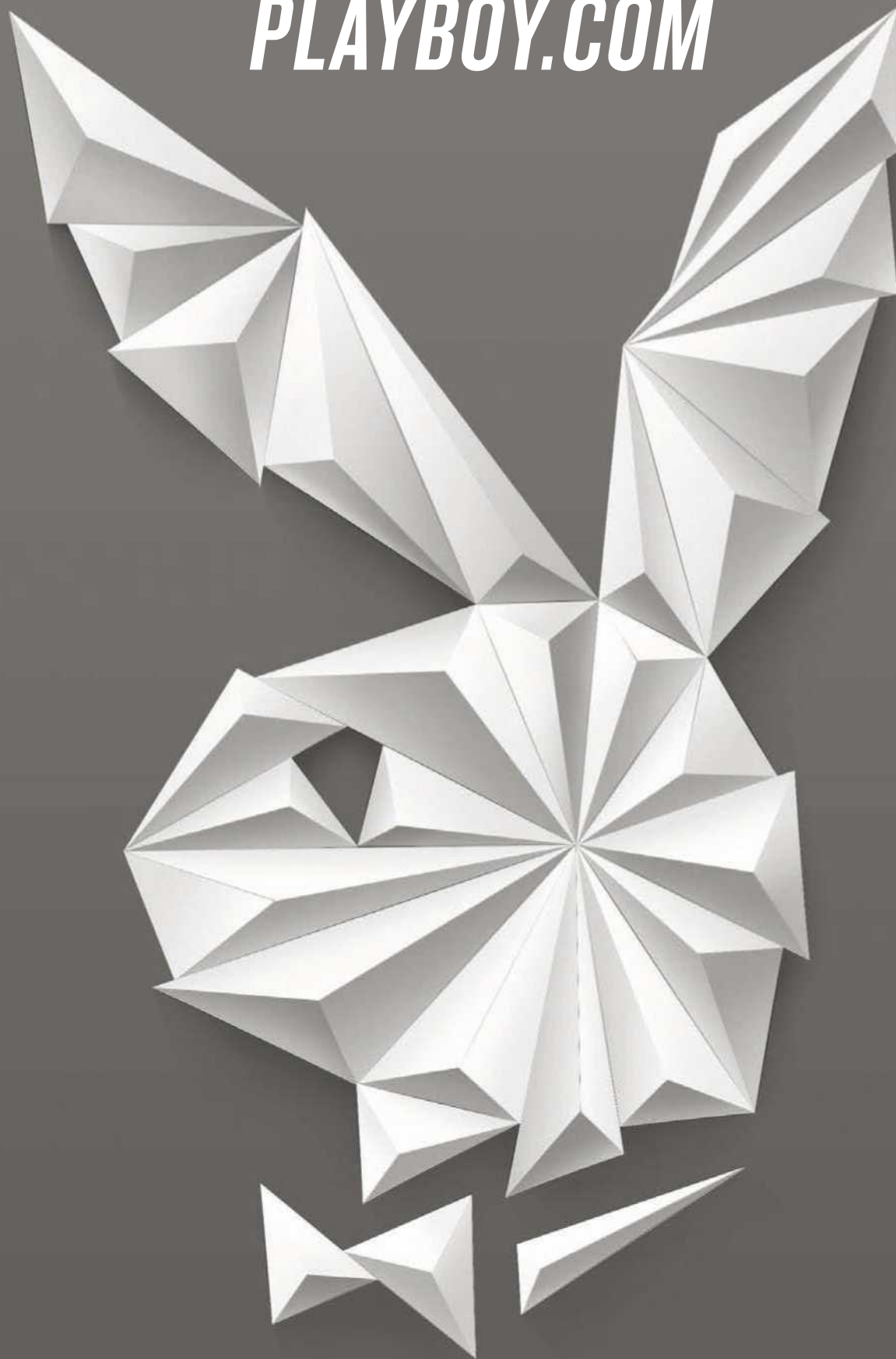
Po večeri se Casanova se svou dámou odebral do výklenku, kde jí ve světle svíci daroval nádhernou krajkovou noční čepičku. Byla to poslední promyšlená rána z milosti. „Řekla mi, abych se šel svléknout do vedlejší místnosti, a slíbila, že mě zavolá, jakmile bude v posteli. Trvalo to jen dvě minuty,“ píše Casanova.

A vy? Ženy milují nečekané dárky. Ty vaše by měly být spíš osobní než módní, menší než větší, bláznivé, nikoli vážné. Něco, co dokáže ocenit jen ona. Casanova měl dar zjistit, co ženám poskytne největší uspokojení. Jeho dary ukazují na velkou míru kreativity a ohleduplnosti. A to nejdůležitější – předání dárku načasujte na kruciólní chvíli večera, když už zbývá jen jeden evidentní způsob, jak vám může vyjádřit vděčnost, Casanova! ■

Giacomo Casanova

**Když ti žena přibouchne dveře před nosem,
určitě ti nechá pootevřené okno.**

CHECK OUT THE NEW
PLAYBOY.COM

YOU'RE WELCOME.

„Dáme ještě jednu!“

„Ne, máš dost!“

„Ale já chci dát ještě jednu.“

„Ne, máš dost, ani jednu!“

Možná vám tato konverzace připomíná debatu mezi štamgastem a hospodským, ale je to hovor mezi mistry světa ve snowboardingu a účastníci Světového poháru ve sjezdovém lyžování Ester Ledeckou (1995) a jejím lyžařským trenérem Tomášem Bankem. A pod termínem „jedna“ se skrývá prodloužení tréninku. „Většinou to dopadne tak, že si jednu tréninkovou jízdu nakonec přece jen vyargumentuji,“ směje se Ester, mladá úspěšná dáma, která ze všech možných sportů nevyzkoušela snad jen curling a šachy. Ale na obojí prý dojde, času je dost.

01. Po chodbě pobíhala nějaká paní a vašemu manažerovi kladla na srdce, abyste smrkala a pila...

Ta paní je moje maminka, včera jsme přejížděli ze Švýcarska a dostavila se pověstná rýmička. Takže má o mě starost...

02. Maminka je tudíž nejspíš členkou vašeho týmu.

Přesně tak. Maminka dokonce zastává funkci head managera, jezdí se mnou od dob mého dětství a doprovázela mě snad na každý závod s výjimkou zaoceánských, protože má problém s létáním. Sice mě nikdy netrénovala, vždycky jsem měla vlastního trenéra, ale jinak má věci pevně pod kontrolou.

20 OTÁZEK

text PETR BOŠNAKOV foto SPORT INVEST A ONDŘEJ PÝCHA

Ester Ledecká

Nedělejte ze mě prosím hvězdu

03. Prožívá vaše závodění, nebo je spíš zklidňujícím elementem?

Maminka je v tomto směru absolutně v pohodě. Zastává názor, že když člověk dělá to, co ho baví, vždycky to nakonec dobře dopadne. Nikdy mě do něčeho nenučila, za což jí budu celý život vděčná.

04. Na olympiádě v Riu získala čtyři zlaté medaile vaše takřka jmenovkyně Katie Ledecká. Neptají se vás lidé od té doby, kde jste se naučila tak dobře plavat?

Ještě ne, ale já Katie zpovzdálí sleduji. Musím ji pochválit, dělá čest slavnému jménu. Zatím k žádnému kontaktu nedošlo, ale co není, může být. Jak říkám, zatím jsem s ní spokojená, snad si to nepokazí.

05. Když jsem si vás „rozklikl“ na internetu, vyskočil na mě titulček: „Z Ester jsou všichni hotoví.“ Pak jsem se dočetl, že z vás byli hotoví na akci výrobce lyží Atomic, jehož jste tovární jezdkyň. Co jste tam prováděla?

Neprováděla jsem tam vůbec nic, ale nejspíš vzhledem k tomu, že kombinuji na úrovni světových pohárů snowboard a lyže, jsem pro novináře jakýmsi exotem, zjevením. Seběhlo se to všechno rychle, najednou jsem se stala továrním jezdce Atomicu, stála vedle Mikaely Shiffrin a Marcela Hirschera a novináři dost dobře nevěděli, kam mě mají zařadit.

06. Co znamená být továrním jezdce velkého výrobce lyží?

Z mého hlediska jen a pouze výhody. Lyže Atomic jsem považovala za skvělé dávno předtím, a proto jsem na nich vždycky jezdila. A když už jsem měla lyže, pochopitelně jsem fandila jezdce Atomicu, mým velkým idolem byl právě Marcel Hirscher. Z pozice továrního jezdce dostanu k testování tolik lyží, o kolik si řeknu. Taký můžu testovat během sezony, nemám problém s výměnou pomalých lyží za rychlé. Budu mít nejlepší možný materiál, což se rovná velkému posunu.

07. Jste ráda, když jsou z vás všichni hotoví?

Věřte mi, že až na docela úzký kruh lidí z mého nejbližšího okolí, na kterých mi opravdu záleží, je mi docela jedno, jestli jsou ze mě všichni hotoví, nebo ne. Moc si toho nevšímám. Na akci v Rakousku byl nějaký agent, který neustále sledoval

a vyhodnocoval sílu potlesku u jednotlivých závodníků, ale já takové věci vůbec neřeším. Přestože jsem snad ve sportu už něco málo dokázala, měla jsem velkou radost, že najednou jako, doufejme, perspektivní sjezdkařka můžu stát mezi opravdovými hvězdami. V té chvíli mi to úplně stačilo ke spokojenosti.

08. V již zmiňovaném textu jste říkala, že byste měla problém zajít si za Mikaelou Shiffrin pro autogram. Proč ten stud a bázeň? Jste mistryně světa, vítězka světového poháru.

Nevím. Asi je to tím, že jsem měla vždycky respekt k lidem, kteří něco dokázali, a Mikaela Shiffrin je výjimečná lyžařka. Pozorovala jsem ji na tiskovce, bylo vidět, jak je na rozdíl ode mě mediálně „obouchaná“. Ve srovnání s ní jsem samostatná, nikam se moc necpu. Možná mi to nebudete věřit, ale nechodím na party a ještě nikdy jsem nebyla opilá. I když po vítězství na mistrovství světa jsem musela na dopingovou kontrolu, bylo strašně pozdě a já pořád nebyla schopna odevzdat požadovaný vzorek. A tak jsem během půl hodiny vypila snad tři litry vody. Po tom jsem se motala úplně stejně, jako kdybych do sebe nalila pět piv.

09. Projížděl jsem si na internetu jeden váš chat a dospěl k závěru, že na to, kolik vám je, máte docela britký smysl pro humor.

Opravdu? To já nevím, posouzení nechám na vás. Od přírody se snažím nebrat věci smrtelně vážně, vyžívám se v nadsázce. Taký si myslím, že nemám problém dělat si legraci sama ze sebe. Hlavně po ránu se směju sama sobě docela často. Když se nad tím teď zamyslím, většinou si dělám srandu sama ze sebe, protože ve svém okolí nenacházím nikoho tak legračního.

10. Jste mistryně světa, celebrita, najednou jsou kolem vás lidi, které byste jinak asi nemusela. Jak těžké je se s tím srovnat?

Nedělejte ze mě prosím hvězdu. Jsem ráda, že existují lidi, kterým stojím za to, aby kvůli mně přijeli na závody nebo si pustili televizi. Nechci, aby to vyznělo jako fráze, ale opravdu si toho strašně vážím. Ti lidi mě ženou dopředu, díky nim mám sponzory a prakticky celý život dělám to, co mě baví. Jsem typ člověka, který se snaží v první řadě s každým vyjít, nevyhledávám

konflikty. A pokud se už dostanu do situace, kdy usoudím, že se věci můžou vyvinout hodně nežádoucím směrem, nemám problém sebrat se a odejít.

11. Nespočívá výhoda snowboardingu v tom, že za jeho zrodem stála komunita lidí, kteří to moc neprožívali? Výsledky nebyly tím nejdůležitějším, když člověk spadl, tak se to moc neřešilo. Navíc vás mají všichni rádi...

No, tak tou poslední větou bych si ani jako nenapravitelná optimistka nebyla zas až tak moc jistá. Nejsem konfliktní typ, který by si systematicky budoval nepřátele, na druhé straně nemám problém se ozvat. A lidé jsou různí. Jako v každém druhu lidské činnosti se to taky na snowboardu nebo na lyžích někdy nepovede, člověk se pak dočte v novinách něco o protekční holce, která má slavného otce. Někteří lidé zřejmě umí žít dokonce s představou, že svah za mě sjede táta. Kromě toho snowboarding nebo lyžování nejdou řešit od stolu. V atletice je to jasné, stovka měří všude na světě sto metrů, běží se na tartanu. Může přšet nebo foukat vítr, ale v konkrétním okamžiku mají všichni závodníci stejné podmínky. Ve snowboardingu hraje velkou roli máza, sníh, to, jak je obrák postavený, profil kopce... Každému vyhovuje něco jiného, někdo má rád roviny, jiný prudší kopce. Konečný výsledek záleží na souběhu celé řady faktorů, které člověk neovlivní.

12. Co říkáte na názory průkopníků snowboardingu, podle kterých už to není moc „cool“, všude vládne komerce, peníze, po závodech se nejde do baru, ale na regeneraci...

Snowboarding se jako každý sport vyvíjí a je věcí každého, po jakou cestu se rozhodne. Nikomu nebráním, aby šel po závodech do baru, ale prostě vidím věci jinak. A věřte mi, občas je to velký boj. Ještě před časem jsem byla blázen do čokolády, teď si dám pár tabulek po závodech, a ještě kvůli tomu trpím lehkými výčtkami svědomí.

13. První olympijský vítěz ve snowboardingu Ross Rebagliati měl po vítězném obřím slalomu v Naganu pozitivní test na THC. Marihuany se prý nadýchal někde na večírku, nejdřív mu medaili vzali, pak mu ji vrátili. A vy na mě jdete s čokoládou.

Když jsem pak začala v osmnácti vydělávat na sebe a stále se rozrůstající tým, usoudila jsem, že nastal čas začít splácet dluhy.

Vítězství v posledním závodě roku 2016 v Cortině d'Ampezzo – vlevo, s trenérem Tomášem Bankem – uprostřed, v nové kombiněze à la superhrdinka od bratra Jonáše a s novým sponzorem na přílbě – vpravo.

Každý jsme nějaký. Kromě toho se mě snažíte vtáhnout do debaty o době skoro před dvaceti lety. Časy se mění, v tomto případě hodně rychle. A znovu říkám, že mě to baví. Jasně, vždycky nevyskočím ráno v šest z postele štěstím celá bez sebe, že můžu na rozcvičku, ale když už jsem na svahu a jedu dolů, cítím se skvěle. Nejspíš bych nedokázala dělat něco, co mě úplně nepohlí, jenom kvůli výsledkům. Určitě by to nefungovalo, protože jsem typ člověka, který dokáže podstupovat ta tréninková martýria, jenom když ví, že to má nějaký smysl.

14. Nikdy jste se netajila tím, že vás finančně podporovala rodina. Už jste přišla za otcem s tím, že byste mu něco splatila?

V roce 2015 jsem mu koupila k narozeninám kabriolet Ford Mustang. Na mém účtu se objevily nějaké peníze money, tak jsme se s mamkou dohodly, že mu za to koupím hezké auto. Táta mi strašně pomáhal, spolu s mámou mě podporovali, abych mohla dělat to, co dělat chci. Když jsem pak začala v osmnácti vydělávat na sebe a stále se rozrůstající tým, včetně vlastního fyzioterapeuta, o kterém jsem vždycky snila, usoudila jsem, že nastal čas začít splácet dluhy. A tátovi se to auto vždycky líbilo.

15. Určitě jste mu udělala radost. Na druhou stranu jeho kolega Paul McCartney kdysi koupil mamince dům a koně.

Třeba i na to dojde. Musím ale začít víc vydělávat. Asi bych měla něco koupit i mamince, určitě si to zaslouží.

16. V tom stále se rozšiřujícím týmu, který financujete, jste bossem? Samozřejmě po mamince...

Doufám, že si neděláte z maminky legraci. Jsem ráda, když tým spolupracuje, všechno funguje a nikdo vlastně neví, kdo je boss. Je pro mě strašně důležité, abych věděla, že lidi, kteří se pohybují v mém bezprostředním okolí, mě někam posouvají. A ještě musí být schopni vytvořit atmosféru, která mě baví.

17. Základem každého zlepšení by měl být spor v mezích dobré výchovy a zdravého rozumu. Spokojenost rovná se, alespoň podle mého názoru, zabíjác úspěchu.

To si nemyslím. A v mém týmu to určitě není tak, že si všichni sedneme a začneme se zahrnovat vzájemnými superlativy, přesvědčujeme se, jak jsme skvělí. Fungujeme tak, že když za mnou přijde trenér a vysvětlí mi, co všechno musím udělat, abych na kopci fungovala ještě líp, tak se s ním nehádám. Ale pak mu třeba řeknu, že z konkrétního pohybu nemám dobrý pocit. Trenér mi vysvětlí, že můj pocit pramení z předchozího stereotypu a pak, co začnou fungovat automatismy, to bude mnohem lepší...

18. Jako vzory uvádíte dědečka, hokejového mistra světa Jana Klápě, Jaromíra Jágra a Boda Millera. U dědečka to chápu, ale zatímco Jaromír Jágr je prototypem slušáka, Bode byl enfant terrible světového lyžování. Vaše dva vzory jsou jako voda a oheň.

Boda Millera sice neznám osobně, ale jako lyžař mě absolutně fascinoval. A při vši

úctě k Jardovi, kterého pro změnu osobně znám, je děda vzor číslo jedna a tak to zůstane.

19. Baví vás kick box. Máte chuť si občas do někoho praštit?

Baví mě strašně, bohužel o existenci tohoto sportu jsem se dozvěděla až loni na jaře. Předtím jsme se bavili s dědou o tom, že by nebylo od věci zapojit do přípravy nějaký bojový sport. Pak se objevil Petr Ondruš s tím, jestli si nechci vyzkoušet kick box. Na konci jsem se ho zeptala, kolikrát týdně má čas na pořádný trénink. Každopádně si o mně jako o kick boxerce nedělejte velké iluze. Zatím mlátím a kopu nekoordinovaně kolem sebe, nejspíš to vypadá docela legračně. O to víc mě to baví.

20. Opravdu posloucháte v jedenadvaceti letech The Rolling Stones?

Jasně! A nejen The Rolling Stones, ale taky ACDC. A berou mě kytaristi jako Jimi Hendrix, Eric Clapton. Moc jsem chtěla jít do Prahy na koncert ACDC, byla jsem zvědavá na to, jak budou znít s Axlem Rosem. Nakonec jsem ale musela na soustředění do zahraničí a nestihla to, takže šel brácha. Říkal, že to bylo docela dobré, jenže to postupně nějak ztrácelo na kouzle. Ale ACDC pro mě představují srdeční záležitost. Strašně se mi líbil jejich první zpěvák Bon Scott, Highway to Hell považuji za fantastickou desku. Pak přišel jako absolutně plnohodnotná náhrada Brian Johnson, který asi taky skončí. Na rozdíl od Scotta ho život rockera našťásti nezabil. Je to velká škoda, vždycky si říkám, že takovým lidem by mělo být zakázáno stárnout a končit. Ale to se mi nejspíš nesplní. ■

Yuliya

Lasmovich

Yuliya Lasmovich se přestěhovala z rodného Ruska do slunné Kalifornie, aby realizovala kariéru modelky a aby dosáhla svého vysněného cíle v herectví. A i když pro ni bylo ze začátku hodně těžké být tak daleko od domova bez rodiny a přátel, pomáhala jí víra v sebe samu a její umělecká vášeň překonat těžké chvíle odloučení. Yuliya za svého pobytu v Americe stihla spolupracovat už se spoustou úžasných kreativních profesionálů a výsledkem jsou titulky, jako Maxim, FHM, GQ, Esquire, Men's Health. Pracovala na různých projektech, jako je LA Fashion Week & BMW, hudební videa a další. My jí titulem Playmate a tímto pictorialem plníme další pomyslný stupínek v její zatím dobře se rozvíjející se kariéře glamour modelky...

PLAYMATE | BŘEZEN | YULIYA

Yuliya Lasmovich

NAROZENÍ: 20. 5. 1990

MÍSTO NAROZENÍ: Rusko

MÍSTO POBYTU: Los Angeles

VÁHA: 52 kg

VÝŠKA: 178 cm

MÍRY: 89–61–90 cm

Ambice: Mám spoustu projektů ve své kariéře modelky. Momentálně bych chtěla prorazit s hudebním videem a zkusit televizní show. Teď mě těší, že budu v nejvíc sexy časopise, za což českému Playboyi děkuji.

Mám ráda na mužích: Mám ráda inteligentní, romanticky založené muže, se kterými se cítím bezpečně a jsou ke mně milí.

Naopak nesnáším: Agresivní hlupáky.

Co mám ráda: Ráda cestuji a díky své práci jsem viděla spoustu krásných míst. Dokonce jsem před pár lety pobývala i u vás. Česko je krásná země.

Co nesnáším: Je toho hodně, ale nejvíc nesnáším lež a lidi, co nedrží dané slovo.

Hobby: Jsem hodně aktivní. Chodím do fitka, na jógu a ráda běhám. Kromě toho trochu píšu a momentálně dělám na knize.

Tajný sen: Mým největším je asi prožít jeden den jako James Bond.

Vysněná dovolená: Vždy jsem toužila navštívit Austrálii se spoustou krásných pláží a exotických zvířat.

Co dělá ženu sexy: Nejlepší se cítím, když na večeri mám na sobě černé spodní prádlo s punčochami pod krátkými šaty. Sexy žena je vždy přirozená!

Moje krédo: Nikdy se nevzdávat, navzdory situaci, jakkoliv je složitá!

MDŽ je sice prežitok, ale sex je večnej!

Muž se baví s Bohem:

„Bože, proč jsi udělal ženu tak krásnou?“

Bůh odpoví: „Abys ji miloval.“

„Ale, Bože,“ ptá se muž, „proč jsi ji učinil tak hloupou?“

„Aby ona milovala tebe!“

Pepíček vběhne do třídy pět minut po zvonění bez klepání.

Paní učitelka mu povídá: „Pepíčku, pěkně se vrať za dveře a vejdi ještě jednou, ale tak, jak by vešel například tvůj tatínek!“

„Miláčku,“ mračí se manželka,

„dneska jsi zase zapomněl na náš svátek.“

„To už zase byla Škaredá středa?“

Paní učitelka se ptá dětí ve škole, čím je tatínek,

načež Pepíček odpovídá: „Můj tatínek je prostitut.“

Paní učitelka říká: „Jak jsi na to přišel, Pepíčku?“

„On když jde ráno do práce, tak říká, tak už jdu zase do toho bordelu, a maminka říká, jo, jo, kdyby ty kurvy alespoň víc platily.“

„Miláčku, co mi dnes dáš k MDŽ?“ „Samozřejmě něco od srdce, zlato.“

„Hm... A nemohlo by to být spíš něco od Diora?“

Pepíček vyjde, za chvíli rozkopne dveře, vrazí do třídy a řve:

„Tak co, vy kurvy, nečekali ste mě, co?“

„Miláčku, už vím, co bych chtěla k MDŽ. Nový iPhone!“

„A něco splnitelnějšího by to být nemohlo?“

„No stačilo by mi, kdybys přestal chlastat.“

„A chceš k němu i autonabíječku a pouzdro?“

Žena je na návštěvě

u sousedky a slaví spolu MDŽ.

Koukají z okna a ona najednou vidí, jak se manžel vrací domů a nese kytku!

Povídá sousedce: „A jéje, to budu zase muset roztáhnout nohy...“

Sousedka se podiví a říká: „Vy doma nemáte vázu?!“

Přijde Pepíček ze

školy a povídá tatínkovi, že dostal pětku z matiky.

„Jak to?“ ptá se podrážděně otec.

„Nejdřív se mě učitelka zeptala, kolik je 3 x 2.“

A já jí povídám že šest,“ říká Pepíček.

„No to je správně,“ na to tatík.

„A pak se mě zeptala, kolik je 2 x 3,“ povídá Pepíček.

„Jakej je v tom kurva rozdíl?“ rozčílil se tatík.

„Přesně to jsem řekl,“ na to Pepíček.

Potkají se tři mladé slečinky ve výtahu (7, 10 a 15 let).

Sedmiletá se rozhlíží a povídá: „Jé, tady na stěně je jogurt...“

Na to jí desetiletá odpovídá: „To není jogurt, ale mužské sperma...“

Patnáctiletá se taky přidá do rozhovoru, natáhne prst, nabere, ochutná a povídá: „Ale nikoho z baráku!“

„Můžeš mi říct,“

křičí otec,

„jak je možné že jsi dostal trojku z mravů?“

„Kouřil jsem na záchodě,“ přiznává se synáček.

„Nelži, za to jsem já dostal dvojku!“

„No jo,“ brání se syn, „ale tys asi nepobil učitelku...“

Přijede šofér tiráku

do motorestu, objedná si jídlo a pití a s chutí se do toho pustí.

V tom přijedou tři chlapi na harleyích, usadějí se u něj u stolu a to jídlo mu snědí a pití vypijou. Šofér nic, zaplatí a odejde.

Ti chlapi si mezi sebou říkají: „Ten šofér byl buď pěkně srab, nebo se neuměl prát.“

Zaslechne to čísník a přitaká jim: „Fakt byl nějaký divnej, a snad ani řídit neuměl. Teď zrovna venku přejel tři motorky.“

Když ti dám k MDŽ kytku, tak ti zvadne...

O ošklivém káčátku

U filmů se říká, že druhý díl skvělého kasovního trháku bývá zpravidla jen nastavovanou kaší, co za moc nestojí. Ve světě aut to tak úplně neplatí. Takové PORSCHE PANAMERA se stalo hitem, i když všichni včetně samotných autorů od začátku věděli, že moc krásy nepobralo. Bylo zajímavé, impozantní, neokoukané. Toť vše. Zbrusu nová druhá generace přijíždí s naprosto stejným konceptem sportovní limuzíny a přitom už zdálky vypadá o tolik lépe. Máme tušení, že tentokrát se druhý díl zatraceně povedl a motivace ke generačnímu omlazení bude silná.

Možná tomu zpočátku málokdo věřil, ale Porsche dokázalo úspěšně převést ducha legendárního sportáku řady 911 do SUV Cayenne i do sedanu Panamera. Její druhá generace měla od začátku jasný cíl – být hezčí než těžkopádná předchůdkyně, jejíž masivní pozadí připomínalo spíš selku než atletku, za kterou se vydávala. Designéři odvedli kus poctivé práce. Na první pohled identifikujete panameru a současně si okamžitě uvědomíte, že se vám líbí víc než dřív. Na zádi ubylo plechu, boční okna jsou protažena o dost dál a štíhlá světla ve stylu současné devětsetjednáctky dávají autu úplně jiný šmrnc než původní kapky. Stačilo docela málo a velké porsche je teď nečekaně sexy.

Obrovskou proměnou prošlo pracoviště řidiče. Palubní deska je nižší a klade velký důraz na horizontální linii. Tomuto efektu napomáhá i mnohem širší kaplička pěti přístrojů a obrovská dotyková obrazovka s úhlopříčkou 12,3 palce. Ta přináší zcela nový koncept menu a hlavně obsahuje i funkce, které dřív měly vlastní tlačítko. Třeba u Porsche dost otravný systém stop-start teď deaktivujete právě jen přes displej. Dotyková mánie pokračuje i na středovém tunelu, pár mechanických spínačů je tu v jasné menšině. Za absurdní považujeme ovládání prostředního výdechu ventilace, toho před voličem automatické převodovky. Zatímco u všech ostatních aut vezmete do prstů mřížku a nasměrujete proud vzduchu podle potřeby, v panamere se ponoříte do

menu klimatizace na obrazovce, vyberete příslušný výdech a směr foukání nastavíte ťukáním do obrazovky. Je to úžasně efektní, ale složitější postup už snad ani není možné vymyslet. To spíš tak pro pobavení, protože o tom samozřejmě panamera není.

Určitě nemá ambice srazit z trůnu luxusních sedanů houpavé koráby Mercedes třídy S nebo BMW řady 7. Spíš má být reprezentativní alternativou kupé 911, a proto by mělo hlavně parádně jezdit. A přesně tak tomu je. Zadní pozice nabízejí slušné, ale nikoli oslnivé pohodlí. Kdo tu hodlá trávit víc času, najde bezpochyby zalíbení v právě představené novince – prodloužené variantě Executive, která u první generace dost chyběla. My se ale pořád nemůžeme zbavit dojmu, že jediné místo, ze kterého si naplno vychutnáte všechny atributy značky Porsche, je za volantem. Řidičská pozice je fantastická,

ZÁKLADNÍ ÚDAJE **Porsche Panamera 4S Diesel**

Naftový osmiválec **4,0 l** se dvěma turbý

Výkon **310 kW (422 koní)**

Točivý moment **850 N.m**

Pohon **všech kol**

Automatická osmistupňová převodovka

Zrychlení z 0–100 km/h **4,3 s**

Maximální rychlost **285 km/h**

Spotřeba **6,7 l/100 km**

Základní cena **3 280 000 Kč**

Pro každého něco

Přestože je **Porsche Panamera** žhavá novinka a zdaleka ještě nebyly na trh uvedeny všechny varianty, už teď je na výběr z deseti různých modifikací – s pohonem zadních nebo všech kol, s krátkým či **dlouhým rozvorem**, benzin, diesel, případně dobíjecí **plug-in hybrid**, u kterého výrobce při maximálním využití elektrické energie proklamuje spotřebu 2,5 l/100 km.

**PANAMERA
V PRODLOUŽENÉM PROVEDENÍ**

se sedadlem pod zadkem a volantem v ruce jako byste se narodili.

Přestože je pětimetrová panamera pořádný kus auta, jakmile se dá do pohybu, rázem se pocitově zmenší na polovinu. Řídí se tak lehce, přesně a její pohyby vnímáte celým tělem. Zkrátka poctivý sporták, se kterým okamžitě souzníte.

Velkou část zážitku z řízení porsche dělá motor. A tady velmi záleží na konkrétní volbě. Třilitrový šesti- válec o výkonu 440 koní zaujme, osmiválcová Paname- ra Turbo 4.0/550 koní vám vyrazí dech. Hybrid je pro specifickou klientelu a námi zkoušený diesel zase pro pragmatiky, kteří si nelámou hlavu s předsudky a tradi- cemi. Od samého začátku nám naftový klokot k emblé- mu stuttgartské značky nesedí, ale co naplat – jede jako řas, baští střídme a vydatný akční rádius klientelu láká víc než surový výkon a nutnost neustále tankovat.

Nová dieselová panamera si pod kapotu nastěhovala čtyřlitrový osmiválec se dvěma turby, jehož 422 koní a 850 N.m dělá regulérní divy. Stovka za 4,3 sekundy? Žádný problém a navíc si budete připadat jako v bavln- ce. Způsob, jakým vás dokáže tenhle ropák zatlačit do sedačky, je vážně fascinující, byť postrádá trochu emocí. Ale ten zvuk... Vzhledem k postavení panamery by to chtělo luxusní ševal místo zřetelně dieselového chrapotu. Alespoň že reálná spotřeba kolem osmi litrů bezesbytku naplní očekávání, stejně jako jízdní vlast- nosti. Diesel se (zatím) nabízí výhradně s pohonem všech kol, takže o maximální trakci je postaráno za každého počasí a situace. Přikoupit si můžete adaptivní odpružení a také řízení zadních kol, které dá průjezdu zatáčkou nový rozměr.

Jízdně nemá panamera mezi luxusními koráby kon- kurenci, o tom není sporu. Byť třeba není ta nejkom- fortnější, ale spíš zdravě tužší. Hlavní je, že ať už letíte po německé dálnici, nebo se proplétáte klikatým Karl- štejnskem, za volantem si báječně užíváte. A tak to od porsche za 3,3 milionu chceme.

Vesmírná odlysea

Když máme pocit, že automobiloví designéři už vážně nemohou ničím překvapit, objeví se jako blesk z čistého nebe nějaká bomba. Aktuálně se nám dostala pod kůži TOYOTA C-HR. Kompaktní crossover, který je cokoli jen ne další svého druhu. Zvenku UFO, uvnitř UFO a jako bonus hybridní technika, která v případě japonské značky zas až tolik nepřekvapí, pro mnoho lidí má ale elektromotor na palubě pořád nádech futuristické exotiky.

Toyota má skvělou pověst, ale designově se dlouhá léta jaksi nemohla najít. Až na pár výjimek produkovala nemastná neslaná přibližovadla. Dnes se projdete po jejím

showroomu a nestačíte odrážet tu lavinu emocí. Korunu tomu nasadila žhavá novinka s trochu neosobním označením C-HR, což máme chápat jako Coupe – High Rider.

V automobilové hantýrce mu říkají kompaktní crossover, z čehož lze odvodit, že měří přes čtyři metry a kříží několik zavedených stylů. V tomto případě jsou na zvýšený základ SUV naroubovány dramatické křivky kupé. Všimněte si důmyslně maskovaných klik zadních dveří a prudce klesající zádě. Tohle auto frčí, i když stojí na místě. Na karoserii najdete neskutečné množství dílčích motivů, které se ale podařilo dokonale propojit a vytvořit umělecké dílo, za kterým si mohou lidé vykroutit krky.

Zvenčí vypadá C-HR jako kosmický modul a uvnitř jím tak trochu je. Atmosféra na palubě je navzdory solidní prostornosti docela stísněná, úzká okna a velké plochy čalounění dělají své. Modrý pás probíhající přes celou šíři palubní desky, její obklopující tvar a do prostoru trčící displej multimediálního systému, to je jen zlomek prvků, které po usednutí do interiéru upoutají pozornost svou jinakostí a zaryjí se hluboko do paměti.

Toyota C-HR dvakrát jinak

HYBRID

Benzinový čtyřválec **1,8 l** + elektromotor

Výkon **90 kW (122 koní)**

Pohon **předních kol**

Automatická převodovka

Zrychlení z 0–100 km/h **11 s**

Maximální rychlost **170 km/h**

Spotřeba **3,8 l/100 km**

Základní cena **629 900 Kč**

BENZIN

Přepíňovaný benzinový čtyřválec **1,2 l**

Výkon **85 kW (116 koní)**

Pohon **předních** nebo **všech kol**

Manuální nebo **automatická** převodovka

Zrychlení z 0–100 km/h **10,9 s**

Maximální rychlost **190 km/h**

Spotřeba **5,9 l/100 km**

Základní cena **489 900 Kč**

Autoři šli dokonce tak daleko, že do stropního čalounění nadělali efektní designové dolíčky a pohráli si také s plastickým povrchem výplní dveří. Zkrátka ať se podíváte kamkoli, objevíte nějaký nápad a hlavně nepřestane žasnout nad pečlivostí, s jakou je interiér postavený. Leckterý prémiový konkurent může závidět. A tím nás C-HR hodně baví.

Stejně tak pohodou, jaká z toyoty vyzařuje při jízdě. Podvozek pluje na poměry crossoverů hezky tiše, měkce tlumí nerovnosti a mrštné jízdní vlastnosti vzbuzující důvěru působí na hravou část řidičovy mysli.

Kroutíme si to serpentinami a úplně si pod kapotou dokážeme představit nějaký pěkně štavnatý motor. Sedláme ale hybrid, u kterého jsou vymazlené schopnosti podvozku příjemným bonusem, ale nikoli primárním cílem. Tím je samozřejmě nízká spotřeba, nicméně pojďme na chvíli opustit svět emocí a soustředíme se na technický grunt.

Když se po stisku startovacího tlačítka přístroje rozzáří typickou modří a ožijí všechny palubní funkce, kosmický koráb je připraven vyrazit, byť konvenční motor pod kapotou zatím pořád v klidu odpočívá.

O první metry jízdy se postará elektrika, a budete-li na plynový pedál něžní, chvíli to tak vydrží. Dokonalým prostředím jsou pro hybrid přepíňaná města. Ranní špičkou se dokáže prokousávat čistě elektricky, tedy

levně a ekologicky. Elektřina se pak do akumulátorů samočinně vrací při každém zpomalování a brzdění. Tenhle koloběh probíhá v útrobách našeho mimozemšťana naprosto přirozeně a neznatelně, takže vám po chvíli ani nepřijde, že by bylo něco jinak, než jste zvyklí. A tak korzujete městem, až zjistíte, že průměrná spotřeba snadno klesne i pod hranici pěti litrů.

Abyste na palubním počítači udrželi takto snové hodnoty i při jízdě po otevřených silnicích, chce to trochu sebekázně. Co nejvíc plynulosti, minimum předjíždění a zbytečného zrychlování. Přínos elektromotoru pak totiž klesá, spotřeba se posune do oblasti typické pro běžná benzinová auta a kouzlo mizí. Stejně tak ona příjemná cestovní pohoda, protože hybridní řetězec při razantní akceleraci nepřírozeně kvílí.

Chce si to tedy vás ujasnit priority. Uvědomělý řidič pohodář bude z hybridu nadšený, divočejším povahám bychom doporučili klasiku – přeplňovanou dvanáctistovku, pro kterou se navíc nabízí i verze s pohonem všech kol. Ať už se rozhodnete jakkoli, těšte se na parádní úlet. C-HR vám bude dělat radost svým vzhledem, luxusním interiérem i bohatou výbavou, ve které najdete všechny dnes dostupné asistenční systémy a komfortní prvky známé z luxusních aut. Také proto má Toyota C-HR odvahu začínat na půlmilionové cenovce, v případě hybridu pak na částce 629 900 Kč. ■

FINÁLE CZECH BEAUTY 2016

Velké finále glamour a Playboy soutěže **Czech Beauty 2016** proběhlo 5. 11. 2016 v luxusním pražském Fashion Clubu. Návštěvníky a vzácné hosty čekala tříhodinová show moderovaná modelkou Sabinou Koudelkovou s bohatým programem a boj o prestižní tituly Czech Beauty Star! Ten má nakonec pět vítězek – **Denisa Furmanová, Monika Bukačová, Tereza Hynková, Nikola Kobzová a Barbora Zavadilová.**

V rámci bohatého programu proběhlo taneční vystoupení úžasných beauties v čele s vítězkou Czech Beauty 2015 Ivetou Kindlmanovou, glamour focení na stagi Photon Europe, Vibrasil Samba Show, přehlídka luxusního prádla značky Werso, jedinečná Angel show s křídly od návrhářky Ariny Couture ve stylu

Victoria's Secret a těsně před vyhlášením vystoupil houslový virtuos Michael Hejč. Porota Czech Beauty byla nabitá známými jmény z modelingové branže včetně tří nejúspěšnějších mužů roku současnosti Jakuba Krause, Jana Vurma a Tomáše Martinky. Modelingové agentury zastupoval Jiří Moršadt z Miss Czech Press,

Anutka Kapeliuha z VandAgency a Irina Budka ze Slavic Beauty. V rámci after-party vystoupila v roli sexy DJ německá Playmate Christiane Henschel.

Nejúspěšnější modelky pro vás exkluzivně nafotily následující pictorial, který vítězky představí a pokřtí v rámci večírku Czech Beauty 25. 2. ve Fashion Clubu. ■

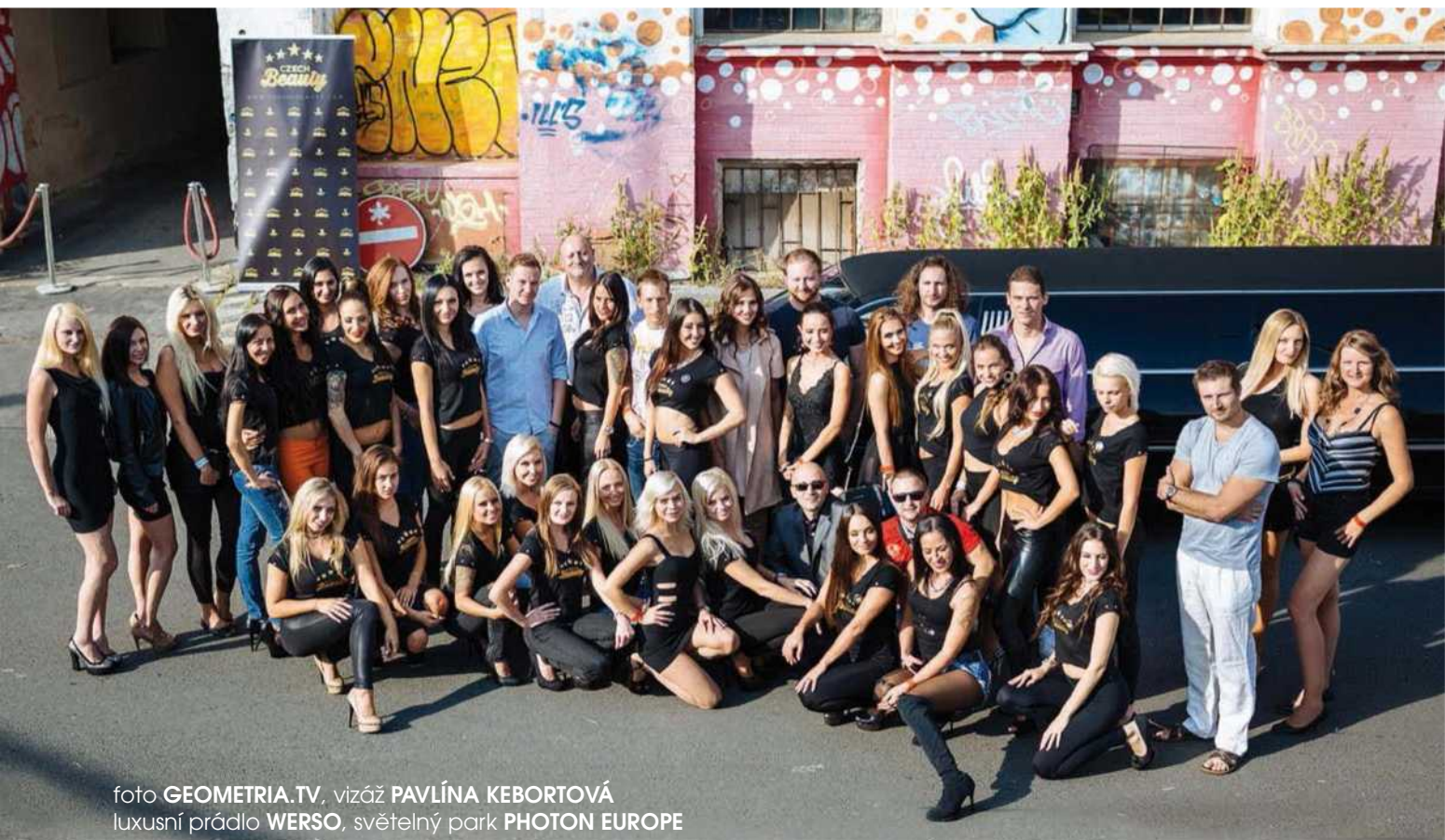

foto GEOMETRIA.TV, vizáž PAVLÍNA KEBORTOVÁ
luxusní prádlo WERSO, světelný park PHOTON EUROPE

Do sezony 2017 se můžete jednoduše přihlásit na www.czech-beauty.com.

PICTORIAL

*It's too late
to live tomorrow
Live today*

Finále Czech Beauty Star 2016

foto JAN HODAČ

Monika Bukačová

foto MARTIN ŠEBESTA

Barbora Zavadilová

Tereza Hynková

Nikola Kobzová

Denisa Furmanová

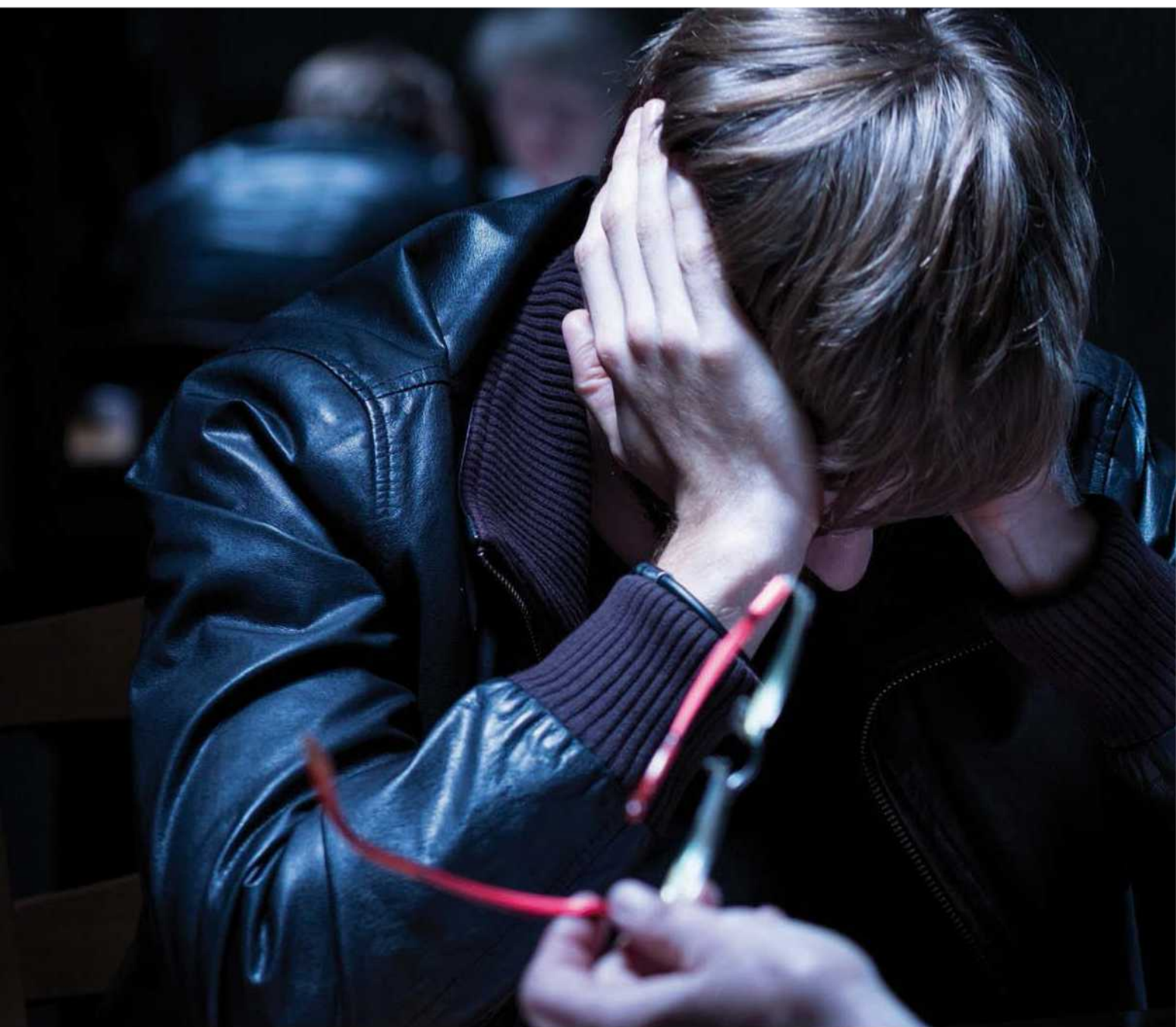
foto MARTIN ŠEBESTA

Barbora Zavadilová

Prozrad' to, ty hajzle!

*Říká se, že druhým nejstarším
řemeslem světa je ŠPIONÁŽ.
S ní úzce souvisí UMĚNÍ
VÝSLECHU NEPŘÁTELSKÝCH
AGENTŮ A ZAJATCŮ,
kteří ve svých hlavách
nosí nesmírně cenné informace.
Jen je z nich dostat.*

Metody výslechů se v průběhu dějin vyvíjely stejně jako kterákoli jiná lidská činnost, od primitivního zmlácení do bezvědomí přes mazaný psychologický nátlak až po podávání LSD a podobných látek. V počátcích tohoto oboru měly vyslýchání zajatců a podezřelých často na starosti sadistické mlátičky, které se řídily jednoduchou a na první pohled neprůstřednou logikou: čím větší bolest dokážou vyvolat, tím spíš získají potřebné informace. Mučení bylo odpradáвна legitimním prostředkem, který se běžně používal prakticky ve všech známých společnostech a kulturách. Posvětila ho dokonce i církev – v roce 1252 papež Innocent IV. schválil používání tortury při výsleších svaté inkvizice. A kdo by si dovolil zpochybnit nástroj tak mocné organizace, jako byla katolická církev... Až zhruba v posledním století se začaly objevovat ojedinělé názory, které účinky (a hlavně výsledky) „zostřených“ výslechů zpochybňují a naznačují, že lépe by mohly fungovat spíš „měkké“ metody. Dává to smysl, protože i ti nejdrsnější z nás by se na skřipci ochotně přiznali k tomu, že na Čertových kamenech obcovali s ďáblem a potom zavraždili tučet nevinátek. Úkolem vyšetřovatelů je získat pravdivé

Musíte vědět, na co se ptát

Ve filmech má vždycky všechny důležité informace jeden nepřítel, a pokud se ho podaří zlomit, všechno je zachráněno a může přijít happy end. V reálu to funguje úplně jinak: skutečnost odhalí různé zdroje a střípky zdánlivě nesouvisejících drbů. Úkolem vyšetřovatelů bývá poskládat je dohromady. Je to složitá práce, která vyžaduje intuici, schopnost analytického myšlení a často notnou dávku štěstí. Její základní princip však zůstává už po tisíce let stejný. Prozrazuje ho citát **Sherwooda F. Morana**, nejúspěšnějšího vyšetřovatele historie, který si nechal zarámovat a pověsit do své pracovny šéf CIA: „**Musíte vědět, na co se ptát. Čím víc informací máte, tím lepší otázky můžete při výslechu klást. Jak říkají buddhisté: klíčem není znalost odpovědí, ale správných otázek.**“

a konkrétní informace, ne (často bizarní) vynucená přiznání. Když budete do člověka od rána do večera něčím bušit, pouštět do něj elektrický proud a podobně, řekne vám všechno, co chcete slyšet. Ale bude to pravda...?

Přestože řada expertů tvrdí, že mučení nepřináší kvalitní zpravodajské informace, stále se běžně používá, jak dokládají třeba záznamy z proslulé irácké věznice Abú Ghrajb. Podle oficiálních vyjádření armádních činitelů se vždy jedná o „excesy jednotlivců“. Kdyby tomu tak bylo, pak jedinců libujících si v excesech běhá po světě mnohem víc, než je zdravo.

Psychopati s utěrkou na hlavě

Současné brutální konflikty bez jakýchkoli pravidel jsou pro výzvědné služby noční můrou. Nikdy v historii neměly nepřítel, jehož fanatičtí bojovníci s vymytými mozky jsou ochotni se za svou ideologii houfně odebrat na věčnost. Ochotně, s výkřikem Alláh Akbar a ve vestě napěchované výbušninami. Svěprávný člověk se bojí bolesti a smrti a udělá všechno, aby se jim vyhnul. Psychopati s utěrkou omotanou kolem hlavy se naopak těší „do ráje“. Náboženští extremisté z nepřátelské a diametrálně odlišné kultury, kteří v pauzách mezi jednotlivými koly waterboardingu spokojeně recitují korán, jsou pro vyšetřovatele tvrdým oříškem. Žijí ve svém vlastním vesmíru ve stavu, který se podobá jakési autohypnóze. Často mají dobré vzdělání, jsou asketičtí, fyzicky i mentálně velmi silní a pohrdají „bezvěrci“. Věřící svému poslání natolik, že jsou pro něj ochotni udělat cokoli – lhát, zradit, zabít nevinné – bez jakékoli lítosti. Tito lidé se vyslyšají drsně. Čím vyšší je jejich postavení v hierarchii, tím drsněji. Navíc se na výsledky často spěchá, protože můžou pomoci překazit plánované teroristické akce a zachránit

tím mnoho lidských životů. Vyšetřovatelé tak rozhodně nejednají v rukavičkách.

Podle humanitárních organizací výslechy s použitím mučení nefungují, vládní reporty tvrdí pravý opak a při nasazení správných technik prý i ti nejvíc hard-core teroristé buď spolupracují, nebo alespoň poskytují užitečné informace. Pravda bude asi někde mezi tím a výsledky se jistě liší kus od kusu. Výběr vhodné techniky výsledku pak většinou zůstává na intuici vyšetřovatele.

Mlátičky nahradili psychologové

Podle odborníků je základní taktika výsledku, který nedoprovází fyzické násilí, prostá: snažit se přesvědčit vězně či vyslýchaného o tom, že je v jeho vlastním zájmu říct pravdu a nejlepší ze všech možností je přiznat se. Proto mlátičky nahrazují psychologové a důležitější než správně zasadit levý hák je umět číst neverbální signály nebo dobře načasovat vhodnou otázku. Dobrý vyšetřovatel si ještě před začátkem výsledku sežene veškeré dostupné informace o svém protivníkovi. Zpočátku si s ním místo otázek jen dlouze povídá o všem možném a snaží se najít společné zájmy (sport, televizní seriál, dobře vyvinuté zrzky...). Respektuje ho a chová se slušně. Dává najevo, že vyslýchaný není nepřítel, pouze (dočasně) vězeň. Každý z nich má svůj příběh, který chce vyprávět – vyšetřovatel mu musí naslouchat, vcítit se do jeho postavení a ukázat, že může vyřešit část jeho problémů. Dostává dobré jídlo? Cigarety? Potřebuje ošetřit? To všechno se dá zařídit. Vězeň musí být v pohodě, protože čím pohodlněji se bude cítit, tím víc bude mluvit. A čím víc bude mluvit, tím obtížnější je lhát. Dále se doporučuje hned zpočátku si ujasnit totožnost: když teroristovi řeknete, že je nepřátelský agent zatčený bez vojenské uniformy, a tudíž se na něj nevztahuje ochrana zajatců podle Ženevské konvence, odpoví, že je bojovník ve svaté válce, a pravděpodobně se rozpovídá o podrobnostech – své motivaci a tak dál, a prozradí tak víc, než měl v plánu. Díky tomu vyšetřovatel už v úvodu získá užitečné informace. Pak postupně odkrývá to, co si zjistil předem a co snad mezitím odhalily další výslechy jiných zajatců. Vytváří tím atmosféru „my o tobě stejně víme všechno“. Snaží se vyslýchaného dostat do stavu, kdy uvěří, že nemá cenu zapírat a hra je u konce.

Když se to podaří, vězeň pak nemá pocit, že přiznáním zrazuje své kumpány, protože „oni už to stejně vědí“. Jednotlivé techniky bez použití násilí popisujeme v infoboxu Přátelský výslech.

Zostřený výslech

Zastánci drsnějších metod věří, že zlomit se dá každý. Kdo byl venku hrdina, ten se ve vězení změní. Lidé se přirozeně bojí mučení a smrti a představa, že ze špinavé kobky tři patra pod zemí už nikdy nevylezou na denní světlo, je děsivá. Možná si říká-

te, že mlátit do někoho baseballovou pálkou není žádné umění, ale uznávaných specialistů na „zostřený výslech“ je jako šafránu. Jejich řemeslo, jak jsme zmínili v úvodu, se neustále vyvíjí a využívá nové vědecké poznatky o fungování lidského těla. Některé metody, které se objevily v posledních letech, přesto připomínají středověk – třeba zlomit vyslýchaným nohy a pak je nutit trávit celé dny v tureckém sedu. Výborně funguje obyčejná krysa hozená do spodního prádla, které se pak převáže těsně utaženou osuškou. V Izraeli používají tzv. palestinské ukřižování: vězně s rukama spoutanýma za zády pověsí tak, aby celá jeho váha spočívala na ramenních kloubech. Totální kontrolu nad vězněm zosobňuje tzv. rektální výživa. Hladovkářům, kteří odmítají potravu (a někdy i vodu), se proti jejich vůli výživa zavádí nitrožilně. Totéž se ovšem dá provést také análně. Dozorci takto mají vězně „krmit“ běžným jídelníčkem rozmixovaným na kaši. Když se do této „diety“ přidá trochu chilli papriček, pak – kromě celkového pocitu ponížení – taková směs hodně zamíchá trávicí soustavou. Dost nechutná, ale údajně zázračně účinná metoda. Zajímavé je tzv. white torture, bílé mučení. Jde o totální izolaci a deprivaci všech smyslů. Vězeň je zavřený v odhlučněné cele bez oken, kde je všechno krémově bílé, uvnitř nenajde jediný odstín jiné barvy. K jídlu dostává rýži na bílém papírovém tácku, kterou nosí stráž obuté v měkkých trepkách, aby dovnitř nedolehl žádný zvuk.

Dobré výsledky přinášejí nekonvenční hudební smyčky. V porovnání s výpraskem bytelnou gumovou hadicí to zní směšně, ale zkuste si desetkrát za sebou poslechnout písničku z dětského pořadu Sezamová ulice. A teď si představte, že byste ji poslouchali na plné pecky 72 hodin v kuse. To

se opravdu nedá přežít a uchovat si přičetnost.

A tuhle od Iron Maiden znáš?

Mezi drsnější metody, které však nezanechávají fyzické následky, patří izolace, odpírání spánku, hlasitá hudba, absolutní ticho, nucení k homosexuálním aktům se spoluvězni, fingované popravvy apod. Kombinaci některých z nich využili experti ze CIA při zpracovávání jednoho z nejdůležitějších teroristů, kterého se kdy podařilo zajmout živého. Chálid Šajch Muhammad byl třetím nejvýše postaveným pohlavárem al-Káidy, významně se podílel na plánech útoků na newyorská dvojčata i na starších akcích proti ambasadám USA na území Afriky. Američané na jeho hlavu vypsal pohádkovou odměnu a vzácnou kořist dopadli. Vyšetřovatelé věděli, že Šajch má nesmírně cenné informace a na tom, jestli se jim podaří je získat, závisí životy mnoha nevinných lidí. K dlouhému výsledku ho odvezli na jedno ze speciálně uzpůsobených míst, které má CIA v různých koutech světa. Ironicky se jim říká Hotel California. Jejich přesná lokalita je přísně tajná, v Šajchově případě šlo pravděpodobně o upravené vězení na palubě letadlové lodi. Odvézt vězně na neznámé místo je součástí taktiky. Když neví, kde se nachází, ani jestli je den nebo noc, dostává se jakoby do jiné dimenze, kde chybí jakákoli pravidelná rutina, k níž lidská mysl automaticky tíhne. První týden ho nechali v absolutním tichu a tmě v malé kleci, kde mohl jen ležet v nepohodlné skrčené poloze. Pak najednou rozsvítili silné reflektory, které byly předem připravené kolem klece, a jako budíček svému svěřenci pustili heavy metal z reprobeden s výkonem 2000 W. Hity chlapců z Iron Maiden, Motörhead, Def Leopard, W.A.S.P. a podobných kapel

Přátelský výslech

**VYŠETŘOVÁNÍ BEZ POUŽITÍ NÁSILÍ
VYUŽÍVÁ PSYCHOLOGII A STŘÍDÁNÍ TAKTIK.
VYBRALI JSME TY, KTERÉ PODLE EXPERTŮ
FUNGUJÍ NEJLIP.**

Hodný a zlý policajt

Sympatický vyšetřovatel versus zlý a agresivní blbec. Nejznámější metodu už jste určitě viděli v řadě filmových detektivek. Role hodného a zlého by měly hrát vhodné typy, ale ty nejzkušenější dvojice se v nich dokonce s chutí střídají. Účelem této techniky je přimět vězně k tomu, aby cítil náklonnost k hodnému policajtovi.

Hrozivé ticho

Vyšetřovatel nic neříká a jen na vězně zírá. Nesmí uhnout pohledem nebo mrknout. „Ticho“ se většinou používá poté, co vězeň řekl evidentní lež. Dobře funguje na nevyrovnané jedince a na ty, kteří nečetli žádné pojednání na téma „jak přežít výslech“.

Neschopný vyšetřovatel

Vyslychající v arogantním vězni podporuje iluzi o jeho nadřazenosti a neschopnosti sebe samého, tím ho „rozmluví“. Třeba zadržené Arabky často vyslychají ženy, jež jsou na Blízkém východě považovány za méněcenná stvoření.

Rychlý sled otázek

Vyšetřovatel pálí jednu otázku za druhou a vězně při odpovědích pořád přerušuje. Tak ho tím vykoledá, že když vězeň konečně dostane šanci promluvit, řekne v rozčilení pravdu. Podobně funguje odhalení lhaní. Lháři se na výslech pečlivě připraví a mají nachystané odpovědi na otázky, které očekávají. Pokud se jich po deseti bleskově za sebou položených předpokládaných otázkách zeptáte na něco nečekaného a překvapivého, prozradí je krátké zaváhání.

Pýcha a ego

Vyšetřovatel vězně chválí jako výborného vojáka – bojoval jsi fakt dobře a statečně, klobouk dolů. Zdůrazní, že sám je také voják, a pokusí se tak vytvořit pouto, které mezi sebou muži ve zbrani tradičně cítí.

Láska k rodině

Myslí na svoji rodinu, my si ji najdeme a nebudeme s nikým jednat v rukavičkách. Přízněj se a tím je zachrániš.

Přátelství ke kolegům

Když budeš zpívat, sbalíme tvoje kámoše ještě předtím, než tu blbost udělají, a dostanou tak mnohem nižší trest.

Nenávist ke kolegům

Ty parchanti tě zradili, blbečku. Jsi sám a neštěkne po tobě pes. Podstatou této techniky je vyvolat touhu po pomstě.

zpříjemňovaly Šajchovi následující čtyři dny a noci. Nonstop. Jíst dostával nepravidelně a jen kašovitou stravu bez jakékoli chuti. Až potom začaly výslechy. Chodili za ním ve dvojicích. Někdy se zdrželi jen chvilku, jindy s ním mluvili nepřetržitě 24 hodin. Začali mu píchat heroin, občas dostával sodium pentothal – tzv. sérum pravdy a upravený metamfetamin, po kterém se dostane do upovídané nálady snad i němý.

Vzdal to a začal mluvit...

Takhle to šlo řadu týdnů, přičemž Šajch ztratil jakýkoli přehled o čase a netušil, co se děje „venku“. Mezitím se postupně dostali do zajetí další členové al-Káidy a informace, které od nich Američané získávali, využívali při výslechu VIP „hosta“ ve speciálním hotelu. To nejzajímavější na něj vždycky nečekaně vybaflí, když byla řeč o něčem jiném. Věděli toho stále víc a tím ho šokovali. Něco byla pravda, něco ne, ale snažili se mu sugerovat, že vědí úplně všechno. Řekli mu, že jeho kolegové začali spolupracovat, nebo sprostě s džihádem sešli. Všechny otázky pokládali stále dokola, nikdy je to neunavilo. K smrti vyčerpaný Šajch nakonec usoudil, že velkolepé plány na další útoky ve stylu toho na newyorské World Trade Center jsou stejně předem odsouzeny k zániku. Vzдал to a začal mluvit...

Celý výslech trval asi pět měsíců. Co přesně Šajcha nakonec definitivně zlomilo, není jisté, pravděpodobně to však byla rychle vytvořená závislost na heroinu. Informace, které z něj vyšetřovatelé vydolovali, měly lví podíl na zdecimování al-Káidy. Tehdy největší teroristická organizace světa s pečlivě vybudovanou organizační strukturou dnes už jen živoří. Zničit ji – a zachránit tím tisíce lidských životů – dokázal dobře vedený výslech jediného člověka. ■

Pomalů vyhasínají táborové ohně digitálního věku

*Divadelní klub. Bohémské a umělecké srdce divadla a všech kolem něj.
Právě tady se odehrávají nejzásadnější příběhy – tady, a pak nahoře na jevišti.
Herci, baletky, muzikanti. Tady se žije divadelní život se vším všudy.*

Vzpomínám na dobu před patnácti lety, kdy se z klubu po zavíračce skoro každou noc vyrazilo na velký tah městem. Hrál se, zpívalo, tančilo. Líbalo se, svlékalo. Žilo se naplno.

A z posledního baru se v osm ráno klidně vyrazilo rovnou na baletní trénink nebo na čtenou zkoušku.

Dnes už to tak není. Alespoň v divadelních klubech, které znám a kde jsem doma. Skončí představení, herci se odlíčí, někteří si zajdou do klubu na jedno pivo, dvě deci vína. A jde se domů. Profesionalita především.

Svět se změnil. Nenápadně, ale důkladně. Stačilo mu pár let a všechno je jinak. Ani zdaleka nejde jen o bohémy a umělce – můžou za to technologie a jejich zrádně kouzelná digitální vězení. Můžou za to hodnoty, které uznáváme, protože i ty se plíživě mění. V dnešním digitálním věku pomalu vyhasínají táborové ohně, bez kterých jsme se nedokázali obejít, co je člověk člověkem.

Sedm minut lidského věku

My lidé potřebujeme sedět u táborových ohňů. Vyprávět si u nich o hrdinských činech, o bozích našich otců, o krásných holkách. Pít medovinu, abychom zapomněli na trápení, boje a nemoci, které přinese zítřek.

Táborové ohně se v proměnách času mění. Naprostou většinu lidské historie bylo lidstvo v této otázce poměrně nevynalézavé. Setmělo se, začali jsme se bát. Vykřesali jsme jiskru, přihodili polínko, sesedli se k plamenům. Zadívali se do nich a byla zase pohoda. Všechno se změnilo za posledních pár tisíciletí, tedy za období z hlediska lidstva nesmírně krátké. Pokud by historie lidského rodu trvala dvanáct hodin, u ohnišť jsme proseděli jedenáct hodin a padesát tři minut.

Ve zbývajících sedmi minutách jsme vyvinuli všechny ostatní nové, lepší a pokrokovější varianty táborových ohňů – především hospodu, bar, pavláč a internet. Pořád jde o totéž – sednout si kolem táborového ohně. Žvanit, vychloubat se, balit holky. Moudře hovořit. Zhulákat se. Vypustit mindráky.

Kdo má IQ 36

Mindráky se nejlépe vypouštějí v technologicky poslední variantě táborového ohně – na internetu. Výborně se tam žvaní, protože je to beztestné a snadné. Kdybychom chtěli dosáhnout podobného efektu v primitivních podmínkách skutečného táborového ohně, museli bychom hulákat své opojné pravdy z vedlejšího kopce a ještě s obličejem zakrytým medvědí houní. Jinak by se nám okolosedící vysmáli do ksichtu, případně by nám rovnou dali na budku. Ale protože máme internet, jsme anonymně všemocní. Proto

nám připadá při letmém pohledu na běžnou internetovou diskusi k čemukoliv, že český národ jako celek má průměrné IQ 36, je velice rasistický, zlý, zahořklý a vůbec k smíchu. Naštěstí to tak není, protože většina Čechů u tohoto táborového ohně nesedí. Sedí jinde. Dnešní táborové ohně, to jsou hlavně bary a hospody. (Genderově nevyváženě vynechám s dovolením pavlače, protože jejich období slávy už dnes pomíjí a přesouvá se do společenských pestrobarevných časopisů, které známe pod souhrnným názvem „Co opravdu nikdo nepotřebuje vědět o celebritách“.)

Proč máme své slávisty

Uživatelé prastarých táborových ohňů měli jednu ohromnou výhodu. Neznali demokracii, feudalismus, kapitalismus ani s odpuštěním socialismus. Znali jen svůj kmen. Z důvodu této neznalosti byli svorní a jednotní, na budku dávali výlučně ostatním kmenům. Pečovali o své starce. Vážili si jejich moudrosti. Zatímco my jsme většinou na naše starce nas*raní. Měli by přece dávno zodpovědně umřít, odkázat nám nasycený majetek a vůbec nás tak nějak přestat obtěžovat svými názory a svou existencí. Musíme je pouštět sednout v tramvaji, musíme složitě řešit, kam je odložit, abychom jako jejich potomci mohli bydlet v bytech, kde strávili celý život.

My nositelé demokratického odkazu tuhle výhodu pospolitého a soudržného života kmene nemáme, a proto si musíme odlišnosti hledat jinde. Proto mají Češi Rusáky, spartani slávisty, Evropané uprchlíky, všichni máme tchyň. Důchodce. Proto mají zmiňovaní aktivní přispěvatelé internetových debat pražskou kavárnu, ačkoliv nikdo přesně netuší, co to vlastně znamená.

Proč se bojíme tříletých dětí

Dnes se nemusíme bát o nic jiného než o dobré bydlo, a proto si vymýšlíme stále nové patníky, které musíme občurat. Jedním z našich posledních průlomových vynálezů (kromě pražské kavárny) jsou generační střety. Generační rozdíly. Ty jsme vyvinuli, abychom ospravedlnili naši ostražitost vůči všemu, co je moudřejší než my. Nebo co je dravější a přizpůsobivější než my. Rozparcelovali jsme své blízké podle data narození a přisoudili jim univerzálně platné vlastnosti – jako bychom byli všichni stejní, vyrábění podle jedné šablony.

Máme například generaci Alfa. Ta ještě kolem táborových ohňů nesedí, nejstarším z této generace jsou zhruba tři roky. Už se jich ale bojíme. Tušíme jejich potenciál.

Jde o technologie. O mozek a jeho neuvěřitelnou schopnost adaptace. O žárliveckou paranoii, kdo všechno je lepší a chytřejší než my.

Jak jsme se rozparcelovali

Generace nás Čechů, potomků jednoho kmene, miliony jedinečných individualit s neopakovatelnými osudy, zkušenostmi, láskami a moudrostí, jsme si my moudří rozparcelovali takto:

1. Tichá generace se rodila v letech 1925 až 1945. Nejsou váženými starci (to by byl kmenový pohled), ale obtížnými spoluobčany s legítkou na tramvaj zdarma. Technologickým vrcholem v době, kdy se formovala jejich osobnost, bylo rádio.

2. Generace Baby Boomers. Dnes je jim padesát tři až sedmdesát dva let a spousta z nich už má taky legítku na tramvaj zdarma. Zažili studenou válku i bezútešný socialismus, nebyl to větší hezký život. Dnes mají nasysleno a vadí nám. Technologickým vrcholem v době jejich dravého mládí, kdy chtěli změnit svět, byla televize, gramofon a kotoučový magnetofon.

3. Generace X, to je většina z nás. Ani mladí, ani staří, protože dnes je v módě průměr. Tedy generace X. Ročníky narození 1965 až 1980 už ale dosluhují, protože jak víme, moudrost se necení, důležitými vlastnostmi dneška jsou dravost a mládí. A nejmladšímu z téhle generace je s odpuštěním sedmatřicet let. Technologii jejich mládí byl kazeták, walkman, první počítače a prehistorické počítačové hry.

4. Generace Y se rodila v letech 1981 až 1999. Netouží měnit svět, jen se chce mít dobře. Jde o první generaci s mobilem vrostlým do ruky, pro kterou je zábava mnohem důležitější než práce. Většina považuje manželství za překonanou instituci, jejich rodinou jsou kamarádi. Je s nimi propojena smartphonem a internetem. Lidé z této generace mají na vše názor a rádi ho sdělují druhým. Jde o první opravdu globální generaci přežrané euroatlantické civilizace – ať jsou z Prahy, New Yorku, Sydney, nebo Tokia, všichni poslouchají stejnou hudbu, koukají na stejné filmy, chodí stejně oblékáni, jedí ve stejných fastfoodech, chodí do stejných barů a zajímají se o stejné věci.

Technologiemi jejich dětství jsou mobilní telefony, discmany a hlavně internet.

5. Generace Z (2000–2013) se narodila v digitálním světě. Vyrůstá se smartphonem a tabletem, od malička je na facebooku. Svět kolem sebe nežije, ale fotí, natáčí a pak sdílí na sociálních sítích. Jejimi hrdiny nejsou filmové hvězdy ani rockoví zpěváci, ale blogeri a youtuberi. Děti jejich věku. Ani facebook už netáhne, ten je přece pro starý. Generace Z žije na internetu. Doslova. Neumí navazovat skutečné sociální vazby v reálném světě. Nejstarší z nich budou brzo plnoletí.

Kdy k nám dorazí fenomén hikimori

A pak je tu už zmiňovaná generace Alfa, naše budoucnost. Ti, kteří jednou povedou svět a budou ho formovat. A kteří budou vychovávat další děti podle obrazu svého. Nejstarším z nich jsou dnes tři roky, ale už teď si jejich světovou vládu dokážeme představit. V dnešním Japonsku totiž sílí mimořádný fenomén hikimori (odtržení). Milion a půl mladých Japonců (z generace Z) se naprosto vyhýbá lidské společnosti. Třeba i několik let už nevyšli z domu, většinou tedy z pokoje v domě rodičů. Ve dne spí, noci

prosedí u počítače a televize. Jsou uvězněni v digitálním světě a je jim tam dobře. Odmítají pracovat, nechávají se živit rodiči. To je budoucnost naší civilizace – a především je to budoucnost našich táborových ohňů. Protože táborové ohně dnešních dětí jsou čistě virtuální. Mladé lidi kolem dvacítky brzy v barech ani hospodách jednoduše nenajdeme. Dokonce i s tabletem a wi-fi připojením pro ně brzy bude pobyt v reálné místnosti plné reálných lidí jednoduše ztrátou času a těžkou zkouškou sociálních dovedností.

Jak zařídit rande bez mobilu

Dnešní třicátníci ještě můžou vzpomínat na doby, kdy se na střední škole poprvé opili, kdy u baru poprvé svedli spolužačku, zatáhli ji do temného kouta, a co tam s ní všechno prováděli.

Pořád ještě chodí do hospod a barů – pořád jsou pro ně táborovým ohněm. Místem, kde se utváří parta, kde se zapomíná. Kde se baví. Ale už jich není tolik. I oni už unikají do digitálního světa, žijí v něm stále častěji.

Dnešní čtyřicátníci jsou těmi, kteří pamatují pravěk bez internetového připojení. Jsou to pozoruhodní lidé. Byli schopni zorganizovat setkání v hospodě nebo dokonce rande pouze za pomoci telefonu pro pevnou linku. Což je pro generaci Z jednak nepředstavitelný organizační výkon (čas a místo schůzky nelze žádným způsobem operativně změnit z tramvaje nebo auta), jednak nepředstavitelný pojem obecně. Telefon pro pevnou linku je něco jako trilobit. Pazourkový pěstní klín. Zaprášený předmět z muzea.

Co zbývá lidské smečce

Dnešní padesátníci se rodili v době zlatých šedesátých let, kdy se ještě v centru Prahy běžně topilo uhlím. Uhlím, které se vynášelo ze sklepa. Nikdy neproběhlo na této planetě tolik revolučních změn jako v posledních padesáti letech. Jak se s tím máme jako lidstvo vypořádat? Jak se z toho definitivně nezbláznit? Zbývá nám jediná jistota – zachovat táborové ohně, ať už v jakékoliv podobě. Pokud rezignujeme na to, že jsme členy lidské smečky, přestaneme být lidmi. Posezení u táborového ohně, tedy v baru, hospodě nebo co já vím třeba v divadelním klubu, je totiž výsostným znakem lidství. A pokud vyrazíme na bohémský noční tah s herci a baletkami, kde se zpívá a tančí, pořád může dojít i na líbání a svlékání. Offline.

BOOK
THE PLAYMATE DANCERS
FOR YOUR
NEXT EVENT

CORPORATE EVENTS
TRADE SHOWS
PRODUCT CAMPAIGNS
NIGHT CLUB APPEARANCES
SPORTING EVENTS
FEATURE FILM & TV
ADVERTISER VIDEO & PRINT
FASHION FOR EDITORIAL

PLAYMATEPROMOTIONS.COM

16 mladých a hodně bohatých

Jak moudře pravil režisér Woody Allen:

„Peníze jsou lepší než chudoba, a to především z finančních důvodů.“

S pravděpodobností hraničící s jistotou lze říci, že námi vybraná partička boháčů, kteří přišli k miliardě dolarů ještě před třicítkou, se zdatným znalcem života souhlasí.

01

MARK ZUCKERBERG

(1984, USA, 51,6 miliardy dolarů)

Spoluzakladatel, nejviditelnější tvář a boss sociální sítě Facebook, která má celosvětově přes miliardu aktivních uživatelů. Ostatně, když byl mladý muž, který v důsledku pracovního vytížení nestihl vystudovat Harvard, v roce 2010 magazínem Time jmenován nejvýraznější osobností roku, konstatoval šéfredaktor vlivného periodika, že počtem obyvatel je facebook třetím největším státem světa. A jak dodal, ví toho o svých občanech nepochybně víc než řada administrativ. Marka tak rozhodně nemusí trápit stesky některých kolegů z Harvardu, kterým měl údajně ukrást jejich nápad, ani film Sociální síť s touto myšlenkou si pohrávající. Když se v roce 2012 zprvu nenaplnila Zuckerbergova prvotní očekávání spojená se vstupem Facebooku na burzu, prohlásil, že Wall Street nerozumí sociálním sítím. Jak ukázal následný růst akcií, k pochopení došlo brzy. U příležitosti narození dcery věnoval Zuckerberg 99 procent svých akcií na charitu. Jak ale upozornil Forbes, je „darování“ akcií místo peněz neuvěřitelně daňově efektivní.

02

DUSTIN MOSKOWITZ

(1984, USA, 9,5 miliardy dolarů)

V březnu 2011 vyhlásil Forbes absolventa Harvardovy univerzity nejmladším dolarovým miliardářem všech dob. Základy své první miliardy „vykopal“ Moskowitz v roce 2004, kdy pomáhal svému příteli, o osm dnů staršímu Marku Zuckerbergovi, s rozjezdem facebooku. Za to si o čtyři roky později odnesl podíl v hodnotě 2,34 procenta. Po odchodu z Facebooku založil v roce 2008 s Justinem Rosensteinem společnost Asana, specializovanou na vývoj flexibilních webových a mobilních aplikací. Mezi největší klienty patří Dropbox, General Electric, Samsung, Harvard University, Tesla Motors, NASA, Uber. Peníze Dustina údajně nezkazily, do práce jezdí na kole a létá ekonomickou třídou.

03

EDUARDO SAVERIN

(1984, Brazílie, 6,4 miliardy dolarů)

Přestože ve Facebooku vydržel coby jeden ze zakladatelů pouhý rok, stačil si Eduardo „zabukovat“ 5 procent akcií, což mu zajistilo postavení mezi elitou mladých miliardářů. Vzhledem k tomu, že odešel na základě

neřešitelných názorových rozporů s Markem Zuckerbergem, lze brát s jistou rezervou jeho tvrzení o tom, že facebook vlastně vymyslel a také financoval. Stejně jako podezření z toho, že zdroje k financování sociální sítě získal na základě svých kontaktů s brazilskou mafií. Před lety se Eduardo vzdal amerického občanství, čímž uspořil na daních 700 milionů dolarů. Jeho současným útočištěm je Singapur.

JANG CHUEJ-JAN

(1981, Čína, 5,1 miliardy dolarů)

Určitě nejmladší miliardářka historie, nejspíš také nejbohatší žena Asie. Absolventka marketingu a logistiky na Ohiojské státní univerzitě zná recept na to, jak zaopatřit potomka. Její otec, významný developer Jung Keung, nejdřív vybudoval v potu tváře společnost Country Garden. Těsně předtím, než uvedl šestou největší čínskou developerskou společnost na burzu, přepsal 70 procent akcií firmy na dceru. Tím ji katapultoval mezi 200 nejbohatších lidí světa. Jeho ratolest, která se podle Southern Metropolis News seznámila se svým manželem na základě rande naslepo, si zatím vede v řízení developerského gigantu velmi úspěšně.

SCOTT DUNCAN

(1983, USA, 5,1 miliardy dolarů)

Na první pohled by se mohlo zdát, že sympatický mladý muž z Houstonu patří do kategorie těch, jejichž největší „schopností“ bylo narodit se do pohádkově bohaté rodiny. Ve Scottově případě to ovšem rozhodně neplatí. Pravda, otec Dan Duncan založil úspěšnou společnost Enterprise Products, nicméně po jeho smrti v roce 2010 se syn nerozhodl pro dráhu bohatého dědice, ale jal se dál rozvíjet rodinnou firmu obchodující převážně s ropnými produkty. Během roku 2015 zvýšil její majetek o miliardu dolarů. Mimochodem, Scott Duncan je prvním americkým miliardářem, který na základě nově přijatého zákona nemusel platit dědickou daň.

ELIZABETH HOLMES

(1984, USA, 4,5 miliardy dolarů)

Podle Forbesu se cílevědomá a kupodivu i hezká blondýnka stala nejbohatší „self made“ ženou USA roku 2015. Kouzlo jejího byznysu spočívá v poznání, že řada lidí stejně jako ona jehly ve svém těle nejenže nemusí, ale má z nich přímo panickou hrůzu. A tak Elizabeth patentovala vlastní technologii krevních testů, při kterých stačí malá kapka krve odebraná z prstu, a založila společnost Theranos. V roce 2015 se ale objevily spekulace o spolehlivosti a přesnosti testů.

04

05

06

Vládní Centrum pro zdravotní programy dokonce přišlo s prohlášením, podle kterého představují praktiky laboratoří Theranos „bezprostřední ohrožení zdraví a bezpečnosti pacientů“. Firma proto uzavřela laboratoře a čeká na výsledky. Mezi čekajícími je z pozice člena představenstva i bývalý ministr zahraničí USA Henry Kissinger. Příběh Theranosu se nejspíš dostane na filmové plátno, roli Elizabeth si zahraje držitelka Oscara z roku 2013 Jennifer Lawrence.

BRIAN CHESKY

(1981, USA, 3,3 miliardy dolarů)

JOE GEBBIA

(1981, USA, 3,3 miliardy dolarů)

NATHAN BLECHARCZYK

(1984, USA, 3,3 miliardy dolarů)

Tuto trojici nelze rozdělit, bohaté hochy spojuje turisty a majiteli nemovitostí milovná a hotely nenáviděná společnost Airbnb, specializovaná na krátkodobé a cenově přijatelné ubytování. Příběh miliardového byznysu začal v roce 2007, kdy v San Francisku kolaboval hotelový systém. Studenti Chesky a Gebbia neměli na nájem, proto se rozhodli koupit tři matrace a pronajmout na pár nocí část pronajatého bytu. Nápad se ujal, po roce vstoupil do firmy absolvent Harvardovy univerzity v oboru počítačových věd Blecharczyk a v současné době služba funguje ve víc než 200 zemích celého světa. Na počátku června loňského roku se Nathan připojil k zatím bohatším a starším kolegům miliardářům Buffettovi a Gatesovi s tím, že většinu svého majetku dá na charitu. Vzápětí ho následovali oba společníci. Podle všeho bude co rozdávat, hodnota společnosti Airbnb, jinak prvního oficiálního sponzora posledních letních olympijských her v Riu, se odhaduje na 20 miliard dolarů.

TOM PERSSON

(1985, Švédsko, 3 miliardy dolarů)

Původně se chtěl desetiprocentní majitel švédského oděvního gigantu H&M živit jako rockový hudebník. Nakonec vystudoval v Londýně, ve kterém nyní žije, proslulou filmovou konzervatoř Met Film School a založil společnost Aspe Film AB. Tom Persson rovněž působí v nadaci, která podporuje dětský fond OSN Unicef, a stará se o to, aby 10 procent výnosů z prodeje plavek H&M putovalo každé léto do Bangladéše na podporu dodávek pitné vody. V jedné z nejchudších zemí světa pak jeho nadace založila a podporuje školu pro švadleny.

TATIANA CASIRAGHI

(1983, USA, 2,4 miliardy dolarů)

Kolumbijská celebrita s americkým občanstvím se narodila v Ženevě a bydlí v Paříži.

07

08

09

10

11

Dcera známého průmyslníka a vnučka jednoho z nejbohatších obyvatel Kolumbie Alfonse Lópeze Pumareje absolvovala historii na Americké univerzitě v Londýně a hovoří plynně pěti jazyky. Přes otcovu rodinu je Tatiana spřízněna s kolumbijským prezidentem, přes manžela pak s monackou knížecí rodinou. Matka dvou synů, přičemž Alexander (2013) je prvním pravnukem monackého knížete Rainiera III. V roce 2011 založila Tatiana Casiraghi módní značku Muzungu Sisters specializovanou na ekologické zpracování materiálů. Její charitativní nadace Montrice Foundation podporuje osoby postižené mozkovou mrtvicí.

12

SEAN PARKER

(1979, USA, 2,4 miliardy dolarů)

Už v patnácti letech byl Sean Parker jako zkušený hacker odsouzen k veřejně prospěšným pracím a dočkal se zařazení do registru FBI. Na střední škole vydělával 80 000 dolarů ročně, což mu mimo jiné umožnilo odmítnout perspektivní stáž v CIA, jejíž počítačové experty nadchla jeho verze systému vyhledávání internetových stránek. Spoluzakladatel společnosti Napster, která v letech 1999–2001 umožňovala výměnu hudebních souborů po internetu a v roce 2002 zkrachovala. Pak se stal prvním ředitelem Facebooku. Skončil za dramatických okolností, jedním z důvodů bylo zatčení pro podezření z držení kokainu, nikdy však nebyl obviněn. Po odchodu Sean Parker investoval 15 milionů dolarů do společnosti na streamování hudby Spotify. Pak přišla řada na Artime (mezi investory je Ashton Kutcher) a Screening Room. Díky druhé jmenované společnosti známého filantropa lze sledovat z tepla domova filmy v okamžiku jejich premiéry.

13

EVAN SPIEGEL

(1990, USA, 2,2 miliardy dolarů)

V roce 2011 uvedl jako student Stanfordovy univerzity, kterou nakonec nedokončil, z pozice spoluzakladatele do provozu sociální síť Snapchat, jejíž kouzlo spočívá ve schopnosti mazat digitální stopy. V praxi to znamená, že nejpozději do deseti vteřin po přečtení zmizí soubor ze zařízení adresáta i serveru. Evan je na svůj produkt náležitě hrdý, odmítl jak nabídku čínské společnosti Tencent za 200 milionů dolarů, tak rovné tři miliardy, které mu nabízel Mark Zuckerberg. Vzhledem k tomu, že Snapchat aktuálně využívá přes 100 milionů lidí a hodnota společnosti je odhadována na 10 miliard dolarů, nejspíš dobře udělal. Evan zastává názor, že za úspěchem stojí štěstí, a je posedlý ochranou vlastního

14

JULIO MARIO SANTO DOMINGO III.

(1985, USA, 2,2 miliardy dolarů)

Úspěšný dědic má ve srovnání s dalšími kolegy miliardáři zajímavou profesi, pracuje totiž jako diskžokej v New Yorku. Bratr mediálně známější Tatiany Casiraghi je vnukem šťastně, protože jeho rodině zůstal po smrti dědečka patnáctiprocentní podíl v pivním gigantu SABMiller. Má titul bakaláře z Bostonské univerzity, obor vědy o umění.

15

ROBERT PERA

(1978, USA, 2,1 miliardy dolarů)

Nejdřív si na obživu vydělával jako hardwarový inženýr ve společnostech Apple. Dobrého bydlá si Robert asi moc nevážil a z gigantu s nakousnutým jablkem v logu odešel, protože se mu zdálo, že vedení nereagovalo dost pružně na jeho novátorské projekty spojené s působením wifi. V roce 2005 vzal naspořených 30 tisíc dolarů, podle vlastních slov vyraboval kreditky a založil vlastní společnost Ubiquiti Networks vyrábějící wifi antény a další síťová vybavení. V lednu 2016 otevřela Perova společnost vývojové centrum v pražském Andělu. Robert Pera, kdysi nadějný basketbalista, jehož slibně se rozvíjející sportovní dráhu zastavila srdeční vada, je majitelem zatím nepřilíh úspěšného celku basketbalové NBA Memphis Grizzlies. Jeden z kurzů na Kalifornské univerzitě v San Diegu absolvoval v japonštině.

16

ALBERT VON THURN UND TAXIS

(1983, Německo, 1,5 miliardy dolarů)

Mladý dědic a milovník rychlých aut se stal miliardářem prakticky už v osmi letech, po smrti svého otce Johannese von Thurn und Taxis, na potvrzení statusu si ale musel počkat až do plnoletosti. Mladík, v jehož žilách koluje modrá krev, je členem vysoce váženého šlechtického rodu, který rozjel na území starého kontinentu poštovní služby a poskytl jméno taxislužbě. Jako jeden z mála miliardářů se nebránil službě vlasti, když sloužil ve společné německo-francouzské brigádě. Cit pro byznys uplatnil Albert, který od roku 2009 žije v Curychu, v obchodu s realitami. Mladý muž a na šlechtické poměry celkem slušný automobilový závodník je zároveň největším vlastníkem polí a lesů v Německu.

Triky na běhátku

Už vás nebaví stále stejná cvičení? TADY JE PÁR NÁPADŮ, KTERÉ VÁM VLIJÍ NOVOU KREV DO ŽIL. Umožní vám shodit nadbytečná kila a posílit svaly mnohem rychleji než kdy předtím.

Běžecký trenážér je pohodlné řešení. Čím je kvalitnější, tím víc se běh blíží přírodním podmínkám. Udrží vás ve formě celý rok. Ale občas je to trochu nudné. Člověk přece běhá kvůli tomu, aby se cítil mladší, silnější a zdatnější, a ne aby skončil jako nějaká laboratorní myš. Pokud vaše motivace upadá, máte několik možností. Můžete si (1) najít nový běžící pás, nejlépe s nerušeným výhledem na sál ženského aerobiku, (2) přizdobit si přístroj láhví piva za každý

uběhnutý kilometr nebo (3) zkusit jiná cvičení, která vám přinesou nové výzvy.

1. RYCHLOSTNÍ VÝBĚHY

Rozvíjejí rychlost a vytrvalost

Zvedněte pás o procento a spusťte ho. Začněte s minutovým během v mírném tempu. Zvyšte rychlost o 0,2 km/h a v tomto tempu běhejte jednu minutu. Pokračujte ve zvyšování rychlosti o 0,2 km/h po každé minutě běhu, dokud nedosáhnete rychlosti, kterou už budete pocítovat jako namáhavou. (Měla by to

být rychlost, kterou byste dokázal běžet zhruba 5 minut.) Po jedné minutě běhu touto rychlostí opět snižte o 0,2 km/h. Pokračujte ve snižování rychlosti o 0,2 km/h po každé minutě, dokud nedosáhnete původní rychlosti. Tento cyklus zopakujte dvakrát a na závěr si dejte lehký výklus na vychladnutí.

2. VÝBĚH DO KOPCE

Simulovaný běh do kopce zlepšuje celkovou vytrvalost nohou

Zvedněte pás o 1 procento. To bude vaše

startovací pozice. Spusťte pás a nastavte ho na svoji normální rychlost. (Měla by to být rychlost, kterou dokážete bez problémů běžet půl hodiny.) S tímto nastavením běžte 2 minuty. Zvedněte pás na 2 procenta a v této poloze běžte další dvě minuty. Potom se na dvě minuty vraťte do výchozí pozice. Pak opět na dvě minuty zvedněte pás, tentokrát na 3 procenta. Pokračujte ve zvedání a snižování sklonu uvedeným způsobem tím, že budete v každém intervalu zvyšovat sklon o dodatečné 1 procento, dokud nedosáhnete sklonu 7 procent. Sklon by se měl měnit tímto způsobem: 1-2-1-3-1-5-1-7. Potom se vraťte do výchozí pozice a opakujte celý cyklus od začátku. Na závěr si dejte desetiminutový lehký běh na vychladnutí při jednaprocentním sklonu.

3. VÝBĚH Z PEKLA

Pro zlepšení výbušné síly

– pouze pro pokročilé

Zvedněte pás o 1 procento a spusťte ho. Začněte minutovým během v mírném tempu. To bude vaše výchozí rychlost. Potom zvýšte rychlost o 0,4 km/h a v tomto tempu běžte dvě minuty. Pokračujte ve zvyšování rychlosti o 0,4 km/h po každých dvou minutách, dokud nedosáhnete rychlosti, kterou už budete považovat za namáhavou. (Měla by to být rychlost, kterou byste dokázal běžet asi 5 minut.) Touto rychlostí běžte dvě minuty a potom se vraťte na svoji výchozí rychlost. Zvedněte sklon o 2 procenta a opakujte celý cyklus od začátku, tj. každé dvě minuty zvyšujte rychlost o 0,4 km/h, dokud nedosáhne-

Jak často?

Tato cvičení jsou náročná a jsou sestavena jako namáhavá a komplexní. Měl byste je využívat pouze jako doplňková cvičení pro zvýšení rychlosti a vytrvalosti. Nepoužívejte je každý den – mohlo by to vést k přetrénování. Ideální je zařadit tato cvičení do programu dvakrát týdně. Před každým cvičením se rozehřejte desetiminutovým lehkým joggingem. Svaly se tak připraví na namáhavý trénink a ochrání vás to před zraněním. Po cvičení si zklidněte tepovou frekvenci lehkým během ve stejném tempu jako při rozcvičení.

te rychlosti, kterou už budete považovat za namáhavou. (Kvůli vyššímu sklonu to bude zřejmě nižší rychlost než v prvním cyklu.) Touto rychlostí pokračujte další dvě minuty a potom se vraťte na výchozí rychlost. Nyní zvýšte sklon na 4 procenta. Opakujte uvedený cyklus se zvyšováním rychlosti po každých dvou minutách až do maxima, potom zpomalením na výchozí rychlost a opětovým zvýšením sklonu o další stupeň. Pokračujte ve zvyšování sklonu, dokud nedosáhnete takového procenta sklonu, které vám už nedovolí běžet rychleji, než je vaše výchozí rychlost. Při tomto sklonu běžte 1 minutu, potom snižte sklon o 1 procento po každé minutě, dokud nedosáhnete počátečního sklonu 1 procenta, přičemž stále poběžíte svou výchozí rychlostí. Toto mučení těla zakončete desetiminutovým klusem na vychladnutí.

4. SPRINT A JOGGING

Napomáhá zlepšit vytrvalost

Zvedněte pás o 1 procento. Spusťte ho a začněte rychlým pětiminutovým během. (Rychlost by měla být tak vysoká, abyste při mluvení měl problémy s dechem.) Zpomalte rychlost na lehký jogging a pokračujte v tomto tempu následujících 5 minut. Pak opět zvýšte rychlost a vydržte v rychlém tempu 5 minut. Vzápětí vystřídejte opět lehkým pětiminutovým joggingem. Toto cvičení zakončete lehkým během na vychladnutí.

5. HORSKÁ DRÁHA

Zlepšuje ve stejné míře sílu i vytrvalost

Zvedněte pás o 1 procento a spusťte ho. Začněte minutovým během v mírném tempu, potom zvýšte sklon o 1 procento a v této poloze vydržte další minutu. Pokračujte ve zvyšování sklonu o 1 procento po každé minutě, dokud nedosáhnete sklonu 6 procent. Na této úrovni vydržte 3 minuty. Snižte sklon o 1 procento a zvýšte rychlost o 0,4 km/h. Při tomto nastavení vydržte 1 minutu, potom snižte sklon o 1 procento a rychlost zvýšte opět o 0,4 km/h. Pokračujte ve snižování sklonu a zvyšování rychlosti po každé minutě, dokud nedosáhnete výchozí pozice, tj. sklonu 1 procenta. V této nově dosažené rychlosti vydržte 3 minuty. Nyní opakujte celý cyklus

v obráceném pořadí. Zvýšte sklon o 1 procento a zároveň snižte rychlost o 0,4 km/h. Pokračujte v tomto nastavení 1 minutu a pak zvýšte sklon o další 1 procento a snižte rychlost opět o 0,4 km/h. Pokračujte ve zvyšování sklonu a snižování rychlosti, dokud nedosáhnete své výchozí rychlosti při sklonu 6 procent. V této poloze vydržte 3 minuty a potom snižte sklon a zvyšujte rychlost stejným způsobem jako předtím, dokud nedosáhnete opět sklonu 1 procenta. V této pozici vydržte běžet 3 minuty a na závěr si dejte desetiminutový běh na vychladnutí.

6. NAHORU DOLŮ

Simulované intervalové

cvičení zvyšuje sílu a rychlost

Zvedněte pás o 1 procento. To bude výchozí pozice. Spusťte pás a nastavte rychlost na mírné tempo. Při této rychlosti běžte přesně 1 minutu, potom zvýšte rychlost o 1 až 2 km/h. Na této rychlosti vydržte 1 minutu, pak opět snižte tempo na výchozí rychlost a opět vydržte 1 minutu. Poté beze změny rychlosti zvýšte sklon pásu o 2, 3 nebo 4 procenta (podle toho, jak jste dobrý běžec) a v dané poloze vydržte 1 minutu. Pak se opět vraťte do výchozí pozice (sklon 1 procento). Pokračujte v této poloze 1 minutu a potom opět zvýšte rychlost jako předtím. Celý cyklus opakujte pětkrát a cvičení zakončete lehkým během na vychladnutí. ■

Běžecský trenážér

Rychlost, kterou se pás pohybuje, se měří v kilometrech za hodinu a u většiny přístrojů se dá plynule nastavovat až do asi 16 km/h. Pokud se nejmenujete Bolt, mělo by vám to stačit. Změnou rychlosti a intervalovým tréninkem zlepšujete vytrvalost i sílu a zvykáte si na různou délku kroků při běhu i rychlé chůzi.

Sklon pásu se měří v procentech (nula sice znamená vodorovnou polohu, ale přirozenému běhu na rovině spíš odpovídá 1 procento). Větší sklon znamená přirozeně vyšší námahu. Pokud například vzdálenost 1,6 km běžíte 10 minut, pak při každém zvýšení sklonu o 1 procento budete muset vyvinout námahu, jako byste běžel o 6 až 10 km/hod rychleji, než je vaše skutečná rychlost. Tím se také zvyšuje rychlost spalování kalorií. Změnou sklonu pásu se koriguje způsob namáhání svalů na nohou, což napomáhá jejich posílení a zmotnění.

Když nad močálem svítá, vole! aneb Za všechny své zlatokopky si můžeme sami

Hned zpočátku si pojďme ujasnit jednu věc: zlatokopka je z pohledu mužů věc. Spotřební statek. Nové porsche. Sloužit bude dobře, pokud nepropadneme legrační myšlence, že by se do nás mohlo naše nové porsche zakoukat. Chtít s námi šťastně žít až do smrti a mít s námi kupu malých poršátek.

Geny krásné, geny silné a právníci

Pravěký muž to měl jednodušší. Vylezl z jeskyně, rozhlédl se kolem sebe, popadl nejhezčí holku, kterou uviděl, a měl s ní sex.

Abyste nebyly nejvíce sexy holky pořád těhotné, vynalezla evoluce násilí. Nejhezčí holku si tak po pořádku pranici odtáhl ten nejsilnější pračlověk, což bylo z hlediska genetiky naprosto v pořádku. Mísily se geny krásné a silné, pralidé byli stále kvalitnější, až se z nich stali velice kvalitní homo sapiens sapiens.

Ošklivé praženy stály stydlivě v ústraní a čekaly, až si jich všimnou ti neduživci, kteří zápas o nejkrásnější holku prohráli. Jasně, nebylo to příliš důstojné, ale ony přece taky chtějí souložit.

Tak se stalo, že se rodily i děti slabé a nehezké – a z nich se pak dlouhým vývojem plným genetických legráček stali právníci. A politici. Ale to předbíháme.

Abyste se k těmto ošklivým praženám slabí a neduživí pramuži vůbec přiblížili na délku máchnutí pyjem, vynalezla evoluce lásku.

Amorův šíp a komické vrtění orgánem

Proč lidé chtějí spoustu sexu a jsou kvůli tomu ochotní provádět neskonale pito-

Zlatokopka je žena, která využívá toho, že s ní muži chtějí spát, ke spokojenému a bezpracnému životu za jejich peníze. Z čehož vyplývá, že nemusí jít jen o zlatokopku ve smyslu druhořadé celebrity lovící v proslulém pražském zlatokopeckém baru Kozička hokejisty, ale i o manželku nebo kurvu. Tyhle tři typy vztahů se od sebe koneckonců nemusí nijak lišit. Klíčem, který to rozsekne, je láska. Jakkoliv legračně to slovo zní.

mosti? Proč si kvůli sexu od úsvitu dějin ubližují, podvádějí se, vraždí? Proč se do sebe zamilovávají i mimo období říje a kvůli polibku provádějí ještě větší pitomosti než kvůli souloži? Zde by měli přestat číst básníci. Je to samozřejmě výlučně díky biochemickým reakcím v lidském organismu. Za lásku nemůže Amorův šíp. Naše touha po sexu neznamena, že jsme snad nějak osobně nadšení z možnosti vkládat jeden orgán do druhého a ještě s ním komicky vrtět. Jde o biochemii. To hormo-

ny nám diktují, jak se máme chovat, koho líbat a s kým spát.

Protože pouze to je ve skutečnosti láska a sex. Evoluce například vymyslela hormon oxytocin. Pračlověk po něm zjhl. Na ošklivé praženě najednou viděl něco, čeho si dřív vůbec nevšiml. Jak zlehka klapla řasami, když se na něj podívala. Jak se jí na čele vytvořila kolmá vráska, když o něčem přemýšlela. Jak se hezky směje. Jak voní. Tento nápor něhy pračlověk nemohl zvládnout, oproti všem předpokladům se do ošklivé praženy zamiloval a nic už nebránilo tvorbě dalších neduživých a víceméně ošklivých potomků.

Dvojitá brada miluje Velké kozy

Zhruba někdy v této chvíli se evoluce zhluboka zamyslela. „K čemu by nám byly ošklivé a slabé děti? Vyrastou z nich přece úplně zbyteční dospělci, kteří nikoho nepřeperou, nic neuloví a nikomu se nebudou líbit,“ řekla si evoluce. A vyvinula rozum. Chytrkost. Hamiznost. Vypočítavost. A vyvinula také zlatokopky jako nechtěný vedlejší produkt.

Najednou si slabý a ošklivý pračlověk mohl říct – fajn, nejhezčí holka z tlupy mě nechce, takže co kdybych to zkusil jinak? A pomocí právě nadělené chytrosti vymyslel úplně první unikátní a dokonale funkč-

ní jámu na mamuty. Díky ní ulovil kvartálně víc mamutů než nejsilnější lovec tlupy Silná pracka pomocí oštěpu a kyje.

V tu chvíli roztočila své mozkové závitky i nejhezčí pražena jménem Velké kozy. Fajn, řekla si. Tadyhle Silná pracka sice všechny přepere, má krásně vypracované tělo a veliký... ehm orgán. Jenže více mamutích stejků mi dlouhodobě zajistí Dvojitá brada se svou patentovanou jámou! Budu se od této chvíle lísat radši k němu, je to jistější. A pohodlnější. Tak se zrodila první vypočítavá mrcha, první zlatokopka. Za mamuta cokoli. Zavřít oči a vyspat se s Dvojitou bradou. Předstírat lásku. Předstírat věrnost.

Dvojitá brada se ale do Velkých koz k zbláznění zamiloval. Kromě vynálezu jámy na mamuty se dokonce zapsal do lidské historie první pravěkou milostnou básní „Když nad močálem svítá“, kterou vytesal do skály přesně nad místem, kde se svou láskou nejčastěji souložil.

Jednoho dne, když se Dvojitá brada předčasně vrátil z obhlídky svých jam na mamuty, přistihl Velké kozy se Silnou prackou. Strkal do ní právě svůj... ehm orgán, a to prosím přímo pod vytesanou lyrickou básní „Když nad močálem svítá“.

Dvojitě bradě se zhroutil svět. První zaznamenanou sebevraždu z nešťastné lásky v lidských dějinách pak provedl rituálním skokem do vlastnoručně vyrobené jámy na mamuty.

Jak dohnat celoživotní sexuální půst

Evoluce v tuhle chvíli usoudila, že už se nebude dál s rozněžnělým oxytocinem trápit. Zkusmo namíchala smrtící koktejl jiných hormonů – dopaminu a endorfinu. Dopaminu se jednou ve vzdělané budoucnosti začne říkat hormon neřesti, endorfinu hormon štěstí. Jsou to požitkářské hormony, na rozdíl od všeobjímajícího a láskyplného oxytocinu.

Kromě svalnatého pračlověka jménem Silná pracka a inteligentního lyrika jménem Dvojitá brada žil v tlupě mimo jiné i pračlověk, kterému lidé v kmeni říkali Křivá huba.

Křivá huba byl stejně neduživý a stejně chytrý jako Dvojitá brada. Vymyslel převratné vymršťovací oko na zajíce a zajistil si tak neustávající přísun zaječích pečinek. Druhá nejkrásnější pražena tlupy, Pevný zadek, usoudila po vzoru kolegyně Velké kozy, že bezpracná pečinka je výhodnější než sex se Silnou prackou. Oželela tedy jeho... ehm orgán, pevně zavřela oči a nechala Křivou hubu, aby si s ní zhruba pět minut dělal, co chce. A pak zas a pak zas.

Křivá huba konečně po několika stovkách

BOOK A PLAYMATE FOR YOUR NEXT EVENT

CORPORATE EVENTS
TRADE SHOWS
PRODUCT CAMPAIGNS
NIGHT CLUB APPEARANCES
SPORTING EVENTS
FEATURE FILM & TV
ADVERTISER VIDEO & PRINT
FASHION FOR EDITORIAL

PLAYMATEPROMOTIONS.COM

těchto pětiminutovek dohnal celoživotní sexuální půst a po boku druhé nejkrásnější holky z tlupy, posílen dopaminem a endorfinem, začal uvažovat takticky. Uvědomil si, že tolik zaječích pečinek, co se mu podaří chytit do pastí, nemůžou ve dvou nikdy sníst. Začal je proto vychytrale rozdávat. Rozdělil se s vůdcem tlupy, s šamanem.

Rozdělil se i se Silnou prackou, ačkoliv dobře věděl, že kdykoliv se vzdálí z jeskyně, provádí Silná pracka s Pevným zadkem neuvěřitelné prasárny. Rozdělil se o zaječí pečinku s každým, koho si potřeboval zavázat vděčností.

Křivá huba právě získal moc. A navíc si pořád mohl s Pevným zadkem dělat, co chce. A kolikrát chce. Ani mu vcelku nevadilo, že Pevný zadek svůj... ehm orgán používá ráda, se všemi a za všech okolností. Však ho neubude.

Uplynulo několik let a Pevný zadek, druhá nejkrásnější pražena tlupy, ztloustla. Kolem Křivé huby se začaly hemžit nové, mladé a ještě neokoukané praženy, které měly také chuť na zaječí. A byly ochotny zavírat oči, kdykoliv bude Křivá huba chtít. Však si později se Silnou prackou všechno vynahradí.

Křivá huba, nyní mocný a vlivný člen tlupy, se nepotřeboval dlouho rozmýšlet. Odkopl dříve druhou nejkrásnější praženu Pevný zadek. Už mu k ničemu není. Vybere si novou, mladší, hezčí. S tou chce mít sex. Aspoň do doby, než ztloustne a bude opět racionálně nahrazena.

Karibik, nová kabelka a přibližlé veršičky

Zlatokopky si dnes především představujeme jako modelky a druhořadé celebrity lovící v luxusních podnicích hokejisty a podnikatele. Tak jednoduché to ale není. Zlatokopka je každá žena, která vlítne do vztahu s mužem bez lásky a s vidinou velkého materiálního prospěchu. Roztáhne nohy za dovolenou v Karibiku, za novou kabelku, za večeri v luxusní restauraci, za tři tisíce keš. A je úplně jedno, jestli zrovna hraje roli manželky, partnerky nebo kurvy. Důležité je, že to dělá cíleně.

Pro spoustu bohatých a úspěšných potomků Křivé huby je to velice výhodné. Tihle chlapíci dobře vědí, že jsou tlustí, neatraktivní nebo staří. Jen si chtějí pořídit něco na hraní. Nové porsche.

Pokud jsou potomci Silné pracky v balíku, jde o nejlepší kombinaci muž – zlatokopka. Nikdo nikomu neubližuje, všichni

budou tuhle žhavou kočku všichni závidět. Nové porsche.

To je právě ona mediálně vděčná varianta modelka – hokejista.

Pokud potomci Silné pracky v balíku nejsou, aspoň si se zlatokopkou občas – však vy víte co, protože věčně zavírat oči se prostě nedá.

Potomci Dvojitě brady to mají daleko horší. Taky mohou být úspěšní a bohatí, bohužel ale vyžadují od vztahu jednu věc navíc – lásku. Chtějí své krásce tesat v jeskyni přibližlé veršičky do skály, chtějí skotačit světem ve dvou, propletení tělesně i duševně. Pokud narazí na zlatokopku, mají smůlu. Jejich dalším osudem je pak rituální skok do jámy na mamuty.

Jak se nenechat napálit zlatokopkou (manuál pro potomky Dvojitě brady)

1. Důležité je pro ni jen to, co se dá (draze) koupit

Příznaky: Nezajímají ji procházky po nábřeží, netouží po výletech na Šumavu. Chce dostávat drahé dárky, jíst ve vyhlášených restauracích a dopravovat se tam výhradně vašim luxusním bavorákem. Nebo svým, pokud jí ho koupíte.

2. Vzteká se, když jí odmítnete něco zaplatit

Příznaky: Neztropí nejspíš přímo hysterickou scénu, na to je příliš taktická a vychytralá. Možná vás ale zarazí její neočekávaný sarkasmus nebo ublížené mlčení. Nebo ono klasické bolení hlavy, takže žádný sex.

3. Bez problémů přijímá drahé dary

Příznaky: Normální holka se cítí trochu nesvá, když jí koupíte něco opravdu drahého, třeba nové auto. Má totiž (oprávněný) pocit, že si jí tím kupujete. Pro zlatokopku je to naopak logický důsledek vašeho vztahu. Jinými slovy – velikost její lásky je přímo úměrná ceně vašich dárků.

4. Chce žít v luxusu, ale zdarma

Příznaky: Pokud plánujete dovolenou nebo nové bydlení se zlatokopkou, bude vás (možná nenuceně a diplomaticky) tlačit do výrazně dražších variant. Je přesvědčená, že má svou úroveň, pod kterou nemůže klesnout. Tato úroveň mimochodem vždy výrazně převyšuje její reálný příjem.

5. Laskavost za laskavost (peníze za sex)

Příznaky: Jen ty nejotrlejší zlatokopky to vybalí takhle na rovinu, to by si vámi musely být setsakramentsky jisté. Jsou ale mnohem přítulnější, když jim koupíte drahý dárek. Realita je prostá: spí s vámi za peníze. Pokud přestanou tět, nemají nejmenší důvod s vámi být.

jsou se svými hračkami spokojení. Zlatokopky mohou luxovat jejich konta a zároveň nemusí zavírat oči, když přijde na věc. Naopak. A potomci Silné pracky neřeší, stejně jako zlatokopky, takové zbytečnosti, jako je báseň „Když nad močálem svítá“, něha, soucit nebo starost o milovaného člověka. Nemají na to emoční kapacitu. Tak daleko a hlavně hluboko prostě nedohlédnou. Řeší parádní sex a to, že jim

správného kluka a jezdili spolu jako štuďáci na vejšce stopem po Evropě, protože neměli ani s odpuštěním na benzin, už dneska taky není ta žhavá sexy kočka jako dřív. Vychovávají spolu se správným klukem, dnes prošedivělým chlapíkem, děti, občas se pohádají, občas obejmou. Ale ten její blázen jí klidně i dnes napíše přibližlou básničku.

Když nad močálem svítá, vole.

Další dívka z objektivu kanadského fotografa Anthonyho Randalla **Bree Leigh** mezi své největší přednosti řadí oči, a pokud byste chtěli získat její srdce, museli byste o její přízeň hodně soupeřit s jejími psy, kteří jsou pro černovlásku zatím vším. „Ale možná kdyby mě někdo pozval na zdravou večeři na pěkné pláži, asi bych mu dala i nějakou šanci,“ směje se dívka, která začala kariéru modelky naplňovat před pěti lety, když sekla s prodáváním v obchodě s oblečením. Nejradši vzpomíná na zážitek při focení v Kostarice, kdy se krásné počasí během chvilky změnilo v šílenou bouřku a všichni byli rázem promočení až na kost. Ve volném čase se věnuje své kondici a samozřejmě svým čtyřnohým miláčkům.

 PICTORIAL

Bree Leigh

HRA MĚSÍCE

Cesta do fantazie

**JAPONSKÁ EPIKA
PRO SKALNÍ
FANOUSKY I NOVÉ
PUBLIKUM.**

Dlouho očekávané pokračování JRP series Final Fantasy navazuje na technicky okouzující animák Kingsglaive a krátkou anime sérii Brotherhood. Dobrodružství mladého prince Noctise a jeho tři bodyguardů je plné nezapomenutelných momentů.

Nabízí obrovský otevřený svět, ve kterém lze strávit více než stovku hodin. Desítky nepovinných úkolů, poctivé dungeons, lov legendárních monster, fotografování, rybaření, kulinářské umění, jízda na

opeřených „chocobech“ nebo v královské limuzíně – to vše zažijete na úžasném road tripu, který věrně zachycuje přátelství čtyř kamarádů.

K tomu přidejte spektakulární akční souboje s potřebnou dávkou taktiky, skvělý soundtrack a úchvatné grafické zpracování s podporou HDR. Ale pozor – **Final Fantasy XV** způsobuje těžkou závislost!

PlayStation 4, Xbox One / 1499 Kč

Gravitační orgie

Akční adventura **Gravity Rush 2** pokračuje po událostech v prvním dílu a přináší vylepšení na všech frontách. Dobrodružství půvabné blondýnky Kat okouzlí příznivce japonských videoher i fandů superhrdinů.

Díky novým gravitačním stylům a plynulejšímu ovládnutí mají hráči skutečný pocit vlády nad gravitací, kterou lze manipulovat podle libosti. Gravity Rush 2 bere dech uměleckým stylem a pestrostí otevřeného světa, složeného z létajících ostrovů. Bojem s nepřáteli na zemi i ve vzduchu a průzkumem prostředí lze strávit desítky hodin.

Kat nakonec rádi odpustíte i přílišnou naivitu a občasně problémy s kamerou, které ji trápily už v předchozím titulu. PlayStation 4 Pro přidává navrch podporu 4K rozlišení.

PlayStation 4 / 1599 Kč

text PETR PROŠEK foto ARCHIV

Maxipes Trico

The Last Guardian má pomalejší tempo a vzhledem k obtížnému ovládnutí je určena především zkušenějším hráčům. Emotivní příběh o přátelství malého chlapce s přerostlou čtyřnohou bestií vznikl téměř deset let.

Akční adventura s logickými hádankami klade důraz na spolupráci bezbranného chlapce s lidožravou mytickou bytostí. Ta je více zvířetem než klasickým parťákem z videoher – je třeba se o ni starat a vzájemný vztah budovat, jinak se nevyhnete frustraci.

The Last Guardian potrápí ovládnutím a nezvládnutou kamerou v interiérech, aby vzápětí šokoval úžasnými sceneriemi a gejzírem emocí. Nejde o přístupnou moderní hru, ale rozhodně si nezaslouží zakopat v sedém průměru. Jste na ni připraveni?

PlayStation 4 / 999 Kč

Pohádková nostalgie

Sourozenci Lann a Reynn prozkoumávají kouzelný svět Grymoire a hrají na nostalgickou strunu fanouškům univerza Final Fantasy. **World of Final Fantasy** se vrací ke kořenům a pod pohádkovou tvářičkou ukrývá hutné japonské RPG.

Lineární dobrodružství, rozkouskované do oddělených lokací, zabaví zhruba na 50 hodin. Většinu času zabere ochočování a trénování desítek skvěle zpracovaných monster, jež je základem úspěchu v tahových soubojích.

Pestrobarevné zpracování přiláká i mladší hráče, ale příběhové pozadí a nutnost

taktizování, včetně pečlivého skládání monster do vyladěných bojových skupin, potěší spíše pamětníky. Skvělou atmosféru lehce narušují příliš časté náhodné souboje, jež jsou pro JRPG žánr typické.

PlayStation 4, PlayStation Vita / 1299 Kč

SOUTĚŽ o hru Euro Truck Simulator 2

Vyrazte do světa za volantem kamionu! Se společností **Comgad** jsme připravili soutěž o pět kusů vynikající simulace **Euro Truck Simulator 2 Zlatá edice** a datadisků **Skandinávie** i **Vive La France!** s českým překladem. Stačí, když správně odpovíte na následující soutěžní otázku a budete mezi pěti šťastlivci.

SOUTĚŽNÍ OTÁZKA

ZLATÁ EDICE obsahuje kromě základní hry i přídavek:
A/ NA VÝCHOD! B/ NA ZÁPAD! C/ NA ŠPILAS!

Odpovědi pod heslem **EURO TRUCK SIMULATOR 2** se svou adresou zašlejte do 10. 3. 2017 na adresu redakce: **PLAYPRESS**, Ohradní 1440/2a, 140 00 Praha 4, e-mail: playboy@playpress.cz

CZECH
Beauty
Black & Gold
night

25/2

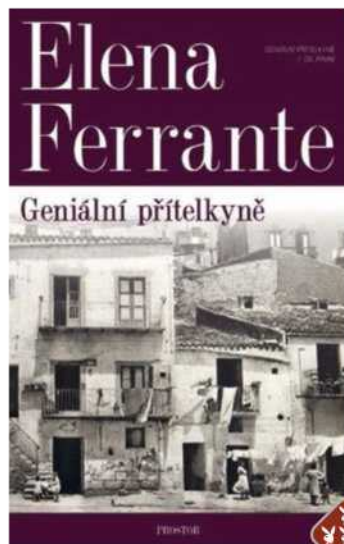

WWW.F-CLUB.CZ

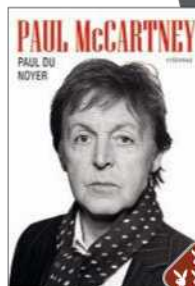

KNIHA MĚSÍCE Geniální přítelkyně

Pokud se před několika lety stala fenoménem trilogie – pořád se mluvílo také o rozepsaném čtvrtém dílu – Milénium Stiega Larssona, tak nyní je tu zaděláno na další mezinárodní událost. A tentokrát byla tetralogie

opravdu dokončena. Nejde však o krimi příběhy. Geniální přítelkyně (vydal Prostor) je totiž prvním románem z cyklu „neapolského kvartetu“, který vypráví o přátelství Eleny a Lily, dvou dívek dospívajících v Neapoli v druhé polovině 20. století se všemi jejími proměnami a stálíci – včetně mafie. A ačkoliv italská literatura v době angloamerické dominance už dávno není pupkem světa, povedlo se této tetralogii získat nejen pozornost, ale taktéž popularitu i v Americe. A to přitom autorka (či autor) zvolila tu méně namáhavou formu propagace – není totiž jasně, kdo se za pseudonymem **Elena Ferrante** skrývá, a toto tajemství funguje daleko lépe než sto rozhovorů v televizi. Tím je veškerá tíha na samotných románech, které nejsou populární jen proto, že jsou o ženách – a tedy pro ženy. Ne, je to čtení o ženském přátelství a ženském pohledu na svět, tedy něco, co eminentně zajímá i muže. Nová čtenářská závislost začíná...

Paul McCartney

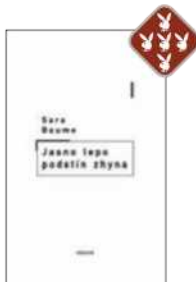
Nad žánrem knižních biografii slavných hudebníků se jistě smráká. Někdy se zdá až zázračné, že autor dokázal o pětadvacetiletém člověku, jemuž se ještě dohromady nic nepříhodilo, napsat celou

knihu. Jenže obsah tomu pak odpovídá – a většinou i prodej. To starší hudební ročníky zas byly nemile zasaženy krachem trhu s cédečkami, a tak se se svými zdravotními neduhy a vrásčitými tvářemi museli potloukat po turné, protože koncerty jsou posledním útočištěm, kde lze zúročit letitou popularitu a vydělat nějaký peníz. Ani jedno z toho se ovšem netýká Paula McCartneyho – zažil toho spoustu a vyděláno má dost. Proto mu taky nechybí lehkost, nadhled a humor. A kniha **Paula du Noyera** (1954) s názvem Paul McCartney (vydal Vyšehrad) ukazuje ten ohromný rozdíl, protože tady jeden z Beatles mluví o písničkách, které každý zná, skoro každý je má rád a zůstávají nepřekonané. Takže nanejvýš atraktivní čtení – a rapidní rozdíl oproti tomu, když potetovaný hejsek nudně rozpráví o svém songu, který je zapomenutý už dnes. Zato Hey Jude, The Long and Winding Road či Here, There and Everywhere... Tohle je prostě frajer Paul, který nemusí frajeřit.

text ONDŘEJ HORÁK foto ARCHIV

Jasno lepo podstín zhyna

Někdo má z dětství v uších zapsáno to nepřijemné pískání, kterým se japonská dívka snažila v televizním seriálu přivolat svého bílého psa Gora, jiný zas třeba protivně táhlý refrén písně Dalibora Jandy Stoletý stařec a hluchý pes... A jak se psi stávají v naší bohaté společnosti čím dál větším fetišem, tím víc jsou samozřejmě taky využíváni ve filmech. Nejdřív byla móda dalmatinů, potom už se přišlo na to, že pes, ten zafunguje prostě vždycky – staří lidé či děti k nim, a dojemný příběh je na světě. Debutující irská autorka **Sara Baume** (1984) vsadila v románu Jasno lepo podstín zhyna (vydal Odeon) na stejnou kartu. Postarší osamělý muž si totiž vezme z útulku jednookého psa, který nesnese jiné psy ani lidi, všechny kouše. Stařec tak má parťáka, ale musí s ním chodit na procházky na odlehlá místa a v noční hodiny, ale stejně to nejde uhlídat. A tak dojde k incidentu, a když chtějí jednookého kamaráda hlavnímu hrdinovi pro nebezpečnost odebrat, uchyluje se ke krajnímu řešení a vydává se na nedobrovolnou cestu autem ve dvou. Tak jsou svobodní, ale pořád štvanci... Spill simmer falter wither, jak se román jmenuje v originále, je výborný debut.

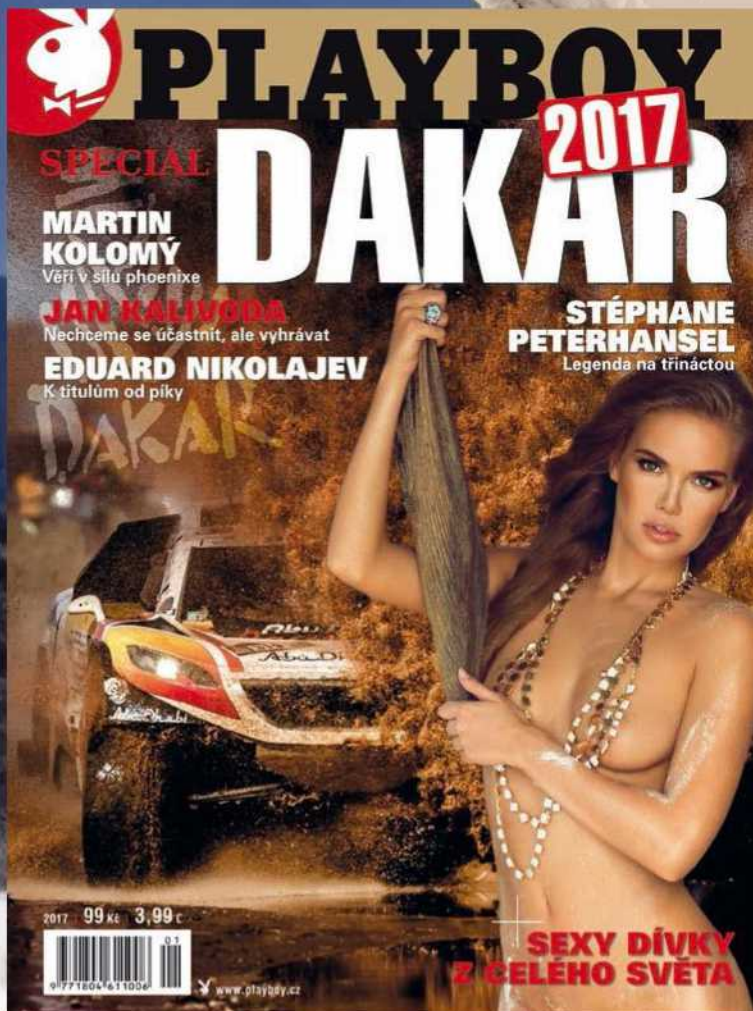
Tereza filozof

Těžko si lze představit, že některá kniha, která vyšla v letošním roce, bude někoho zajímat i za více než dvě stě padesát let... Román Tereza filozof (vydal Prostor) se poprvé na veřejnosti objevil v roce 1748 a vycházel ze skutečné události. Tehdy totiž Francii otřásl skandál, jelikož se provalilo, že jeden toulonský jezuita zneužíval dvacetiletou kajčnici. O sedmnáct let později se objevil román s podtitulem Láska v době libertinů a přišel další skandál, protože jména postav odkazovala v přesmyčkách ke skutečným jménům účastníků toulonského případu, a navíc se hojně debatovalo, kdo je skryt pod pseudonymem **Boyer d'Argens**. V samotném textu pak čteme o zmltání se mladé dívky mezi bohabojností a přirozenými pudy – a pak taky hojně popisy toho, co viděla, co si dělala sama a co jí činili jiní, pochopitelně včetně toho, co ona činila jim a co činili společně. To už tak k těmto románům, které mají mnohé moudré postavy v církevním roucho, ale dopouštějí se v nich největších prostopášností, chodí. Respektive jde zkrátka o to, že něco jiného se říká, a něco jiného dělá. Takže kdyby se nic neříkalo, nebylo by na tom, co se dělá, nic špatného.

Prak

Když někdo vydá první román ve čtyřiceti, dá se to považovat za opožděnou premiéru – ale stejně tak se dá říci, že autor neobtěžoval nakladatele, natož čtenáře s ničím nedozrálým. **Michal Vrba** (1976) se nyní představuje útlým románem Prak (vydalo Argo) a je to opravdu dílo vyzrálé. Suverénní vyprávěčství a naprostá služebnost příběhu, který chce být vyprávěn, žádné zbytečné exhibice nebo mladická nejistota. Zkrátka všechno je, jak má být, nic nepřebývá a nic nechybí. Samotný román je zasazen do „žlukle“ uvolněných šedesátých let, ale to je jen spouštěč příběhu, který má své kořeny již v časech protektorátu. Dívka totiž na chatě, kam se léta nejezdilo, objeví sešity s napínavým příběhem jednoho novinářského kolaboranta, který se následně na konci války vzmůže k odporu. A tak dívka začíná pátrat, kdo to vlastně byl a kdo byl jeho protihráč... Román v mnohém upomene na řadu českých próz – Jdi za zeleným světlem Edvarda Valenty, Lviče Josefa Škvoreckého či Obraz Martina Blaskowitze od Ladislava Fukse. Nabízí se tak jediná pochybnost: Co má Prak společného se současností? Není zapouzdřený v minulosti? Nezapadne?

PLAYBOY SPECIÁL

- podrobně z Dakaru
- právě v prodeji

► ASUNCIÓN
► LA PAZ
► BUENOS AIRES
JANUARY 2ND–14TH

Svět podle The xx

UPROSTŘED SVÉHO SVĚTOVÉHO TURNÉ VYDÁVAJÍ
BRITŠTÍ ELECTROPOPOVÍ SKŘÍTCI **THE xx** TŘETÍ
STUDIOVÉ ALBUM. JMENUJE SE **I SEE YOU** A JE TŘEBA
ŘÍCT, ŽE SE JIM Povedlo VÍČ NEŽ DOBRĚ.

Pražský koncert The xx z konce listopadu byl trochu zklamáním, a to hned z několika důvodů: londýnské trojici se v první řadě úplně nepodařilo přenést tu skvělou, intimní a jedinečnou náladu, kterou mají jejich nahrávky, na prkna Fóra Karlín. A nejspíš právě kvůli tomu byla jejich show místy dost utahaná.

Nejen ve světle jejich české show je ale **I See You** velmi dobrou zprávou. Předně, **The xx** tu oproti předchozím nahrávkám poměrně zrychlili, zároveň se ale postarali, aby nikam nezmizela intimita skladeb, kterou by si z fleku mohli nechat patentovat.

S albem pomohl dvorní producent Rodaidh McDonald (mj. Adele nebo Vampire Weekend) a vedle popu a trip-hopu je tu oproti předchůdcům mnohem víc soulu a vůbec tanečních prvků.

I See You

Mnoho prvků, které **The xx** používají vůbec poprvé, to je novinka **I See You**. Otevírá ji uptemповá **Dangerous** s pro **The xx** dost neobvyklým saxofonem a překvapivý je i pilotní singl **On Hold**, který je tak taneční, až z toho vyhrál krátce po vydání britskou taneční hitparádu. Protiváhou pak může být třeba balada **Say Something**, která zase obsahuje všechny ingredience, co tak dobře známe. **The xx** zkrátka vydali parádní desku, která vás zabaví na dlouhou dobu.

To dobře ukazuje asi nejmainstreamovější věc, kterou kdy **The xx** udělali, pilotní singl **On Hold** nebo hned úvodní skladba **Dangerous**. I tak tu ale nechybí ani všechno to, proč jsou **The xx** tolik milováni: skvělé vokály, snové melodie nebo texty, ze kterých vás bude mrazit v zádech ještě dlouho po jejich poslechu.

Na prohlášení, že je **I See You** nejlepší deska v kariéře kapely, je třeba ještě trochu času i pár dalších poslechnů. Už teď lze ale říct, že se **The xx** podařilo natočit hudebně i textově dospělý album. Je z něj patrné, že rozptýl tohoto sympatického uskupení je daleko širší a zábavnější, než se doteď zdálo.

The Flaming Lips

Nic zadarmo nedávají na své už patnácté studiové desce rockeři **The Flaming Lips**. Album dostalo název **Oczy Mlody** a je plné psychedelie, industriálu a freestyleových sól. Těch 12 nových skladeb, kde můžete slyšet i Miley Cyrus, je trochu chaos, pokud jim ale dáte šanci, bohatě se vám odmění.

John Legend

Se šestou deskou **Darkness And Light** přichází soulový král John Legend. Díky barvě jeho hlasu ho prostě nemůžete nemilovat, a to i přesto, že tentokrát část své duše vyměnil za pop, což je trochu škoda. I přesto, že se novinka nedá srovnat třeba s **Once Again**, se ale stále jedná o album, jehož poslechem chybu neuděláte.

Nine Inch Nails

Pět nových skladeb a most mezi minulostí a budoucností kapely Trenta Reznora, to je nové EP **Not The Actual Events**. Jako stálý člen kapely se tu objevuje Atticus Ross a aktuální EP je pak důkazem, že z jejich spolupráce prostě špatné skladby nepadají. Pokud je tohle předzvěst nové regulérní desky, už bychom se měli začít těšit!

text PATRICIE KOLOHNÁTKOVÁ foto ARCHIV

George Harrison má vinylovou retrospektivu i vlastní gramofon

Kdyby ještě žil, měl by tichý člen Beatles, kytarista a skladatel **George Harrison** velkou radost. K nedožitým 74. narozeninám mu totiž letos vychází kompletní sólová diskografie v remasterovaných vinylových verzích pod názvem **The Vinyl Collection**. Jako bonus si k ní pak můžete pořídit i gramofon, který v designu Harrisona přichystalo gramofonové ferrari, firma Pro-Ject.

Kytarista, skladatel a vyznavač východních náboženství George Harrison se narodil v roce 1943. Proslavili ho hlavně Beatles, za zmínku ale určitě stojí i jeho sólová kariéra, díky které byl v roce 2004 uveden do Rockové síně slávy.

Jako sólový umělec vydal celkem 12 studiových nahrávek, které jsou všechny součástí remasterované reedice. Krom nich najdou fanoušci v box setu i záznam živého koncertu **Live in Japan**, dva singly a rozšířenou biografii s texty i celou řadou fotek **I Me Mine**.

Bonusem k celé reedici je pak gramofon s názvem **George Harrison Essential III**. Hippie designu se chopil známý americký streetartový umělec, jinak zakladatel značky **OBEY Clothing** Shepard Fairey, a k dispozici je v limitované edici 2500 kusů.

*„ŘÍKÁ SE: CHCEŠ-LI ZMĚNIT SVĚT, ZAČNI PRVNÍ U SEBE!
VYKROČILI JSME PROTO CESTOU PODPORY VYBRANÝM NEZISKOVÝM
A CHARITATIVNÍM PROJEKTŮM NAPŘÍČ REPUBLIKOU...”*

Nadační fond GABRIELIS transparentně podporuje vybrané neziskové projekty v České republice.

Podpora je rozdělena do čtyř základních pilířů:

ZLEPŠENÍ KVALITY ŽIVOTA OSOB S ALZHEIMEROVOU CHOROBOU

ALZHEIMER NADAČNÍ FOND

Byl založen v roce 2011 na podporu výzkumu Alzheimerovy choroby a dalších neurodegenerativních nebo cévních onemocnění mozku, které vedou k poruchám kognitivních funkcí a demenci. Dalším účelem je zlepšení kvality péče o pacienty, rozšiřování rámce poskytované péče a zlepšování podmínek, za kterých je poskytována.

NADAČNÍ FOND GABRIELIS PODPOŘIL PRO ROK 2016 – projekt zaměřený na terapii pro osoby v časném stadiu Alzheimerovy nemoci, u kterých je předpoklad, že díky poskytované psychoterapii technikou mindfulness selepší jejich paměťové funkce a celková kvalita života. Díky poskytnuté podpoře je tato terapie účastníkům skupiny poskytována zdarma. Výsledkem projektu bude vědecká studie, která by měla být publikována v odborných časopisech.

WWW.ALZHEIMERNF.CZ

WWW.PARAPLE.CZ

OSOBNOSTNÍ ROZVOJ A VZDĚLÁVÁNÍ FYZICKY POSTIŽENÝCH OSOB

CENTRUM PARAPLE

Je poradenské a rehabilitační centrum, které ročně poskytuje služby až 1 500 lidem na vozíku z celé České republiky. Od roku 1994 pomáhá Centrum Paraple klientům ochrnutým po poškození míchy a jejich rodinám překonat těžkou životní situaci a najít cestu dál – díky vysoce profesionalizované multidisciplinární péči a ryze partnerskému přístupu k problému klienta.

NADAČNÍ FOND GABRIELIS PODPOŘIL PRO ROK 2016 – nákup handbiku, tedy speciálně upraveného kola pro osoby s poškozením míchy. Bude sloužit vozíčkářům ochrnutým po poškození míchy, kteří jsou v centru na intenzivních rehabilitačních pobytech, nebo těm handicapovaným, kteří se účastní cyklistických kurzů, aby si jízdu za pomoci rukou vyzkoušeli.

PÉČE O REGIONÁLNÍ KULTURNÍ PAMÁTKY LOKÁLNÍHO VÝZNAMU

SDRUŽENÍ ZLENICE

Jedna z prvních českých soukromých neziskových organizací, v odborných kruzích uznávaných, se základním cílem péče o kulturní památky. Spolek dobrovolníků, s již dvacetiletou historií své činnosti, se zabývá péčí o zříceninu gotického hradu Zlenice, známého například z obrazů Josefa Lady.

NADAČNÍ FOND GABRIELIS PODPOŘIL PRO ROK 2016 – zahájení akutních oprav havarijního stavu paláce hradu. Torzu paláce hrozí zřícení do údolí s turistickou stezkou, vedoucí při úpatí skály, na které zřícenina hradu stojí. Opravy jsou spolufinancovány z rozpočtu spolku, který na tuto akci dlouhodobě sbírá příspěvky od drobných dobrovolných dárců a obcí.

WWW.ZLENICE.CZ

WWW.CZECHCLARINETART.CZ

ROZVOJ HUDEBNÍHO VZDĚLÁNÍ

CZECH CLARINET ART

Mezinárodní klarinetová soutěž Czech Clarinet Art je první a zároveň jediná soutěž na mezinárodní úrovni v České republice zaměřená výhradně na hru na klarinet ve čtyřech věkových kategoriích. Již první ročník, pořádaný v dubnu 2013, se celkovou úrovní, cenami a věhlasem mezinárodní poroty zařadil mezi přední hudební soutěže ve střední Evropě.

NADAČNÍ FOND GABRIELIS PODPOŘIL PRO ROK 2016 – kategorii „Junior“, což je odrazový můstek pro začínající profesionály. Podpora zajišťuje laureátům této kategorie významně nastartovat jejich kariéru díky možnosti jednorázového studia na mistrovských kurzech po celém světě u prestižních klarinetových pedagogů. Zároveň umožňuje výběr nejvyššího nástroje a příslušenství tak, aby během co nejkratší doby mohli ještě více rozvinout svůj hudební talent, při vstupu na svoji profesionální uměleckou dráhu.

„MALÉ KAPKY TVOŘÍ ŠIRÝ OCEÁN...”

Spojte se s námi i vy a přispějte svojí měrou k úspěšnému rozvoji tohoto projektu.

WWW.PSANIPOMAHA.CZ | WWW.FB.COM/NF.GABRIELIS

ÚKOLEM PILOTŮ
JE REAGOVAT JAKO
STROJ – BLESKOVÉ
HODNOCENÍ SITUACE,
PROPOČET MOŽNOSTÍ,
ROZHODNUTÍ, AKCE.
Z JEDNÉ, KTERÁ VEŠLA
DO DĚJIN, SE NA PLÁTNĚ
ZPOVÍDÁ TOM HANKS.

DVD MĚSÍČE

Sully: Zázrak na řece Hudson

Kdo by si na tu událost nevzpomínal. Letadlo po srážce s ptáky padá k zemi, překvapení v kokpitu, panika na palubě, zlomky vteřin rozhodují o všem a zkušený pilot zachraňuje životy 155 lidí do té doby nevídaným manévrem – přistáním na řece uprostřed New Yorku. Píše se rok 2009 a dramatické záběry známe ze zpráv. Byla jen otázka času, kdy se neuvěřitelného příběhu chopí filmaři a zpracují jej v emocemi nabitou, napínavou podívanou. Stalo se a film režiséra **Clinta Eastwooda** si může připsat i další body k dobru – je skvěle natočený, věcný, bez patosu, výborně zahráný a nechybí mu humor. Katastrofická událost se téměř mimoděk odehrává už pod titulkem, a byť se k ní v průběhu ještě vrátíme, tkví těžiště filmu jinde než

v pádu, nouzovém přistání letadla a osudech lidí v něm. Hlavní je osobní dilema pilota, na ulici oslavovaného hrdiny, přitom okamžitě postaveného mimo službu a podrobeného nelítostnému vyšetřování. Riskantní řešení a nezodpovědné ohrožení cestujících, nebo jediná šance na přežití? Schopnosti a intuice ostříleného profesionála jsou tvrdě konfrontovány s výsledky počítačových simulací, jenomže je tu ještě lidská stránka věci, stejně jako zázemí rodiny a profesní přátelství.

text KRISTINA JANOVÁ foto ARCHIV

Okno v oblacích

Alan Rickman v jedné z posledních rolí, výtečná **Helen Mirren** coby britská plukovnice v honbě na keňské teroristy. Supermoderní technologie, ale i zbytnělá mašinerie schvalování rozkazů, velení se spoustou dilemat. Režisér (scenárista, herec) **Gavin Hood**, jihoafrický držitel Oscara, se specializuje na trable současné Afriky a jeho drama přináší zajímavý pohled na specifika a morální rozměr moderní války.

Božská Florence

Meryl Streep v roli zazobané milovnice opery snící o vlastním koncertu v Carnegie Hall. Bohužel nemá hlas ani soudnost. Zato má oddaného manžela, odhodlaného plnit její sny a chránit ji jak před výsměchem, tak před krutou pravdou. Díky citlivé režii **Stephena Freerse** a hereckým výkonům, v nichž skvělé **Meryl Streep** (která navíc hlas má!) výtečně přehrávají **Hugh Grant** a **Simon Helberg**, jde nejen o zábavnou, ale i dojemnou a laskavou komedii.

Smrt ve tmě

Poslední loupež, pořádná rána a pryč z Detroitu. Mladá zlodějka jde s dvojicí kámošů vybrat dům zazobaného slepce, aby mohla s mladší sestrou utéct z města, kde je nic dobrého nečeká. Jenomže onen slepec není vůbec tak bezmocný, jak se zdálo, dům se mění v past a vloupání v peklo. Uruquayský režisér **Fede Alvarez** se po Lesním duchovi pustil do další atmosférické hororové žánrovky. A? No slušný průměr.

TIP
PLAYBOYE

Dítě Bridget Jonesové

Filmová událost roku? Očekávané pokračování provázela silná slova, ale po slaboučkém dvojce přece jen úspěch. Oplácená smolařka, neúnavná harcovnice osamělými večery a lapač průšvihů **Bridget Jonesová** se vrátila na plátno dospělejší, „krásnější a konečně spokojená se svou váhou“. A v novém příběhu, kde už není samotárou bez chlapa. Naopak. Je těhotná a svádějí o ni bitvu hned dva muži snů. Jenomže otázka, kdo z nich je otec, startuje další gejzír potrhlostí, bláznivých zápletek a neuvěřitelných příhod, které mohou potkat jen ji. Vedle **Colina Firtha** a **Patricka Dempseyho** nelze nezmínit **Emu Thompson** v okouzující epizodní roliče cynické gynekoložky, již si sama napsala.

OFICIÁLNÍ PLAYBOY KALENDÁŘ

2017
PLAYBOY
OFFICIAL CALENDAR
EXCLUSIVE EDITION

Exkluzivní kalendář s fotografiemi ženské krásy
Formát 34 x 48,5 cm • Kalendárium měsíční mezinárodní
Rozsah 14 listů • Vazba Twin-wire (se spirálou)
Doporučená MOC **249 Kč**

Kalendáře si můžete koupit ve vybraných trafikách, papírnictvích a lepších knihkupectvích anebo objednat v SENDU (www.send.cz, tel.: 225 985 225, send@send.cz) či přímo v redakci časopisu.

Cena je bez poštovného a balného.

Předplatné časopisu

PLAYBOY

**Předplatné 12 čísel Playboye jen za 999 Kč.
Doručením do vaší schránky ušetříte 189 Kč.**

Tím dostáváte 2 čísla a dárek!

Všichni noví předplatitelé a také ti, kteří si předplatné prodlužují o dalších 12 čísel, si navíc mohou vybrat jeden z hodnotných dárků! Ve vydání LEDEN/ÚNOR, které je na trhu od 16. ÚNORA 2017, jsme pro vás připravili **ČTYŘI DÁRKY...**

Dárek v hodnotě
690 Kč

SELFIE TYČ S LOGEM PLAYBOYE

Teleskopická,
dálková spoušť.
Při objednávce celoročního
předplatného
uvedte prosím heslo
SELFIE.

ORIGINÁLNÍ
PŘEDMĚTY
S LOGEM PLAYBOYE
LZE KOUPI
I VOLNĚ V E-SHOPU NA
WWW.PLAYBOY.CZ

12 +
čísel
Playboye

Dárek v hodnotě
349 Kč

NOVINKA ELEGANTNÍ FLASH DISK S PODSVÍCENÝM LOGEM PLAYBOYE

Kovový, kapacita 16 GB.
Při objednávce celoročního předplatného
uvedte prosím heslo **FLASH DISK.**

Dárek v hodnotě
490 Kč

EXKLUZIVNÍ BUTYLKA S LOGEM PLAYBOYE

Při objednávce celoročního předplatného
uvedte prosím heslo **BUTYLKA.**

Prémiová kosmetika PLAY GOLF
klade důraz na vysokou kvalitu a jedinečnost. Výrobky sledují
nejnovější trendy v dermatologické oblasti a v inovacích
slunečních přípravků, sprchových přípravků a ochranné
outdoorové péče. Pro své ojedinělé složení a specifické využití
je kosmetika preferována profesionálními hráči i příznivci golfu
po celém světě. Balíček obsahuje opalovací krémy s různým
ochranným faktorem, hydratační sprchový gel jak pro muže, tak
pro ženy, vyživující krém na ruce a nehty, balzám na suché rty
a repelent proti komárům... Vítejte ve světě kombinujícím péči,
krásu a veškerá očekávání na greenu. **PLAY GOLF It's Lifestyle.**
Při objednávce celoročního předplatného uveďte prosím heslo **PLAY GOLF**.

WWW.PLAYGOLFSTYLE.COM

**Nabídka všech dárek je omezena
a platí jen do vyčerpání zásob!**

OBJEDNÁVKU ZASÍLEJTE NA ADRESU:

SEND Předplatné, s. r. o., Ve Žlíbku 1800, 193 00 Praha 9.

Předplatné si lze také objednat prostřednictvím **SMS** na číslo **605 202 115**
nebo na www.send.cz.

Pokud jste aktivním předplatitelem a o dárek máte zájem hned, můžete si své předplatné
do budoucna prodloužit na telefonním čísle **225 985 225** nebo na e-mailové adrese
send@send.cz.

**CZECH
EDITION**

Vydává **PLAYPRESS**, Ohradní 1440/2a
140 00 Praha 4-Michle

Redakční příprava časopisu

VLADO OLEXA vlado.olexa@playpress.cz

MILAN KAPEC milan.kapec@playpress.cz

Grafická příprava časopisu

JAN KRATOCHVÍL jan.kratochvil@playpress.cz

MICHAL BOHÁČ michal.bohac@playpress.cz

Obrazová redaktorka a office manager

ADELA SEDLMAYEROVÁ adela.sedlmayerova@playpress.cz

Externí spolupracovníci

Petr Bošnakov, Martin Buček, Ondřej Horák, Kristina Janová,
Patricie Kolohnátková, Marek Kožušník, Petr Prošek, Vojta Resler,
Dagmar Sedlická, Michal Truhlář, Roman Zvarič

Redakce a administrativa

playboy@playpress.cz

Ohradní 1440/2a, Praha 4-Michle, tel./fax: 241 430 355

Inzerce

MEDIAMARKETING GROUP EUROPE, s. r. o.,

info@mediamarketing.cz, mobil: 777 999 875

www.mediemarketing.cz

Oddělení internetové reklamy

PETRA ZEMANOVÁ, mobil: 725 738 151

petra.zemanova@playpress.cz

Event Manager **MATĚJ OLEXA**, mobil: 777 292 489

matej.olexa@gmail.com

Tisk **AKONTEXT**, s. r. o.

PLAYBOY ENTERPRISES, INTERNATIONAL

HUGH M. HEFNER, Editor-in-Chief

U. S. PLAYBOY: SCOTT FLANDERS, Chief Executive Officer;
DAVID ISRAEL, Chief Operating Officer; JASON BUHRMESTER, Editorial Director;
MAC LEWIS, Art Director; REBECCA BLACK, Photo Director

PLAYBOY INTERNATIONAL PUBLISHING: MIKE VIOLANO, SVP/Content
Rights & Licensing; MARY NASTOS, Director/International Operations;
GABRIELA CIFUENTES, Digital Asset Manager
Playboy, Playmate, Rabbit Head Design, Playmate of the Year, Femlin and Femlin
Design are marks owned by Playboy Enterprises International, Inc.

© 2009 Playpress, s. r. o., Prague, ISSN 0862-9374

PODEPSANÉ ČLÁNKY VYJADŘUJÍ NÁZORY AUTORŮ A NEMUSÍ BÝT VŽDY TOTOŽNÉ SE
STANOVISKEM VYDAVATELSTVÍ A REDAKCE. NEVYŽÁDANÉ RUKOPISY A OBRAZOVÝ
MATERIÁL NEVRACÍME. KOPIOVÁNÍ, ZNOVUPUBLIKOVÁNÍ NEBO ROZŠÍŘOVÁNÍ
KTERÉKOLIV ČÁSTI ČASOPISU SE POUŽÍVÁ POUZE S PÍSEMNÝM SOUHLASEM
VYDAVATELE. OCHRANNÉ ZNAČKY PLAYBOY, PLAYMATE, RABBIT HEAD DESIGN, PLAYMATE
OF THE YEAR, FEMLIN A FEMLIN DESIGN PATŘÍ PLAYBOY ENTERPRISES, INC. A JEJICH
VYUŽÍVÁNÍ JE MOŽNÉ POUZE NA ZÁKLADĚ LICENČNÍ SMLOUVY.

PLAYBOY CZECH EDITION (REG. ČÍSLO MK ČR E 19079 MIČ 47 133),
BŘEZEN 2017, ROČNÍK 23 (27), ČÍSLO 3

VYDÁVÁ MĚSÍČNĚ Playpress, s. r. o., jednatel VLADO OLEXA
Ohradní 1440/2a, 140 00 Praha 4-Michle

PŘEDPLATNÉ ČR

SEND Předplatné, s. r. o., Ve Žlíbku 1800, hala A3,
193 00 Praha 9-Horní Počernice, tel.: 225 985 225, fax: 225 341 425,
www.send.cz, e-mail: send@send.cz

Předplatné je možné si objednat i prostřednictvím SMS na číslo 605 202 115
ve tvaru název časopisu, jméno a příjmení, adresa, PSČ, roční nebo půlroční
předplatné.

PŘEDPLATNÉ SR

Magnet Press Slovakia, s. r. o., Šustekova 8, POX 169, 830 00 Bratislava,
tel./fax: 004212/67 20 19 31-33 – předplatné, e-mail: předplatne@press.sk

V ČR rozšiřuje Mediaprint & Kapa Pressegrasso, spol. s r. o.,
Náchodská 2396/21, 193 00 Praha 9
POVOLENO MK ČR 19079, ISSN 0862-9374

 PŘIPRAVUJEME
DUBEN 2017 VYCHÁZÍ 24. BŘEZNA

 PICTORIAL
**Taiana
Camargo**

INTERVIEW **SENÁTOR**

**JAROSLAV
KUBERA**

Budeme ještě někdy kouřit?

TÉMA **SYMPATIČTÍ ZABIJÁCI**
Ano, ale jen ve filmu

DOBRODRUZI **PO STOPÁCH
INDIANY JONESE**
Fanatici, kteří hledali svatý grál

HITPARÁDA **NEJLEPŠÍ
KUCHAŘI SVĚTA**
Kam příště na večeři?

Z PRVNÍ RUKY **NOVÉ ČESKÉ
SUPERTALENTY**

FITNESS **DOBŘÁ ZPRÁVA
PRO LÍNÉ JEDINCE**

STORY **JORGE MENDEZ**
Fotbalový agent
par excellence

SEX **KDE SE VZALY ŽENY?**
Průvodce světem
našich partnerek

Zaměřujeme se převážně na servis a vybavení obchodů, potravinářských výroben, kuchyní, řeznictví, marketů a dalších potravinářských provozů.

Jsme jedním z největších poskytovatelů gastro servisních služeb v České republice a našim zákazníkům nabízíme spoustu výhod.

Na českém trhu zastupujeme řadu předních zahraničních i tuzemských dodavatelů.

*rosteme s vámi
partner pro gastronomii
— zál. 1995 —*

Konvektomat Eloma

gastrotechnogroup.cz

GASTROTECHNO GROUP s.r.o.
Na Luhách 12
400 01 Ústí nad Labem

Telefon: +420 475 602 152
Mobil: +420 733 383 999
obchod@gastrotechnogroup.cz

**GASTRO
TECHNO
GROUP**

 PLAYBOYSHOP.com